Kčs 11,90 / Sv. 005
Něm. DM 1,90 / Švýc. Fr. 1,90

BASTEI

MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Rakousko S 15 / Francie F 8,50 / Itálie L 2000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 160

BASTEI MOBA
G.F. UNGER
JEHO VELKÉ WESTERNY

ČTYŘI ESA

„Budou tady každou chvilku," prohlásil drsným hlasem Buck Fisher a hleděl k severu. Jeho obličej je bez výrazu a neprozrazuje nic z velkého napětí, které jej ovládá.

Sedí klidně na kozlíku vozu, do nějž jsou zapraženi dva koně.Vedle sebe má položeny obě berle, s jejichž pomocí se před několika měsíci naučil chodit. Před rokem přišel o pravou nohu.

Až do té doby byl Buck Fisher králem v údolí Limit Valley. Teď se mu však dobytkářská říše rozpadá. Jakoby nastávala doba slávy jeho protivníků. Předák jej podvedl. Jeho lidé přešli na stranu nepřátel, kteří přepadli jeho majetek jako hladová smečka. On sám je mrzák a bojovat už nemůže. Šanci však ještě má, té naděje se nevzdává.

Pozval k sobě čtyři muže. Informoval se o nich a ví, že jsou to stejně stateční bojovníci jako jejich otcové, které sám znal. Mají se stát trumfy v této krvavé hře. Čtyři esa.

Ti to dokáží. Ti zachrání ranč pro jeho dceru Vicky a udělají konec teroru, který teď v kraji vládne. O tom je Buck Fisher přesvědčen. Je si tím jist, i když ví velmi dobře, jak ho ti čtyři budou nenávidět, až jim řekne, proč museli jejich otcové zemřít. A vyprávět jim o tom bude, protože je to součástí jeho plánu.

Potom ho buď zabijí, nebo se pustí do boje po jeho boku. Je si vědom toho, do jak riskantní hry se pouští, ale věří v účinnost své návnady – krásné dcery Vicky a zlata, o které sám kdysi podvodně připravil otce těchto čtyř mužů...

Blue Rock, Modrá skála, Malý Indián z kmene Navaho, chvíli pozoruje jak se tváří jeho pán, pak ale obrátí hlavu a porozhlédne se směrem k severu, východu a západu. Potom pevně přiváže otěže a seskočí z vozu.

„Dobře, Blue, dej jim napít a vyhřebelcuj je," řekl Buck Fisher tvrdým hlasem. „Je to nejlepší spřežení ve Wyomingu. Na těch zvířatech nepoznáš, že teď mají za sebou třicet mil."

Indián si k tomu něco broukal sám pro sebe. Potom vypráhl oba nádherné vraníky a zmizel s nimi ve spleti balvanů, z nichž se ozývalo zurčení malého vodopádu.

Buck Fisher se rozhlédl a povšimnul si v dáli na severu drobného tmavého bodu, který se rychle přibližoval. Byl to jezdec. Vysoký muž na svém koni Pinto, jedoucí k němu vyrovnaným klusem.

Zvedl jednu z obou berlí a podržel ji vztyčenou. Padesát kroků před jeho vozem přešel jezdcův strakoš v krok. Je to dost ošklivý valach, pokrytý jizvami, vyzáblý, a zarostlý jako vlk.

Buck na jezdce pohlédl. Má před sebou muže držícího se v sedle po indiánském způsobu a se svým zvířetem zdánlivě srostlého. Je to vysoký člověk, šlachovitý a temné pleti, s havraními vlasy, přepadajícími přes límec jeho černé kožené kazajky.

Když si muž posunul z čela stetson, vysoký kovbojský klobouk se širokou střechou, bylo poznat, že tato tvář je tak ztemnělá jen od větru, slunce a počasí. Horní polovina čela byla značně světlejší.

Má sice důrazný hlas, ale dá se pěkně poslouchat. Křídla jeho ostře řezaného nosu se chvějí a vypadá to, jakoby se zkoumavě nadechl.

„Jste Buck Fisher?" zeptal se.

„To jsem já, můj synu, a ty jsi Tom Drake! Jsi svému

otci navlas podobný. To se nedá popřít – jsi Tomův syn. Jistě bys rád věděl, hochu, proč jsem tě sem pozval, že?“

„Jel jsem osm set mil.“

„Jistě, brzy se dozvíš. Jen ještě pár minut počkej. Podívej, tam se blíží ještě další jezdci. Tady na východě – to by měl být Dave Spencer. A ta tečka na západě, to je jistě Larry Stonebay. Bohužel nám ten kopec zakrývá výhled na jih, ale sázím se, že v příštích minutách vyjede tam z té rokle Ringo Lumate. Jste přesní, úplně jako vaši otcové.“

Buck Fisher se zašklebil, a v jeho nažloutlých očích se nějak zablýsklo. Naráz vypadal jako velice zatrpklý muž, který si vymyslel nějaký ďábelský žert.

Oba rytíři, na východě a na západě, se rychle blížili, zvětšovali a bylo je možno stále lépe rozeznat.

Než však dojeli na místo srazu, zazněl prudký dusot kopyt z rokle. A potom se vynořil zručný jezdec na překrásném vraníku, muž ve tmavém oblečení pastevce, na jehož černém klobouku se na slunci blyští zlatá páska. Rychlým cvalem přijel až k vozu a těsně před ním zadržel uzdou svého ušlechtilého koně.

„Jsem tu! Moje jméno je Ringo Lumate!“

Buck Fisher spokojeně kývl hlavou a udělal rukou pohyb na pozdrav.

Tom Drake ale pečlivě pozoroval Ringa Lumateho. Viděl před sebou chlapíka jako jaguár, který je jistě velmi nebezpečný. Tom Drake ví i o pověsti, která ho doprovází, a také o jeho divokých soubojích na Jihu.

Dorazil i muž z východní strany, malý a svalnatý, s kloboukem zavěšeným na šíji a s vlasy barvy ohně, které svou červenou barvou jakoby k něčemu vyzývaly. Dava Spencera, toho bojechtivého Ira, by člověk poznal,na deset mil. Když zarazil svého šedého koně, vyvstaly mu na tváři

tisíceré záhyby a vrásky a rozehrály do pohybu množství pih. Řekl poněkud důrazně: „Jestliže jste Buck Fisher, tak jsem tu správně. Můj otec se jmenoval Dave Spencer, a tak se jmenuji i já."

I tomu Buck Fisher přikývl a pozdravně mu pokynul svou velkou rukou, která dříve připravila o život tolik mužů.

Všichni teď hleděli na toho, který přijížděl od západu, na valachu plavé barvy lva. Byl to dlouhán, visící v sedle tak nedbale jako by usnul. Působil dojmem jakési lenivosti a nedostatku zájmu, a to i když pak zastavil svého oře, obejmul oběma rukama hrušku sedla a pohlížel na shromážděné. V jeho světlých očích vodové barvy však bylo soustředění. Na klobouku texaský záhyb, obličej je od slunce zarudlý, a vlasy má světlé a bílé. Pod rozespalou vestou jsou vidět ohmatané pažby dvou koltů. Má obnošené šaty.

„Tak jo," řekl rozvláčným způsobem pravého Texasana, „já jsem Larry Stonebay. Oč jde?"

„Sesedněte, hoši. Pojďte za mnou. Napsal jsem vám, že každý z vás dostane stejnou příležitost vydělat si aspoň padesát tisíc dolarů. Pojďte dolů s koní, chci vám vyprávět jednu historku."

Buck Fisher se při svých slovech usmál jako člověk, který se těší předem. Zamnul si veliké ruce a vrhl hořký pohled na dvojici berel vedle sebe.

Čtyři muži sesedli, přišli k vozu a postavili se vyčkávavě. Tom Drake a Larry Stonebay jsou stejně vysocí, Drake je ale těžší. Ringo Lumate je středně vysoký, ale je hbitý a svalnatý jako horský lev.

Malý, křivonohý a pihovatý Dave Spencer vypadá vedle ostatních jako nenápadný, ošklivý skřítek, v nazelenalých očích má ale pevnost a sebevědomí.

Tak tu čekají, a Buck Fisher zatím vytahuje plnou láhev whisky. Napil se a podal ji Tomu Drakovi. Ten ji vzal, napil se zhluboka a podal ji Larrymu Stonebayovi. Larry však zavrtěl hlavou.

„Ohnivou vodu nepiji," řekl klidně a podal láhev Ringoví Lumatemu.

„Na to bych si měl taky zvyknout," zasmál se Ringo a zablýsklo se mu v očích, „ale dobrá whisky, pěkné koně, napínavá hra a občas nějaká hezká žena, to všechno patří k tomu, co si říká Lumate!"

Upil hodně z láhve, a když chtěl podat láhev rudohlavému Irovi, řekl ten suše: „Snad potom, z jedné láhve piji jen s dobrými přáteli."

V očích Ringa Lumateho se živě a divoce zablesklo. „Naši otcové byli přátelé, amigo!"

„Naši otcové jsou mrtví, a my se dnes vidíme poprvé. Třeba se spřátelíme i my, Ringo, ale třeba taky ne. Kdo to teď může říct?"

Záblesk z Ringových očí zmizel. Lhostejně nechal láhev dosud z poloviny plnou spadnout na zem a upřel své oči, černé jako noc, na Bucka Fishera. I ostatní se podívali na tohoto ze všech nejstaršího. Obstoupili jeho vůz, čtyři nebezpeční střelci, kteří jsou všichni známi pod svým více nebo méně obávaným nebo slavným jménem. Jsou to čtyři pistolníci, a Buck Fisher je sem pozval.

Udělal si větší pohodlí, podíval se na ně na jednoho po druhém, potom se zahleděl na nedaleké skalisko a začal vyprávět.

*

„Kdybych byl zdravý, hoši, tak bych vás sem nezval. A v

tom případě bych se střehl toho, abych vám vyprávěl to, co teď uslyšíte. Až totiž domluvím, budete mě nenávidět. Bude to nenávist až do horoucích pekel, ale protože jsem mrzák, nemůžete mě zabít, na to jste příliš hrdí. Přesně jsem se o každém z vás informoval. Stali se z vás ze všech čtyř hrdí a nebezpeční tygři, stejní jako byli vaši otcové. Ti byli pro mě jako čtyři esa v kartách, a s jejich pomocí se mi tehdy podařilo vyhrát v jednom nebezpečném boji. Tak si tu historii teď poslechněte:

Už je to dvanáct let – tehdy jste ještě byli sotva odrostlí – co vypukla občanská válka. Vaši otcové se ujali věcí Jihu, a protože tou dobou už měli jméno coby slavní střelci, byli přiděleni k jednomu zvláštnímu komandu. Já jsem byl jejich velitelem. Bylo nás dvanáct, nejlepších bojovníků armády. Každý z nás vydal za celé mužstvo. Nosili jsme civilní oblečení, protože naše zvláštní poslání si vyžadovalo takovéto přestrojení.

Jeli jsme na sever, mnoho, mnoho nocí za sebou. Jeli jsme tou divokou krajinou jako němé stíny, a nepozorováni jsme se dostali za yankeeskou linii. Naším cílem byl jeden vydatný zlatý důl. Tou dobou už nebyl v soukromém vlastnictví, protože jej jeho umírající majitel po vypuknutí války dal k dispozici Severanům. Z jeho bohatého výtěžku mohly severské státy vybavit a udržovat bojeschopnou silnou jednotku. Mít zlato znamenalo mít více zbraní, pravidelně vyplácet žold, mít výstroj a stálé bohaté zaopatření. Naším úkolem tedy bylo zničit tento zlatý důl a ukrást nahromaděné zásoby zlata. Nu a to se nám povedlo! Jak už jsem řekl, měl jsem na to s sebou ty nejlepší muže konfederační armády.

Ach, bylo nás jen dvanáct, ale když jsme vtrhli do toho dolu, porazili jsme za půl hodiny oddíl, který jej hlídal a který byl pětkrát početnější než my. Bojovali jsme všichni

jako ďáblové, a nebylo taky divu, vždyť jsme byli vybráni z více než tisíce výborných bojovníků.

Když boj skončil, zbylo nás už jen sedm a všichni jsme byli nějak zranění. Ale naložili jsme nahromaděné zásoby zlata na soumary a vyhodili jsme štoly dolu do povětří. Potom jsme se vydali nazpět. Byla to cesta peklem, i když jsme svým pronásledovatelům i celým oddílům, které nám zkřížily cestu, provedli nejeden trik. Jednoho dne jsem navrhl, abychom si to zlato rozdělili mezi sebe s tím, že potom budeme utíkat každý na svou pěst. Hlasovali jsme o tom, ale vaši otcové mě i oba další muže přehlasovali. Asi věděli, že my tři ostatní jsme se vůbec nechtěli probít k jižní armádě, ale rádi bychom si to zlato nechali pro sebe. Zůstali jsme , proto ještě několik dnů pohromadě a měli stále znovu štěstí. Protrhli jsme kruh yankeeského sevření a dostali se do jedné úzké rokle.

Za ní, jak jsme věděli, byla rovina. Někde dál jsme pak už měli narazit na jižanské oddíly. Záleželo tedy na tom, abychom vyhráli sedmdesátimílový závod nad Yankeei, kteří na nás v rokli stále znovu útočili, takže jsme se v ní museli pořád bránit. Nemohli jsme v rokli zůstávat dlouho, protože o třicet mil dál vedla přes horský hřbet druhá rokle.

Museli jsme se proto rychle rozhodnout. Nu a já jsem sebou měl hrací karty. Domluvili jsme se na tom, že ti čtyři, kteří vytáhnou ty nejvyšší, mají rokli dále bránit, abychom my ostatní získali se zlatem na útěku náskok. Ten jsme potřebovali, protože jinak bychom nemohli vyhrát závod o život s nákladními zvířaty po rovině.“

Buck Fisher se na tomto místě odmlčel a pohlédl na ty čtyři mladé muže. Náhle zvedl ruku k přísaze a řekl důrazně:

„Přísahám vám, boys, že jsem s těmi kartami neudělal

žádný trik. Dobře jsem je promíchal. Bůh je mi svědkem, že v tom nebyl žádný trik! Všechno to byl rozmar osudu! Byli to právě vaši otcové, co si vytáhli ty čtyři nejvyšší karty! Na ně připadla čtyři esa! Vzpomínám si na to ještě velice dobře! Bylo tedy jasné, že vaši otcové mají zůstat a zadržet dorážející Seveřany. Ach, jak byli stateční! Věděli že zemřou, ale nic si z toho nedělali, protože byli pevně přesvědčeni, že položí život za správnou věc."

Opět se Buck Fisher odmlčel. Pak náhle pohlédl na Dava Spencera. „Tvůj otec, Dave, byl ale nedůvěřivý. Nechal mě odpřisáhnout, že si tu spoustu zlata nenechám pro sebe, ale že ji převezu ke konfederační armádě. A já jsem to, spolu s dalšími dvěma, vašim otcům odpřisáhl. Pak jsme se soumary odjeli, a ještě dlouho se za námi ozývaly výstřely. Později jsem se dozvěděl, že vaši otcové bojovali až do posledního náboje a pak napadali útočníky nožem. Umožnilo nám to získat dostatečný náskok."

Buck Fisher svoje vyprávění znovu přerušil. Otřel si svou velkou rukou hrubý obličej. Čtyři posluchači na něj upírali pohled. Náhle si povzdechl a pokračoval hlasem nadále už silně vzrušeným:

„Porušili jsme tu přísahu, kterou jsme se vašim otcům zavázali. Ta spousta zlata nás pobláznila. Chtěli jsme si je nechat pro sebe. Konfederovaným jsme je nepřevezli. Ukryli jsme je. Chtěli jsme se vrátit bez zlata a ohlásit, že jsme zlatý důl sice na dlouhou dobu vyřadili z provozu, ale zlato pak na útěku ztratili někde na písečném dně řeky. Po válce jsme se pro ně chtěli vrátit, ne k řece, ale k našemu úkrytu. Tak jsme se dohodli. Ale následující noc jsem nespal, a dobře jsem udělal. Ti dva se na mě chtěli vrhnout. Pokusili se o to s nožem, ale já jsem střílel z revolveru. A zlato bylo rázem moje.

U své jednotky jsem se nehlásil. Pár měsíců jsem počkal, dal jsem si jiné jméno, a časem jsem to zlato z úkrytu vybral, za pomoci jednoho Indiána, kterému jsem předtím v horách zachránil život. O válku jsem se už nestaral, ale v převlečení za yankeeho jsem odešel na Sever. Tady ve Wyomingu jsem si zbudoval obrovský ranč. Založil jsem město Limit. Za pár let jsem se stal nekorunovaným králem tohoto kraje. A taky jsem se oženil. Moje paní vstoupila do manželství se mnou jako matka dcery. Bohužel brzy umřela. Mám už. jen Vicky, která je mi dobrou dcerou. A kvůli tomu děvčeti jsem vás zavolal."

Buck Fisher povzdychl, znovu si přetřel obličej a pohledem vyčkával co na to jeho posluchači řeknou.

Dave Spencer prozrazoval pohledem, že od něj něco očekává. „Vy zatracenej pse," řekl tvrdě, „skutečně máte to nestydaté štěstí, že jste mrzák. Ale ještě nevím, jestli vás ta noha, co vám chybí, zachrání od toho, abych vás poslal do horoucích pekel! Takže naši otcové nezemřeli pro věc Jihu! Zemřeli proto, abyste vy, bastarde, se tím mohl obohatit! Však se snad najde nějaký způsob, jak vás poslat do pekla, mister." Chvěl se rozčilením na celém těle.

Ringo Lumate mocně zasyčel: „Caramba! Caramba! Je to syn prasete a krysy. Měli bychom jej tady hned soudit!"

„Pomalu," zavrčel Tom Drake, „pomalu, hoši. Náš zájem je společný, ale on ještě není se svou historií hotový. Možná už napůl v tom pekle je. Právě řekl, že nás sem pozval kvůli své nevlastní dceři. Poslechněme si, co nám ještě má říct!"

A Larry Stonebay, ten hubený Texasan světlé pleti, neřekl nic. Jen studeně a tvrdě hleděl na Bucka Fishera, a rty mu vytvářely na tváři úzkou linii.

Buck Fisher pomalu přikývl. „Bylo mi jasné, že mě budete k smrti nenávidět. I já jsem připraven konečně

přijmou svůj osud. Před rokem jsem přišel o nohu. Kdyby tu nebylo to děvče, tak bych si už dávno prohnal hlavu kulí. Ach, já tady byl králem! Vládl jsem tomuto kraji i městu Limit. Patřilo mně přes sto tisíc kusů dobytka, a zaměstnával jsem čtyři silná mužstva kovbojů, kteří splnili každý můj rozkaz. Městský i okresní šerif přede mnou smekali. Byl jsem mužem, který poroučel v údolí Limit Valley. Pak jsem ale několik měsíců musel ležet. Býk mi rozdrtil nohu. A za tu dobu, co jsem byl takto bezmocný, mě ten, komu jsem věnoval důvěru, zradil."

Když domluvil, řekl Tom Drake: „Vždyť jsem to věděl, už žije napolo v pekle. Smečka svého krutého krále svrhne. Jakpak si v té hře stojíš, Bucku Fishere?"

„Zatraceně špatně," odpověděl ten s trpkostí, „vypadá to se mnou po čertech špatně. Ale moc let jsem bránil hranice své říše, a nad Danielem Morganem a celým jeho rodem jsme pokaždé znovu zvítězil.

Jednou jsem k Morganům jel úplně sám, vyvolal Daniela ven a tak jsem ho ztloukl, že byl vyřízený na několik týdnů. A všichni ti jeho se dívali, jak jim dělám z jejich pána málem mrzáka. Se smíchem jsem potom zase odejel, a protože to byl poctivý boj a Morganové jsou hrdí, nikdo z toho plemene po mně ani nevystřelil. Ale jejich nenávist ke mně ještě vzrostla, a jak jsem ležel s tou nohou, zaútočili. Přišel jsem jejich zásluhou teď už o třicet až čtyřicet tisíc kusů dobytka, a zabrali mi pořádný díl pastviny. Jsem bezmocný, protože můj hlavní předák, kterému jsem důvěřoval, mě zradil. Teď jsem na tom tak, že svým lidem nemohu dát jediný příkaz.

Můj ranč vede Patrick McRae, a jestli ho propustím, tak odejdou i všichni ostatní jezdci s ním a stanou se z nich zloději dobytka, kteří budou krást z mého stáda ještě víc a tím ještě víc uvolňovat pastvinu pro Morganovy.

Patrick McRae mě nenávidí. Měl jsem mu totiž původně dát Vicky za ženu. Ale jak můžu dát děvče jako je Vicky za manželku takovému netvoru? Patrick McRae je jako medvěd! Sloužil mně dobře a jako zdravý jsem jej dokázal stále pevně držet na uzdě. Ale teď mě nenávidí. Vyklouzl z mých otěží. Dělá si s mým majetkem co se mu zlíbí. Strojí Vicky úklady a denně ji ponižuje. A kdybych jej chtěl vyhodit, tak by to šlo jen s použitím násilí, a o ranč Vozové kolo bych v tom případě přišel úplně. Pět set mil dokola tu není člověka, který by pro mě bojoval proti Patricku McRaeovi a jeho smečce. Dříve mě všichni poslouchali. Teď jsem ale mrzák, pro ně nula. Potřebuji pomoc! Potřebuji pomoc od mužů, co jsou ještě větší ďáblové než Patrick McRae, kteří umějí bojovat. ...Znal jsem vaše otce, a vím, že jste jako oni, bojovníci!“

Odmlčel se a těžce oddychoval. Na hrubém obličeji se mu leskne pot.

Ringo Lumate se divoce rozesmál. „Tak on už napolo v pekle žije! Nechme ho hezky smažit! Vždyť nemusíme dělat nic jiného než jej přitom pozorovat. Věc našich otců zradil. K čertu s ním!“

Ringo Lumate se chce vrátit ke svému koni, ale Larry Stonebay jej zadržel. „Počkej ještě, Ringo,“ řekl prosebně.

A pak všichni slyšeli, jak se ptá Dave Spencer: „Ke všem čertům, Bucku Fishere, jak jste si jen mohl myslet, že zrovna my vám budeme pomáhat?“

„Protože vám pak dám to zlato, za které zemřeli vaši otcové. To zlato ještě mám – vždyť jsem z něj spotřeboval jen malou část, když jsem si budoval svoje království. A i tu jsem už dávno vrátil zase k tomu ostatnímu. Podnikání mi za pár let vyneslo velký zisk. Byl jsem tu přece králem! To zlato mám od začátku dobře ukryto, i s úroky z něho. Jen mi tehdy v chudých začátcích pomohlo k rychlému

startu. Už je nepotřebuji, pokud mi zůstane ostatní majetek. Může být vaše. Já to zlato nechci! Vaši otcové za ně zemřeli. A když budete za mne bojovat vy a to zlato ode mne dostanete, tak je můžete použít na něco užitečného a správného! Na světě je mnoho chudoby! Vždyť si je nemusíte nechávat pro sebe! Můžete s ním podnikat, udělat mnoho dobrého. Pomyslete na všechny ty mrzáky z války, co jsou teď chudí! Tím zlatem jim můžete pomoci. A jestli se na vás mohou dívat vaši otcové z onoho světa, tak si jistě přejí, aby o ten poklad zápolili i jejich synové. Vaši otcové zemřeli proto, abych já zbohatl. Teď máte tu možnost postarat se svým bojem dodatečně o to, aby vaši otcové byli zemřeli za něco dobrého."

„Ach, vy zatracenej pse! Možná pro to prokláté zlato zemřeme i my, a vám zůstane i potom," rozzuřil se Dave Spencer se zrzavou hlavou.

Buck Fisher zavrtěl hlavou. „Já brzy zemřu, moje srdce už to dlouho nevydrží. Už jednou mi selhalo, a takový případ přežiji už jen jednou, nanejvýš dvakrát. Potom už bude po mně. Stejně jsem už jen žalostný zbytek toho, čím jsem byl ještě před rokem. Pro sebe už peníze nepotřebuji, hoši. A Vicky by je ani nechtěla.

Ptáte se asi, proč vůbec chci se svými nepřáteli bojovat, když jsme přece přesvědčený o své blízké smrti. Tak tedy, dělám to pro Vicky. Snad to ještě časem pochopíte, že i takový chlapík jako já je ještě schopen nějaké lásky, té otcovské. Vicky není moje vlastní dcera, a taky mě často hubuje. Ale já ji miluji jako otec. Chtěl bych, aby si nechala ten ranč. Vypadá jako princezna, a ať se tedy stane i královnou! To já chci! Proto byste měli za mě bojovat! Tisíc liber zlata za vaši pomoc! To je moje nabídka. A když mně odpřisáhnete, že mně chcete pomoct

a že budete stát při mé dceři i po mé smrti, tak vám už teď prozradím, kde je to zlato ukryté. A ještě něco: Vicky o tom zlatu neví. Neví nic o vašich otcích a o mé minulosti. Je čistá a nevinná. Tady ji máte na obrázku! Podívejte se na něj, a potom mi řekněte, jestli můj návrh přijímáte!“

Sáhl do náprsní brašny, vytáhl z ní peněženku a z ní pak obrázek.

Vzal jej Ringo Lumate, a bylo slyšet jak zadržel dech, když pozoroval tvář dívky. Díval se na obrázek deset minut, potom oči zvedl, podíval se na Bucka Fishera a zvedl ruku k přísaze. „Za tuto dámu potáhnu do boje. Přísahám, že budu bojovat proti nepřátelům této dámy, a proti všem, kteří by chtěli sáhnout na její budoucí dědictví.“

Buck Fisher přikývl. Pak vzal do ruky obrázek i Tom Drake. I ten napřed strnul a zadržel dech. Když pak zvedl hlavu a upřel pohled na Bucka Fishera, řekl velice živě: „Vyhrál jste, vy proklatej darebáku! Až si vás vezme čert, což bych jen uvítal, tak nemůžeme tuto dámu nechat samotnou. Musela by v tom případě sama odpykávat to, co jste jiným udělal vy. Ringová přísaha platí i pro mne!“

Ještě jednou se dlouze zadíval na obrázek a podal jej Larrymu Stonebayovi. Ten se tomu ale bránil. „Na ženy já nedám, a takový obrázek může klamat. Přidávám se jen proto, že naši otcové zemřeli za společnou věc. Však já Miss Vicky ještě uvidím.“

„Já se ale na ni podívat chci,“ prohlásil Dave Spencer a chopil se obrázku. Potom po chvíli řekl tiše:

„Pro někoho tak škaredého jako jsem já je ona jen na podívání. Fishere, kdyby nebylo tohoto děvčete, tak bych vám plivl k nohám. A pak bych vás opaloval nad ohněm tak dlouho, dokud byste mi nevyzradil, kde je ukryté to zlato. Ta dívka ale mění situaci. Budu za ni bojovat. Takže

bojujeme zase za určitou věc, kterou považujeme za správnou, společně stejně jako naši otcové. Je to tedy stejné jako před dvanácti lety. Budeme bojovat jak se patří. ... A teď, Bucku Fishere: Kde je zlato?“

Oslovený chvíli neodpovídal, co by se člověk nadechl. Chvíli se díval na ty čtyři tváře, jednu po druhé. Potom řekl:

„Well, tak to děvče už neopustíte. Ringo a Dave by za ni bojovali asi i bez těch peněz. Tak tedy, to zlato je zahrabané pod mou ložnicí, čtyři metry pod zemí. Vytáhnete je ale odtud teprve až budete hotovi se svou prací.“

„Podíváme se hezky brzy, jestli tam skutečně je,“ prohlásil Larry Stonebay jakoby ledabyle a pozoroval přitom zpytavě Bucka Fishera. „Zatím ty poměry tady ještě dobře neznáme. Kde je to teď nejhorší?“

„Musíte poslat ke všem ďáblům Patricka McRaea a vyhnat ty nejhorší z jeho smečky, a musíte to přitom dovést do konce, jinak vás oni jednoho dne zabijí. McRae neví, že vás čekám. Nezná vás. Má teď dohromady sehnané stádo. To jsou moje zvířata, ale McRae je prodává, aby z nich měl prospěch sám a ti jeho nohsledi. Můj Indián vás za ním zavede.“

Když Buck Fisher vyslovil tato slova, uviděli čtyři muži Blue Rocka jak vystupuje ze skal a vede dva koně, kteří jsou zápřahem tohoto vozu.

„Blue,“ řekl Fisher spokojeně, „zapřáhneš do vozu jen jednoho koně. Na druhém zavedeš tyto pány do tábora Patricka McRaea. A až budou s McRaem bojovat, tak jim pomůžeš. Tito muži se perou za práva Vicky, a za její budoucnost. Těmto pánům zůstaneš věrný, tak věrný, jak jsi byl mně. Já pojedu domů sám.“

Indián beze slova přikývl a pozorně si muže prohlížel

jednoho po druhém. „Well," řekl po chvíli hlubokým hlasem, „zůstanu věrný a v boji se přidám. Ale kdo je tady ten hlavní?"

Čtyři mladí bojovníci se na sebe podívali a hned pochopili, že to teď tedy bude problém. Všichni čtyři jsou hrdí a sebevědomí. Už několik let žádný z nich nad sebou nějakého pána neuznává. Jednají každý na svou vlastní pěst.

Tom Drake byl šerifem, takový, co svou autoritu udržoval revolverem. Larry Stonebay si udělal jméno na chisholmské stezce jako smělý vedoucí party honáků dobytka, který dokázal zvládnout jejich divokou tlupu a přitom hnát tisíc mil divočinou početná stáda divokého skotu z pastvin. Cíle vždy dosáhl. O Larry Stonebayovi, tvrdém, rychlém a železném předákovi honáku, si už vyprávějí zkazky u stovek táborových ohňů a ve městech, kam své čtyřnohé svěřence vždycky beze ztrát dovedl.

Dave Spencer byl zase dlouho zaměstnán při stavbě železnice a jeho úkolem bylo zabraňovat nepokojům, které by tuto práci mohly rušit. Koluje o něm mnoho legend, které spojuje prostředí divokých tábořišť stavitelů železné dráhy, v nichž dokázal zjednat pořádek. Ten malý Ir, rychlý a tvrdý, bojuje jako stroj. Dobře se postaral o to, aby tak mnohá železniční linie mohla být dokončena i přes sabotáže, intriky a jiné potíže. Jakkoliv je Dave Spencer malý a ošklivý, je to muž se jménem velkého bojovníka.

A pak je tu ještě Ringo Lumate. Jeho pověst je více spojena s obavami než se slávou. Na Jihu platí za šíleně odvážného hráče a revolverového hrdinu jednajícího vždy ledově chladně. Tím se míní to, že byl společníkem slavného Billyho Kida, že tasil stejně rychle jako Wild Bill Hickok, a že s ním v Tombstone velmi uctivě jednali

samotní bratři Earpové.

Jsou to tedy čtyři muži, kteří nikoho nad sebou nesnesou. Buck Fisher, jak je tak pozoroval, se náhle živě zasmál.

„Tak ať o tom rozhodnou karty, co říkáte, hoši? Dnes je středa. Ať se tak každý týden znovu mezi vámi rozhodne, kdo bude ostatním přikazovat! Máte všichni stejnou cenu. Vezměte na pomoc karty!“

A Ringo Lumate je hned i vytáhl. Podal je Indiánovi.

„Zamíchej nám je, Blue!“ Indián poslechl.

Potom řekl Ringo. „Čtvrtá karta je moje!“

„Moje je první,“ zabručel Tom Drake.

„A moje druhá,“ řekl tiše Dave Spencer.

„All right, tak pro mě bude ta třetí,“ přikývl Larry Stonebay.

A Blue rock zvedl odpočítané karty. Nejvyššíma Dave Spencer: křížové eso.

„Dobrá,“ prohlásil Ringo Lumate. „Dave je náš boss.“

A hned pak vyjeli, čtyři muži za Indiánem na koni.

Buck Fisher seděl ještě dlouho na svém voze bez hnutí a upřeně je pozoroval. Když ty malé tečky nakonec náhle zmizely v dáli za jednou drobnou vyvýšeninou, hlubokým nadechnutím nabral zadržovaný dech.

A potom se začal smát, hlasitě, divoce a jako šílenec. Vzal si z koše s proviantem novou láhev whisky a lačně se z ní napil.

Potom vzal do ruky otěže a otočil se s vozem. Stále se ještě smál, když odjížděl. Myslil totiž na to, jak teď nejen Patrickovi McRaeovi, ale i Morganovým postavil do cesty čtyři tygry.

„Aaach!“ zvolal při tom zběsile, „jsem pes, z čubky syn, ale stále ještě zůstávám ve hře, a hezky uprostřed! Oho, a

mými trumfy jsou čtyři esa! Stonebay, Drake, Lumate a Spencer jsou ta moje čtyři esa! S takovými musím vyhrát v každé hře!“

*

Jeli až do tmy, tři hodiny odpočívali a znovu pak vyrazili, když měsíc vrhal na zem své bledé světlo. Blue Rock je vedl mlčky a s jistotou.

Potom za ranního šera se cesta táhla do kopce k průsmyku. Nahoře na rozvodí odpočívali a uvařili si silnou kávu.

Když teď vychází slunce, mají před očima velkolepé údolí. Je nekonečně dlouhé, a široké je přes patnáct mil. Je poseto pahorky a rozryto hlubokými kaňony a roklemi. O závlahu se starají četné potoky a řeka.

„To je království Bucka Fishera,“ řekl svým temným hlasem Indián. Mluvil dobrou angličtinou. Zvedl ruku a ukazoval:

„Tam mezi těmi kopečky leží městečko Limit. Založil je Buck Fisher tím, že tam zřídil skladiště s obchodem a strpěl tam pár osídlenců, kteří pro jeho obrovské stádo vyráběli píci na zimu. Osídlencům se tam daří dobře, ale rádi by se sami stali dobytkáři. Celé údolí patří Bucku Fisherovi, ale tam vzadu na severu a na východě, tam je mezi horami pár horských údolíček s velkými kaňony. Tam se usadili Morganovi. Ztrácejí přes zimu hodně dobytka a stále znovu se proto snaží pronikat se svými stády do velkého údolí, které je jako zimní pastva vhodnější, i když i my tam máme v zimě několik týdnů hodně sněhu a musíme dávat dobytku krmení. Buck Fisher vždycky zahnal Morganovy do hor, ale kdo ví, jestli

se mu to podaří i tuto zimu.

Morganovi zaútočí, a protože Buck Fisher nedá Vicky svému předákovi Patricku McRaeovi za ženu, vpustí len Morganovy dovnitř. Už nějakou dobu nedělá nic jiného, než že svému chlebodárci krade dobytek. Stal se tak zlodějem, protože mu nedávají Vicky, a bude to s ním ještě horší, jestli jej vy jenom vyženete a ponecháte naživu. Morganovi mají samotní ve své rodině krásnou dívku. Susan Morganová je skoro tak hezká jako Vicky, jenže je nezkrotná a prudká. Až přijde Patrick McRae na myšlenku utěšit se u Susan a bude-li mu ta dávat naději, stane se i on jedním z Morganů. Pak bude muset Vicky jednoho dne utéct z tohoto království bosá. Tak je to! Vidíte to velké ústí kaňonu na východě? Tam před nějakou dobou zahnal Patrick McRae jedno stádo. Bucku Fisherovi tvrdil, že jde o tisíc dobytčat, je jich ale ve skutečnosti tři tisíce. Svému zaměstnavateli předá šek na tisíc kusů, a přitom mu zůstane v kapse pro jeho lidi a jeho samotného druhý šek z tohoto prodeje.

Dnes pozdě v noci dojedeme do tábora na druhé straně řetězu hor, kde Patrick McRae stále předává stáda honákům jednoho nákupčího dobytka. Nu a tam se uvidí co uděláte!“

Po těchto slovech přistoupil Indián ke svému koni a nasedl na něj. Nijak mu nevadilo, že má za sedlo jen deku. Zabořil zvířeti paty do slabin a rozjel se. Čtyři muži se vydali za ním.

Potom v noci spatřili z jednoho horského hřebenu ohniště tábora u McRaeova stáda.

„Tak bychom tu byli,“ prohlásil Ringo Lumate a lehce se usmál. A než něco stačil říct ostatním, zabručel Dave Spencer:

„Sjedu dolů a budu se vydávat za potulného kovboje.

Jeden z vás by mohl jet se mnou a krýt mě zezadu. A ostatní se připlíží k táboru co nejblíže. Tam dole je úplný klid – nákupčí asi ještě nedojel. Však, poznáme na místě co máme dělat. Jestli se na chvilku postavím vedle ohně a posunu si klobouk dozadu na krk, tak je to pro vás znamení, že máte být připraveni k boji. Kdo jde se mnou?“

„Já,“ zvolal Ringo Lumate, a to o zlomek vteřiny dříve než Larry a Tom. A u toho i zůstalo. Všech pět jezdců sjíždělo po svahu odvráceném od ohniště. Dole se rozdělili.

Dave a Ringo udělali velkou okliku. Když se dostali ven z kopců, uslyšeli zvuky, jaké vydává početné stádo. Jeli dál po okraji honácké trasy a brzy narazili na jednoho hlídače. Ten na ně zavolal:

„Hoj, patříte k těm zatraceným ospalcům od Tomsona? Už tady na vás čekáme se stádem deset hodin!“

Bledé měsíční světlo se matně lesklo na hlavni jeho revolveru. Muž se má velice na pozoru, i když jeho slova dokazují, že čeká na zcela určité lidi.

Dave Spencer a Ringo Lumate zastavili koně až těsně před ním.

„My nejsme žádní ospalá,“ pronesl Dave jemným hlasem. „Jen jsme viděli váš oheň a napadlo nás, že. jedeme ještě včas k večeři. Až do Limitu se nám to už myslím nepodaří, ne?“

„Tak pozor – co jste to vlastně za ptáčky? Projíždíte se při měsíčku a nevíte, že do Limit to máte ještě padesát mil?“

Honák se předklonil, a jeho kolt se teď stal už vážnou hrozbou.

„Hochu, nechceme žádnou hádku, jen jeden dobrý skutek pro naše žaludky,“ prohlásil Ringo Lumate.

Mezitím přijel druhý hlídač. Muž s koltem na něj rychle zavolal něco na vysvětlenou a nakonec řekl: „Přivedu oba ty ptáčky k šéfovi. Tak pojďte, vy jezdci při měsíčku! Možná pro vás budeme mít i něco k večeři. Záleží jenom na tom, jak se budete líbit Patricku McRaeovi."

Dave a Ringo pomalu přijeli až k ohni, který hořel v jednom zářezu svahu. Hlídač dobytka se stále držel za nimi. Museli jet ještě dlouhý kus podél stáda a rychle poznali, že je neklidné a že jej právě shání dohromady větší počet honáků. Zvířata nemají kolem sebe vůbec žádné místo k pasení, proto jsou tak neklidná. Toto dost namáhavé shánění dobytka dohromady bylo ale pro Dava a Ringa důkazem, že Patrick McRae hodlá stádo za chvíli předat jinému mužstvu honáků, kteří se ale z nějakého důvodu opozdili.

U ohně teď sedí jen tři muži, a čtvrtý se snaží u kotlíku s čajem. Muži se zvedli a jeden z nich, úplný obr, příšerně veliké chlapisko, udělal několik kroků kupředu.

„Vy jste Tomsonovi?" zeptal se. Má hrubý hlas, je netrpělivý a jedná zhurta. Už z hlasu je poznat, že vedle sebe nesnese nikoho, kdo by byl stejně důležitý jako je on sám, a zcela určitě je nedočkavý a nesnášenlivý vůči těm, kteří jsou méně významní. Je z druhu tvrdých chlapíků, kteří jsou kdykoliv hotovi zvládnout divokou smečku pouhou pěstí.

Jak silným člověkem musel dříve být Buck Fisher, když jej poslouchal takový chlapík, jeho předák!

Ano, to je Patrick McRae.

Dave Spencer a Ringo stále mlčí. Mluvení přenechávají muži za sebou.

„Přijeli od východu po honácké trase a tvrdí, že viděli náš oheň a že chtějí povečeřet," řekl muž klidným hlasem.

Patrick McRae na něj kývl svou obrovskou rukou. „All right, Charly, já už se na ty ptáčky podívám sám. Jeď zase ke stádu! Držte ta zvířata pohromadě, i kdyby to mělo trvat celou noc. A vy dva poutníci, vy pojďte s koní dolů! Zvu vás k ohni, abych na vás lépe viděl!“

Dave a Ringo poslechli beze slova. Když je ozařoval oheň, postavil se jeden z oněch tří za Patricka McRaea a zvolal:

„Pate, toho černého znám! To je Ringo Lumate! Toho já znám! Hej, Ringo! Co děláš tady ve Wyomingu?“

Ringo přestal pohlížet na Patricka McRaea a poznal v tom druhém šlachovitého chlapíka, od kterého před rokem v Tombstone koupil koně. Byl to dobrý kůň, přímo skvělý, a i když Ringo dobře věděl, že jej tenhle chlapík ukradl v Mexiku, přece jej od něj koupil. Později o to zvíře i o stříbrem pobité sedlo přišel, když měl jednou pořádnou smůlu v pokeru.

Zašklebil se. „Haló, Bille! Tak my se zase setkáváme! Třeba u svého šéfa za nás ztratíš slovo. Přijíždíme sem z Laramie, protože jeden blázen na mně chtěl zkoušet štěstí s koltem, Toto je můj společník Dave, a já se ptám, proč jste takoví podezíraví, když za vámi přijedou do tábora dva hladoví kovbojové.“

Patrick McRae udělal pohyb. Jeho masivní hmota krokem těžké váhy přistoupila k Davovi a Ringovi. Má přes dva metry a má jistě půldruhého metráku. Přitom ale na něm není ani gram přebytečného masa. Má velmi malou kulatou hlavu a protože nemá klobouk, jsou vidět jeho nakrátko ostříhané vlasy. Rudé štětiny mu na hlavě trčí jako ostny. Má nízké čelo, malá očka, která se lesknou pronikavě a nedůvěřivě, rozbitý nos a ohrnutá ústa. Bradu má širokou, hranatou, a rozdělenou svisle se táhnoucí jizvou, jakoby rozťatou na dvě poloviny jedním

máchnutím sekery.

Je to opravdu netvor, a z očí mu kouká zvířecí plachost. Tento muž se zcela zřetelně nechává řídit zvláštními instinkty. A ty v jeho případě působí stejně tak hluboce a spolehlivě jako u zvířete.

Pozorně se zadíval na Ringa. Je to pohled malých očí plný nedůvěry. Ale nedůvěra se pomalu vytratila a on přikývl.

„Dobrá, Bill tě zná, a i já jsem slyšel nějaké povídání o Ringovi Lumateovi. Tak to jsi ty? Kam máte namířeno?“

„Slyšeli jsme, že v údolí Limit Valley nastávají nějaké potíže, a tak jsme mysleli, že…“

„Já už vím, rádi byste pronajali své kolty,“ přerušil jej rachotivý hlas Patricka McRaea. „Tak to tedy můžeme vyřídit hned, můžete jezdit pro Morganovy. Ti hledají takové, co zacházejí obratně s revolverem. A můžete jezdit i pro mě, protože já si taky držím silné mužstvo. Komu tedy dáte k dispozici své kolty?“

Otázka zněla jako léčka a McRae se při ní předklonil. Jeho mohutná ramena se lehce ohnula, takže to vypadalo, jakoby je měl v nejbližším okamžiku použít, pokud dostane nesprávnou odpověď.

Ringo se zasmál a přehlušil tím Davovo lehké zaklení. Ukázal na Billa a řekl zdvořile:

„Šéfe, tady ten hodný chlapec vždycky věděl, kde se žije dobře a kde se dají vydělat peníze. Bill mně jednou opatřil dobrého koně, a kdybychom se nechali najmout od Morganů, musel bych na něj možná střílet. Bylo by nám proto milejší, kdybychom jezdili spolu s Billem.“

Patrick McRae přikývl. Spokojeně zafuněl a zase se uklidnil. Potom pohlédl na Dava Spencera, a ten jeho pohled opětoval dost vyzývavě.

McRae se nato rozesmál, a jeho smích zazníval jakoby vycházel z hlubokého, sklepa nebo z obrovského sudu.

„To je ještě malý bojovný kohoutek! Takový se asi dobře hodí k Ringovi Lumatemu. Poslechni, ty malej vzdorovitej rudej paličáku, jestli se na mě ještě jednou tak podíváš, tak tě hezky rychle naučím poznat, že tě mám pod sebou... Dám vám sto dolarů měsíčně a zaopatření zdarma. A jestli nebudete k ničemu, tak toho budete hezky litovat."

Obrátil se k ohni. „Dej jim najíst, Pate!" Potom pomalu odkráčel na své místo, usadil se a nabral si kávu z kotlíku nad ohněm. Potom poklidně upíjel ten vřící nápoj, a jeho kostnaté a mozolnaté obrovské pracky držely cínový pohárek, jako by ani nebyl horký.

Bill přistoupil k Ringovi a Davemu. Zašklebil se na ně.

„Gratuluji, bratříčkové," řekl, „vždyť tím jste se ocitli mezi samými takovými, co vydělávají proklatě moc peněz. Často jsou i zvláštní prémie. ...Takže, tady naproti je lanová ohrada!"

Přivedl je tam, uvolnil jedno lano a oba noví muži šli se svými koňmi dovnitř. Odsedlali je a věci si odvlekli pod strom, kde má Bill svůj tábor.

„Dostali jste v Laramie zabrat?" chtěl vědět Bill.

„Potřebovali jsme změnu vzduchu, kamaráde," prohlásil Ringo, a Dave k tomu zabručel: „Byli bychom jinak museli zastřelit i ještě kamarády toho náfuky, který se odvážil postavit se Ringovi, a to jen proto, že ten položil na stůl čtyři esa."

Bill se živě zasmál, poklepal jim na ramena a dodal spokojeně: „Já taky ještě nejsem u McRaea dlouho. On je teda na nás dost tvrdej, ale my jsme taky drsná smečka! Zatím si tu žijeme jako v ráji, máme dobře postaráno o ubytování i o jídlo, dobře nám platí a stále znovu

dostáváme i zvláštní příplatky. McRae vede jednomu nemocnému rančerovi jeho obrovský ranč. Ve skutečnosti je vlastně rančerem on sám. Však brzy uvidíte, jak to tady chodí. McRaeovi ale neodmlouvejte. Ten je nevypočitatelný. Je jako obrovské zvíře, které při nejmenší příležitosti z nejmenší příčiny zdivočí.“ Poslední slova Bill jen opatrně zašeptal.

Potom se vrátili k ohni. McRae dál upíjel z poháru. Kuchař dal na pánev několik řízků a jako předkrm servíroval studené uzené a doma pečený chleba.

Dave a Ringo j sou vyhladovělí a při jídle na chvíli zapomněli, že sem přišli proto, aby zahnali Patricka McRaea do horoucích pekel.

Když snědli řízky a kroutili si ke kávě cigarety, zvedl náhle McRae hlavu, kterou měl do té chvíle s mrzutým pohledem obrácenou k ohni. I když bylo slyšet jen zvuky od stáda, on pozorně naslouchal a pravici si jako lopatu přiložil za ucho. Teprve po chvíli uslyšeli to, co on, i ostatní.

Přijížděla sem skupina jezdců. Brzy bylo slyšet jak se jezdci dorozumívají se strážci stáda. Jediným jezdců přijel k ohni.

Je to malý, docela zaoblený muž s tvrdým kloboukem a v černém vycházkovém plášti. Dost těžce se zhoupl dolů se sedla, otěže nechal lhostejně spadnout na zem, zamnul si ruce a přistoupil k ohni.

Přátelsky pozdravil a dodal: „V řece Sweetwater je vysoký stav vody, a to nás trochu zdrželo. Řekl jsem svým hochům, že hned mají začít s odháněním stáda. Voda pořád ještě stoupá, a jestli nebudeme za rozbřesku u brodu, tak se další čtyři dny nedostaneme na druhou stranu. Kolik je toho dobytka, McRaei?“

„Tři tisíce, Tomsone, a jestli nás ještě jednou necháš

čekat, tak tě přijde každá hodina na sto dolarů navíc.“

Patrick McRae se náhle zvedl. „Tak dej sem šeky. Nemůžu tady posedávat věčně! Mám v údolí ještě spoustu jiné práce. Až zase budu pro tebe mít stádo, tak ti dám vědět. Tak dělej, Tomsone, potřebuji hned odejet! Hej, Bille, jeď ke stádu a řekni mým lidem, aby se tady shromáždili hned po tom, co ti Tomsonovi ospalci dostanou dobytek na honáckou trasu.“

Po těchto slovech znovu pohlédl na tlustého obchodníka. Ten si opravdu pospíšil, přiklekl k ohni a vytáhl velkou náprsní tašku.

Bill šel zatím ke koním, aby zajel ke stádu. Ringo, Dave, kuchař a ten druhý muž pozorovali Patricka McRaea a Tomsona.

Ten teď držel v ruce knížku se šeky. Položil ji před sebe a vytáhl kalamář a psací pero s násadkou. „Jak je mám vystavit?“ zeptal se.

„Jako vždycky,“ odpověděl McRae a podíval se na Dava Spencera, který klidně přistoupil k ohni a posunul si klobouk z hlavy na šíji.

„K čertu!“ řekl mu na to McRae, „nevolal jsem tě přece, ty mládě, k ohni. Raději si pospěšte! Zrušte tábor! Ani ne za hodinu jedeme domů!“

„Provedu, šéfe, „zašklebil se Dave, nabral si kávy z kotlíku, předstíral, že se chystá napít, a potom volnou pravicí zcela nečekaně vytáhl kolt. Šálek s kávou nechal spadnout na zem a prohlásil docela přívětivě: „Tak to bychom měli, přátelé.“

Ringo Lumate, který dřepěl vlevo od Patricka McRaea, zčásti od něho odvrácený, se mezitím vztyčil a tasil oběma rukama.

„Přesně tak!“ pronesl s klidnou ledabylostí, „to bychom opravdu měli! Jen hezky klid, McRaei. Vždyť takovej obr

přece jenom nejsi, abys mohl spolykat tolik olova, kolik bych ho do tebe naházel. Takže představení teď řídíme už my!“

Kuchař upustil plechové talíře naskládané na sobě, právě když je chtěl dát do cestovní brašny. Druhý muž začal mocně klít. Tomson ze sebe vydal výkřik, zůstal ale sedět na bobku a namáhavě ze sebe dostával otázku:

„Co je to? Co se děje? K sakru, co to má znamenat?“

McRae ale opět zasupěl svým těžkým hlasem, pohlédl na Dava Spencera na opačné straně ohně a drtil mezi zuby tato slova: „Ty ses mně už od začátku nelíbil, ty pihovatá ropucho. Ale uvidíš! Však já ti ukážu, že mě ani s koltem nezadržíš. Jen počkej, já tě roztrhnu na dva kusy, chlapečku!“

Potom se obrátil napolo stranou, aby se mohl podívat na Ringa. „Bill je s vámi spolčený?“

„Ne,“ odpověděl Ringo. „Bill nás doporučil s čistým svědomím. Bill opravdu nemůže za to, že jsme sem přijeli, abychom ti plivli do polévky, McRaei.“

„Aha! Pro koho tedy jezdíte?“

„Pro ranč Vozové kolo, pro Bucka a Vicky Fisherovy!“

„K čertu, já jsem přece předák na tom ranči a…“

„Ty svého rančera podvádíš, McRaei. Ohlásil jsi mu, že poženeš na prodej přesně tisíc kusů, ale jsou jich tři tisíce. A teď má Tomson pro tebe zase vystavit dva různé šeky, jeden pro Fishera a ten s více penězi, pro tebe. Takže, McRaei, přestal jsi být předákem na ranči. Jsi propuštěn! Tomsone, vy nám vystavíte potvrzení o přijetí tří tisíc kusů dobytka a jeden šek pro ranč Vozové kolo v celé výši nákupní ceny. Potom můžete jet za svými lidmi.“

Když Ringo domluvil, začal se Patrick McRae náhle divoce smát. Při tom se až obýbal v pase a plácal se do

ramen. Brzy ale zmkl i on, zpozorněl a upřel svůj pohled na jedno místo, kde se křoví, tam, kam ještě dosahoval svit ohně, rozestoupilo a ze tmy se vynořili Larry Stonebay a Tom Drake.

„Máte potíže?“, zeptal se nedbale Stonebay.

„Slyšíš přece jak se směje, tak poznáš, jakou má radost,“ vyšel mu v ústrety Dave Spencer. Potom rychlým pohybem odzbrojil kuchaře a druhého McRaeova muže. Pak přistoupil k Tomsonovi a oslovil jej:

„Co od nás ještě očekáváte, Tomsone? Stádo jste už převzal. Tak nám za ně konečně dejte kvitanci a šek! Nebo byste raději s námi měl potíže?“

„To ne,“ rychle polkl Tomson a začal psát.

Patrick McRae mezitím zíral na Larryho Stonebaye a Toma Drakea. Když si je dobře prohlédl, řekl důrazně:

„Tak to tedy nepůjde! Tak to dělat nemůžete! Jste sice čtyři nádherní tygři, ale to se vám nepodaří!“

„Budeš se ještě divit, ty nádhernej zloději dobytka, co tady ještě všechno roztočíme,“ prohlásil Ringo a přikročil k Patrickovi McRaeovi zezadu. Zasunul si kolt do pouzdra a sáhl po pažbě jeho koltu. Než ho ale mohl vytáhnout z jeho pouzdra, McRae se prudce otočil.

Buď je tak velice statečný, nebo je ze samého vzteku tak slepý vůči každému nebezpečí. Prudce se otočil i když cítil na zádech tlak pravého Ringová koltu.

Ringo kohoutek nestiskl. Uhnul dozadu, unikl z dosahu McRaeových paží, sahajících po něm, a zasyčel:

„Jen si sáhni na kolt, ty blázne!“

Ustoupil dále dozadu před McRaea, který se na něj chtěl vrhnout, a také si zasunul do pouzdra kolt, který držel v pravé ruce. Při tom ještě jednou ostře zvolal:

„Jen si sáhni na kolt, McRaei!“

Ten však ze sebe vydal divoký výkřik. Ringo při ústupu dozadu zakopl o nákladní sedlo. Upadl, bleskově se odkutálel stranou a jen v poslední chvíli tak unikl noze McRaea, chystající se na něj plnou vahou dopadnout.

McRae je úplně beze smyslů. Zřejmě úplně zapomněl, že kromě Ringa jsou tu ještě další muži s kolty, kteří střílí rychle. McRae soustředil všechen svůj vztek na Ringa. Vypadal při tom jako bizon, který nemyslí na nic jiného než na tohoto jediného soka.

Ringo se převalil k jeho nohám, tvrdě mu narazil do kolen a skutečně jej přinutil k pádu. Jak se ale dostával zase zpět pod jeho nohama, zasadil mu McRae mohutný kopanec do boku. Ringo už polovztyčený zavrávoral, podlomil se v pase a upadl.

McRae zaujal pozici zraněného medvěda. Chystal se na Ringa šlápnout, ale tu se do toho vložil Tom Drake. „U všech ďáblů!“ rozzuřil se a jeho pěst přistála na McRaeově bradě. Skoro současně mu levicí vrazil do břicha. Chtěl pak uskočit stranou, vtom jej ale zasáhla obrova pěst z boku, těsně nad ramenem, do krku.

McRae znovu divoce zařval. Pomalu se otáčel. Obličej měl zakrvácený a na čele bouli. Zasténal, když se chytil za břicho. Ringo a Tom Drake leželi vedle něho na zemi. Podíval se na Larryho Stonebaye a Daka Spencera a s těžkým oddychováním pravil:

„Mě nikdo nepřemůže! ...Mě nikdo nesrazí, ani palicí. Na světě není druhého člověka, který by nade mnou vyhrál! ...Hej, vy psi, proč nestřílíte?“

Obešel ohniště a obrátil se na Larryho Stonebaye. Oči se mu leskly takovou zlobou a potměšilostí jako u grizzlyho chtivého krve. Pomalu natahoval paže před sebe a otevíral pěsti jako mohutné dravci spáry. „Ani tvé kulky mě nezastaví, dlouháne,“ obořil se na Stonebaye. „Jací vy

jste pitomci!“

Larry Stonebay ustupoval a stejně tak pomalu k němu mířil McRae. Trochu se vzpamatoval z ran Toma Drakea, muže, který váží asi metrák, a který se do něj pustil naplno.

Larry Stonebay pomalu zasunul kolty do pouzdra a zavrčel:

„Jo, jsme blázni, protože nedokážeme na tebe vystřelit, když na nás jdeš s holýma rukama. Nedokázali bychom na tebe vystřelit, i když vypadáš jen navenek jako člověk a ve skutečnosti jsi netvor. Tak, McRaei, teď to s tebou zkusím já!“

McRae se zastavil, zaklonil hlavu a hlubokým hlasem se zasmál proti nočnímu nebi. Vypjal při tom hruď i břicho a dal ruce v bok. Smál se proto, že je Larry Stonebay tak šílený a pouští se proti němu beze zbraní. Potom jej ale ďábelský smích přešel.

Larry Stonebay totiž na něj vyskočil. Odrazil se plnou silou od země, ve výskoku vyhodil nohy vysoko do vzduchu a přistál pak jimi na McRaeově břichu. Potom sám těžce dopadl na záda, vleže se obrátil a zase rychle vstal. Zřetelně cítil, jak svýma nohama plnou silou narazil zepředu na McRaea.

A teprve teď vidí, jak ten svými obrovskými zády upadl do ohně. S medvědím řevem se obr odvalil na bok, aby unikl ze žáru, a kutálel se po zemi ještě deset kroků. Z šatů mu stoupal dým, a rychle se rozšířil zápach spálené kůže.

Potom se McRae znovu postavil. Vydával ze sebe divoký křik. Nejistě si prohmatával břicho a potom se otřepal jako grizzly když vyleze z řeky.

„Ták!“ zachrochtal, „tos tedy udělal dobře, Texasane!“ A pak se vrhl dopředu jako útočící nosorožec. Larry uhnul a pokusil se dostat jej na zem tím, že mu nastavil nohu.

McRae má však instinkt divokého zvířete. Musel vytušit, že Larry uhne, protože se včas stočil, a zasadil Larry Stonebayovi takovou ránu pěstí, že ten se, už na zemi, ještě jednou převalil.

Ringo, Tom a Larry jsou tvrdí muži správného vzrůstu, osvědčivší se v mnoha zápasech. Dosud se dokázali vypořádat i s většími a těžšími protivníky než jsou sami. Proti obru McRaeovi neznamenají ale nic. Je to protivník jako gorila, proti kterému jeden silný a rychlý muž nebude nikdy mít naději.

Obr se teď chystá vrhnout se na Larryho Stonebaye, když tu se mu ostrý hlas malého Ira zařízl hluboko do vědomí.

„Dej pozor opice!“ zvolal Dave Spencer.

McRae už byl těsně u Larryho, ale zastavil se a otočil.

„Ty ubohá ropucho!“ zasyčel na něj.

A tu McRaeova ruka sáhla po revolveru. To byla ta chyba, kterou chtěl Dave u něj násilím vyvolat.

Obr neměl revolver ještě ani z poloviny venku z pouzdra, když už Dave levou rukou vystřelil. Zasáhl jej do paže. Druhý výstřel vyrazil protivníkovi zbraň z ruky. Ani třetí rána nešla do prázdna – tentokrát ji McRae dostal do ramene.

Když střílí Dave, nejsou to zásahy nijak náhodné. Nechtěl obra zabít, a McRae také není mrtev. Je ale vyřízen. Jen stojí, stále vztyčený, a nehýbá se.

„Tak to bychom měli, McRaei,“ houkl na něj Dave Spencer. „Na ranči Vozové kolo jsi tímto vyřízený. Tam už se nevracej. Už nikdy! Z této země odejdeš! A kdyby tě ještě někdy napadlo ukrást krávu se značkou tohoto ranče, tak my si tě najdeme! My tě najdeme! A to bychom pak pro tebe měli už jen jednu kulku, tu poslední. Ať táhne k

ďáblu předák, který podvádí svého rančera! Jdi si pro koně, McRaei! Tak rychle!“ V hlase Dave Spencera je neúprosnost a tvrdost.

Potom se Dave obrátil na kuchaře a druhého McRaeova muže. „Jděte s ním! Pomozte mu!... Kliďte se odtud!“

„To jste ho měli raději zastřelit,“ bručel v odpověď kuchař, „protože až se z toho otřepe, rozpoutá McRae úplné peklo, aby vás vyřídil.“

„Ano, to udělá, ale to už já nebudu v této zemi,“ zavrčel na to druhý muž, plivl do rozházeného ohniště a šel za McRaem. Kuchař ještě rychle popadl pár kusů nářadí.

Tom Drake zatím shrabal ohniště dohromady. Přiložil na ně čerstvé dřevo. Ringo zase řekl překupníkovi dobytka:

„Tak čekáme! Šek a kvitanci o převzetí stáda! A my neprodáváme za upravené ceny jako McRae! Za každý kus dostaneme pěkných deset dolarů!“

„Tolik nemohu zaplatit! V Laramie se teď prodává za třináct! To bych po odečtení nákladů prodával bez zisku,“ naříkal Thomson.

„A i kdyby,“ ušklíbl se Ringo. „Vzpomeňte si na McRaea a buďte moc rád, že jste vyvázl ještě tak dobře!“

Thomson si povzdechl, potom ale vystavil šeky. Vzal je od něj Dave Spencer. V odpověď řekl rozčileně:

„A teď zmizte, Tomsone!... A kdyby vás někdy napadlo odmítnout tento šek ze svého konta proplatit, tak už by si vás jeden z nás našel.“

„To mně stačí“, sténal Tomson a spěšně se odkolébal ke svému koni. Sedl na něj tak spěšně, že na druhé straně hned skoro zase spadl. Potom rychle odjel.

Ostatní dva muži ovázali McRaea a osedlali si koně. McRae se těžce přivlekl ke svému obrovskému koni.

Kymácivě na něj usedl a jednou rukou se pevně přidržoval hrušky sedla.

Pohrozil bezvýrazným hlasem. „Já vás ještě zabiju.“ A pak pomalu odjel. Oba ostatní muži jeli za ním, tím směrem, odkud se bude vracet mužstvo od stáda.

Čtyři muži u ohně na sebe pohlédli. Ve tváři měli trpkost a tíseň. A náhle, jakoby na něčí znamení, vzhlédli všichni tři k Davu Spencerovi a uvědomili si, že tento malý Ir, hranatý a šlachovitý, je z nich asi ten nejtvrdší.

Dave si odplivl, jako by se bylo možno tímto způsobem zbavit toho neradostného pocitu.

„Čtyři esa, která si vytáhli naši otcové, byla na začátku tohoto příběhu“, prohlásil stroze. „A my chceme dostat zlato, abychom je mohli použít na něco užitečného. Já nestojím ani o jedinou unci, ale jestli s tím zlatem dokážeme udělat něco dobrého, tak nebude smrt našich otců zbytečná. Bojujeme za dobrou věc, a já jsem dost tvrdý na to, abych si i kdykoliv znovu ochotně pošpinil ruce na takovém McRaeovi. A pomyslete i na to děvče! Slyšeli jste stejně jako já, že McRae ji chce za ženu... Oho! Já půjdu po této cestě i dál! Můj otec by to byl tak chtěl! Pojďme, jedeme odtud pryč! Honáci by mohli dostat šílený nápad jít proti nám. A já bych dnes už nechtěl prolévat krev.“

Sotva domluvil, když k nim přijel Blue Rock s osedlanými koňmi Larryho a Toma. Vynořil se náhle z té tmy.

Dave a Ringo si zašli do lanové ohrady a osedlali si tam své koně. Když se dostali do sedla, přijížděli právě ostatní tři.

„Měli jste se ho zbavit – teď to pár z nás odnese životem,“ prohlásil Indián.

„Každému protivníkovi se má dát příležitost,“ odsekl

mu Stonebay. „O to tady jde! Buck Fisher si taky mohl najmout pár střelců, kteří by McRaea bez výčitek svědomí prostě odpráskli. „

„Na cestu!“ zvolal Dave Spencer. Stočil dlouhý bič a zavěsil jej na hrušku sedla. „Můžeme jet, moji společníci! A tito koně patří k ranči Vozové kolo. Ty měl McRae jako náhradní stádo sebou, je to remuda z Fisherova ranče. Vezmeme zvířata s sebou!“

„Jistě! Týden jsi náš šéf,“ zašklebil se Ringo. „Potom znovu rozhodnou čtyři esa!“

*

Když měl Buck Fisher kopec Silverhorn Peak asi tři míle za sebou, uslyšel odzadu rychlý dusot kopyt jezdce. Obrátil se, ale nemohl muže v sedle poznat, protože jeho vůz silně vířil prach, takže jezdce bylo vidět jen v obrysech.

Buck Fisher nespokojeně zamručel a zastavil. O pár vteřin později jezdec zastavil vedle něj.

„Ach, co děláte v tomto kraji, doktore?“ ptal se Buck Fisher nedůvěřivě a ostře muže pozoroval.

Je to vysoký, štíhlý člověk se širokými rameny. Má na sobě dokonale vyhlížející kordový oblek, pokrytý teď žlutavou vrstvou prachu zdejších cest. Černá sametová vázanka se na bílém límečku košile uvolnila, a i jinak vypadá Milton Stuart tak, jako by se nějaký čas plazil hustým křovím.

Buck Fisher v duchu zaklel. S lítostí si uvědomil, že si odepnul nábojový pás, který teď leží na sedadle vedle něho. Vidí, že by teď nedokázal dost rychle vytáhnout kolt z pouzdra, protože by to musel dělat oběma rukama –

jednou přidržet pouzdro a druhou tasit kolt.

Buck Fisher pozoroval doktora opatrně a snažil se poznat, jestli nemá u sebe zbraň. Neviděl ale nic, z čeho by se dalo usoudit, že jezdec má revolver.

Milton Stuart pomalu smekl svůj perlově šedý klobouk stetson, vytáhl bělostný kapesník a osušil si koženou pásku na zachycování potu a svůj zpocený obličej. Je to dokonalý exemplář toho, čemu se říká hezký muž. Je mu asi něco přes třicet, opálený, má tmavé vlasy a velice pěknou postavu. Vypadá jako dokonalý gentleman, a lidé tady v údolí Limit Valley se už nejednou ptali co sem zahnalo tohoto mladého lékaře, který si jistě mohl otevřít úspěšnou praxi v nějakém větším městě.

Tento muž se prostě jednoho dne náhle objevil v městečku Limit, a protože čtyři stovky mil nebylo jiného lékaře, bylo to kvitováno s povděkem.

Buck Fisher, který se teď na něj dívá podezíravě, by se měl vlastně cítit tomuto člověku velice zavázán. Milton Stuart mu před rokem zachránil život tím, že mu ještě včas amputoval nohu. Buck Fisher ví i to, že je Milton Stuart velice spřátelen s Vicky, a že jí nabídl manželství jistě už víckrát než jednou. Až do doby před rokem by Buck Fisher proti Miltonu Stuartovi jako možnému zeti také nic nenamítal, i když by si byl více na takovém místě přál mít pravého dobytkáře, který by se později stal pánem na ranči Vozové kolo.

Teď už ale Miltona Stuarta nemá rád, a to od té doby, co vysedával celé dny u jeho lůžka, zatímco se on zmítal při vysoké horečce. Jednou se jen tak tvářil a schválně vedl hloupé řeči, a mladý doktor mu stále znovu kladl jisté otázky, sugestivně položené. Buck Fisher pak z těch otázek poznal, že sám v horečných snech toho doktorovi o sobě

navyprávěl již dost.

„Hej, co tady děláte, v tomto kraji, Miltone?“ zeptal se ještě jednou a ostře na něj pohlédl.

Na tváři osloveného se zableskl úsměv, ale nijak přívětivý. Buck četl v jeho očích tvrdý výraz a chlad jako z tajícího ledovce.

„Bucku Fishere,“ pronesl doktor měkce, „když jsem vám tehdy amputoval nohu, zachránil jsem vám život. Teď vás ale zabiju. A udělat to musím, protože bych se jinak nedostal k tomu, na čem mi záleží.“

Má pěkný hlas, ale je v něm podlézavá měkkost, která je v příkrém rozporu s bezcitnou tvrdostí jeho světlých očí. A i ten záblesk úsměvu je tvrdý, studený a nemilosrdný.

Buck Fisher pošilhával po pasu s koltem, ležícím vedle něj, zatím ale svou mohutnou rukou nepohnul. Jen nabral do plic hodně vzduchu, takže jeho mocná hruď vypadala, jako by měla protrhnout šaty.

„Tak, chlapče? Zabít mě chceš? A proč? Než se o to pokusíš, tak mně aspoň prozraď, co tě k tomu vede!“

Milton Stuart pomalu přikývl. „To taky udělám. Jsme tady úplně sami. Času máme dost. Rád bych vám to vysvětlil podrobně, Bucku. A protože vás i dobře znám, vím, že byste na mém místě udělal přesně totéž. Mám před sebou velkou životní příležitost. Vím o tom zlatu pod vaším domem! Když jsem tehdy celé dny a noci bděl u vašeho lůžka, naslouchal jsem horečnatým fantaziím.

Bylo to všechno popletené a zmatené, cokoliv jste povídal. Časem jsem si z těch slov přece jen ale mohl sestavit jasný obraz, stále zřetelnější. Bucku, vím docela jistě, že máte čtyři metry pod ložnicí zahrabaný zlatý poklad. Vím také dost dobře jak jste k němu přišel, a znám i jména mužů, kteří za něj položili život.“

„Ale moje dcera“ přerušil jej Buck Fisher, „také hodně bděla u mého lůžka. Ví také ona o…“

„Ne, protože když mě střídala, dal jsem vám vždycky injekci na uklidnění.“

„Dobrá, Miltone, ale co docílíte tím, že mě zabijete?“

„Všechno. Dostanu se ke všemu,“ odpověděl lékař bezcitně. „Přivedl jste sem čtyři bojovníky. Už dlouho nechávám hlídat vaši poštu, Bucku. A věděl jsem, že se dnes máte s těmi čtyřmi setkat. Nemohl jsem bohužel být přitom tak blízko, abych vás mohl poslouchat. Ale pozoroval jsem to celé. Ani váš nedůvěřivý Indián si mě nevšiml. Poštval jste ty čtyři na Patricka McRaea. Myslím, že ten teď bude brzy po smrti. Toho tedy už zabíjet nemusím. To potřebuji udělat jen s vámi, Bucku! To pak bude Vicky totiž sama! Dosud se stále nerozhodla k tomu, aby mi řekla své ano. Jakmile vaše smrt vejde ve známost, ukáži se znovu jako váš pravý a nezištný přítel. Při svém postavení Vicky moji obětavou věrnost' už ocení…“

„Ty troubo, ty zatracený bastarde, jaký ty jsi blázen!“ zaječel na něho Buck Fisher. „Podnikáš to všechno zbytečně! Nic z toho nebudeš mít! Co jsem povídal v horečce, byly jen fantazie. To moje zmatené koktání sis vykládal nesprávně! Už žádné zlato není v…“

Dál se Buck Fisher nedostal, protože když tak řval na Miltona Stuarta, sáhl oběma rukama po pásu s revolverem. Dostal se k pouzdru a pažbě koltu, ten ale stačil jen povytáhnout. Milton Stuart totiž náhle držel v ruce malý dvouhlavňový derringer…

Padly dva výstřely a rychle zase zanikly v bezrozměrné šíři zvlněného reliéfu tohoto kraje.

*

Vicky Fisherová vyšla na verandu.

„Charly, můj otec se stále ještě nevrátil?“ zavolala přes dvůr.

Kuchař toho ranče, muž s křivýma nohama, se okamžitě objevil ve dveřích kuchyně.

„Ještě ne, Vicky! Snad zůstal pán ve městě! Přinesu vám teď snídani, slečno.“

Udělala gesto, které mělo vyslovenému zabránit, sestoupila z verandy a dlouhými kroky přešla přes dvůr. „Ne, Charly, vypiji si jen sklenici mléka!“

Charly se právě otáčel, aby jí přinesl z kuchyně žádané mléko, když náhle strnul a hleděl ven otevřenými vraty ranče. I Vicky se rychle obrátila a pohlédla stejným směrem.

Tehdy spatřila vůz svého otce. Táhl ho jen jeden kůň. Na voze u otěží seděl Ben Brown, který jinak vždycky doprovázel poštovní dostavník.

Vedle Bena Browna spočívala obrovitá postava pod přikrývkou. Zabírala většinu prostoru tohoto vozu pro dva cestující.

Vicky krátce vykřikla a spěchala k vozu. Charly se na svých křivých nohách neobratně hnal za ní a rozčileně při tom pronášel kletby. Pro děvče ani kuchaře nemohlo být žádných pochyb.

Ben Brown zastavil pod příčným trámem vrat ranče, na kterém je upevněno vozové kolo. Jeho vrásčitý kožený obličej se zvrásnil ještě víc. Zamžikal svýma sokolíma očkama a tiše pravil:

„Je mi líto, slečno, je mi opravdu líto. Našli jsme ho schouleného ve voze na poštovní silnici mezi Silverhom Peak a Limitem. Byl už mrtev.“

Nastalo ticho. Vicky se lehce zakymácela, ale Charly se rychle postavil vedle ní a vzal ji do náruče. Při tom

pohlížel na Bena Browna a ptal se:

„Proč byl mrtvý?“

„Dvě kulky… v hrudi“ dostával ze sebe Brown jakoby neochotně.

Dívka se rozplakala, a Charly zase od ní odtáhl svou dlouhou paži. Vicky si přetřela šátkem obličej a potom zvedla hlavu. Měla oči plné slz, ale muži poznali, že toto děvče má tvrdý kořínek, se kterým se dokáže vyrovnat se situací ještě horší.

„Odneste jej do domu,“ řekla stroze.

Chtěla se otočit, když všichni uslyšeli dusot kopyt spěchajícího jezdce. Brzy nato zarazil Milton Stuart svého zpoceného koně vedle vozu a nechal jej se vzepnout, takže to vypadalo, jako by se zvíře s jezdcem mělo v nejbližším okamžiku převrhnout.

Potom ale sklouzl doktor bleskurychle se sedla. Na člověka, který studoval na východě a žil dlouhá léta ve velkých městech, je Milton Stuart nepředpokládané dobrý jezdec, jaký se může měřit s každým kovbojem. Spěchal k Vicky a přemožen silným dojmem, uchopil ji do náruče.

„Ubohá Vicky! Ranní pošta přinesla do města tu zprávu. Hned jsem sedl na kóně! Jsem ti k dispozici! Když už nemohu zachránit tvého otce, tak aspoň stojím na tvé straně! Nejsi tu sama, miláčku!“

Chvíli jeho objetí snášela, a chvíli si dokonce na jeho hrudi odpočinula, jen co několikrát nabrala dech. Pocítila při tom, že se o ni tento nebo jiní už postarají, že nebude bez mocné ochrany.

Potom se ale jemně z objetí vymanila.

„Děkuji, Miltone, ale ještě nejsem tvůj miláček. Nejsme ještě ani zasnoubeni. A teď ti ani nemohu dávat žádný slib. Když ale přesto jako dobrý přítel…“

„Oh, Vicky! Odpusť, že jsem ti řekl miláčku! To jsem neměl! Jsem šťastný, že teď, v této chvíli, smím být aspoň tvým věrným přítelem. Stačí mi, když budu moci sejmout z tebe všechny obtíže."

Vzal dívku za ruku a zavedl ji do obytného stavení ranče.

*

Dopoledne následujícího dne vyvedl Blue Rock čtyři muže, kterým Buck Fisher říkal „čtyři esa", zase ven z hor. Po několika mílích narazili na úzkou cestu pro vozy a jezdce, vedoucí z Limitu k ranči Vozové kolo.

Na chvíli se zastavili a ukroutili si cigaretu. Blue Rock si nacpal svou starou dýmku.

„Proklatě," prohlásil Ringo nespokojeně, „mohli bychom napřed zajet do Limitu a prohlédnout si to městečko. Už jsem tisíc let nepil žádnou whisky. Moc rád bych si dal partičku pokeru a toužím i po některých jiných věcech, jaké muž jako já musí čas od času mít. Co vy na to, moji společníci?"

Tom Drake se zašklebil a nezdál se být proti, Larry Stonebay klidně zavrtěl hlavou, a Dave Spencer řekl:

„Napřed se podíváme na ranč. Až budeš jednou mít nad námi na jeden týden velení, Ringo, tak nám můžeš doporučit, abychom zajeli do Limitu a pobavili se tam. Pojedeme na ranč!"

„Ty jsi tvrdej šéf," prohlásil Ringo a ušklíbl se. „A jsi první Ir, který netouží po hltu whisky. ...Kdo to tam jede?"

I ostatní mezitím zahlédli vůz, který se právě zhoupl na jedné terénní vlně. Když teď ten vůz sjížděl po nerovné cestě ze svahu dolů, uviděli všichni za kočím velikou

rakev.

Blue Rock divoce zasyčel a prudce se rozjel. Vydali se za ním a brzy zahradili vozu cestu.

„Pro koho je ta rakev?“ zeptal se. úzkostně Blue Rock.

Na kozlíku seděl malý mužík, bledého obličeje, oblečený v černém. Je to Samuel Miller, který má v Limitu truhlářství a také vyrábí rakve. Jako vedlejší zaměstnání vykonává Samuel Miller i funkci pohřbívače.

Opatrně pohlížel na Blue Rocka svýma černýma očima jako knoflíky a váhal. Potom řekl pomalu a jímavě:

„Rudý muži, Všemouhoucímu se zlíbilo vzít Bucka Fishera k sobě. Přivážím rakev pro pana Buckleye Fishera na jeho ranč, a je to rakev obzvlášť velká, kterou jsem musel přes noc vyrobit zvlášť na jeho míru. Jen Patrick McRae bude jednoho dne potřebovat tak velkou rakev. Tak, pánové, uvolněte mně cestu! Musím toho ještě hodně zařídit. Při západu slunce bude mít Velký Buck pohřeb.“

Důstojně pokynul rukou, nadzvihl svůj tvrdý klobouk a jel dál.

Oči Blue Rocka se zaleskly. Díval se na „čtyři esa“ nezvyklým pohledem. Potom řekl vzrušeně: „Jeďte na ranč sami! Musím napřed najít to místo, kde mého pána zabili!“

„Hej,“ zavolal Ringo, „ten černý výrobce rakví nemluvil o žádné násilné smrti!“

„Měl strach, četl jsem to v jeho očích! Po delším čase byl můj pán poprvé bez mé ochrany! Někdo jej zabil!“

Po těchto slovech strhl Indián svého koně do opačného směru a odjel. „Čtyři esa“ Bucka Fishera pohlíželi jeden na druhého.

„Tak tedy“ vyrazil ze sebe Dave Spencer, „jedeme na ranč.“

Sehnali dohromady rozběhnuvší se remudu náhradních

koní, kterou vedli sebou z tábora, a rychle vyjeli za vozem. Brzy jej předjeli a hleděli přitom na rakev. Jen Ringo přijel ještě blíž:

„Hej, mister, na co Buck Fisher zemřel?“ zeptal se výrobce rakví.

„Na dvě kulky,“ zaznělo k Ringovi z vozu.

Slyšeli všichni. Nechali se svým stádem koní vůz rychle za sebou. Po sedmi až osmi mílích spatřili ranč, postavený v zářezu svahu jedné z hor.

Slunce právě dosáhlo svého nejvyššího bodu na obloze.

*

U korralů, ohrad pro dobytek, narazili na neštovicemi podobaného míšence, strážce koní ranče Vozové kolo. Muž nejprve pohlédl na remudu a teprve pak na čtyři jezdce.

„Zažeň koně do ohrady!“ prohlásil suše Dave Spencer.

„Hej, tuto remudu měl Patrick McRae u svého stáda, které hnal na prodej,“ mručel ten muž. „Kdopak vy vlastně jste? Co se stalo?“

„My jsme čerstvý vítr, a toho všemocného Patricka McRaea jsme poslali ke všem čertům,“ zazubil se Ringo Lumate, zatímco Tom Drake se na hlídače obořil: „Tak otevřeš už konečně bránu!“

Míšenec uposlechl, celý zmatený. Zahnali stádo koní dovnitř a odjeli pak k ranči. Když vjížděli branou do dvora, viděli u dlouhého stavení noclehárny postávat několik mužů. Věděli, že je to zbytek mužstva, patřícího k ranči. Muži si je prohlíželi a vůbec se nehýbali.

Čtyři jezdci se nestarali o tyto zaměstnance, ale přejeli šikmo dvůr a zastavili se před verandou. Když odezněl

zvuk kopyt jejich koní a bylo slyšet už jen funění zvířat a vrzání sedel, dveře se otevřely. Vystoupila z nich dívka, a za ní vyšel Milton Stuart.

Náhlý pohled na dívku zasáhl muže jako úder blesku. Byli připraveni na hodně krásnou tvář a postavu, ale v takové míře jako zde ji neočekávali.

Poznali hned, že pod svým opálením je Vicky Fisherová bledé pleti, a rozeznali v jejím pohledu i bolest a tíseň. Buck Fisher byl asi hezky tvrdý chlapík a dříve jistě i lotr, ale tady mají před sebou člověka, který pro něj přesto pláče a kterému taková náhlá, násilná smrt působí hluboký žal.

Buck Fisher tuto dívku asi opravdu miloval jako dobrý otec, a projevoval vůči ní jistě takové vlastnosti, jimiž si získal její lásku.

Tak tomu muselo být.

Čtyři společníci se pár okamžiků, celí užaslí, ani nehýbali. Potom všichni jako na povel smekli klobouk, a řeči se teď ujal ne vždy pohotový Ringo, ale Larry Stonebay, muž z Texasu, skoupý na slovo, který se tehdy ani nechtěl podívat na její obrázek. Teď se ukázal, i přes svůj obnošený oděv, jako pravý gentleman z galantního Jihu.

„Slečno, buďte ujištěna, že vás nemíníme zbytečně obtěžovat. Prosíme ale, abyste nám dopřála krátký rozhovor.“ Potom sebe a své tři společníky dívce představil.

Dívka hleděla do jejich očí a jemným ženským instinktem při tom konstatovala, že se jí nejvíce líbí oči a pohled na tohoto Texasana světlé pleti s malou červenou hlavou. Přikývla na souhlas.

Avšak Milton Stuart, který stál za ní vlevo, prohlásil

zřetelně rozladěně:

„Doufám, že máte opravdu důležitý důvod. Jestli totiž jen hledáte práci tady na ranči, tak jste si k tomu zvolili nevhodnou chvíli."

Dave Spencer, který se již chystal sesednout, se ve svém pohybu zastavil, pohlédl na něj a zeptal se: „Kdo vy jste, mister?"

„To je Milton Stuart, pánové. Mister Stuart je lékařem v tomto okrese... a můj dobrý přítel," dodala Vicky spěšně.

Čtyři jezdci sesedli a všichni slyšeli, jak Milton Stuart dívce polohlasně říká:

„Ach, Vicky, tito čtyři potulní kovbojové ti asi jen zbytečně ubírají čas. Mohla bys klidně jít zase dovnitř. Já to s těmi hochy už projednám. Asi nám jen chtějí nabídnout služby svých revolverů a sjednat přitom vysokou mzdu. Možná si je sem pozval tvůj otec."

„Já chci sama slyšet co mi chtějí říct," odvětila dívka a přistoupila až na okraj horního schodu verandy. Čtyři muži zůstali stát před nejnižším stupněm a pár vteřin pohlíželi na Miltona Stuarta. Potom, jeho přítomností nijak nepotěšeni, se usmáli a věnovali svou pozornost plně dívce. Všichni se na ni museli dívat nahoru, ze svého postavení pod schody, a zvláště malý Dave Spencer, který je jen o pár centimetrů vyšší než ona, musel zaklonit hlavu hodně dozadu.

„Váš otec se s námi před dvěma dny setkal u kopce Silverhorn Peak a najal nás na ochranu ranče," prohlásil.

„Buck Fisher byl v blízkosti téhož kopce zabit", zaječel drze Milton Stuart. „Je zajímavé, že předtím měl setkání s vámi, to je opravdu zajímavé!"

„I vy jste pro nás stále zajímavější, příteli", zasmál se ostře Ringo Lumate.

Dave Spencer se ale na dívku díval upřeným otevřeným

pohledem, ve kterém byla poctivost, a mluvil dál, jako by jej nikdo nebyl přerušil:

„Slečno, váš otec nám u Silverhorn Peak dal za úkol usvědčit Patricka McRaea z podvodu. To jsme provedli. Jeli jsme za stádem odháněným na prodej a byli jsme při tom, když McRae předával ta zvířata nákupčímu dobytka. Bylo to ne tisíc kusů, jak udal předtím McRae svému šéfovi, ale rovné tři tisíce. A ten nákupčí za ně měl Patrickovi McRaeovi vystavit dva různé šeky, jeden na tisíc kusů a jeden na dva tisíce. Ten druhý šek měl znít na jméno McRae... Nu, slečno a my jste to dali do pořádku. Tady máte šek na tři tisíce dolarů za celé to stádo. Tentokrát se McRaeovi nepodařilo šéfa oklamat."

Dave rychle vystupoval po schodech, a jakmile se zastavil vedle dívky, byl vyšší než ona jen o své vysoké podpatky a o klobouk. Podal do jejích rukou šek. Vzala jej od něho automaticky. Zeptala se při tom:

„Co... co jste udělali s Patrickem McRaem a s těmi honáky?"

Zeptala se to neklidně a plná tísnivé starosti, s obavami, které se netýkaly McRaea, ale možnosti, že byla při tom prolita krev.

„Ano, co se stalo s McRaem? Ten před vámi jistě nezaleží samým strachem do myší díry," zvolal Milton Stuart posměšně. V očích měl zvláštní záblesk a ve svém nitru spokojené očekávání, byl si totiž jist, že teď uslyší o jeho smrti.

Dave Spencer se na něj podivně usmál.

„Museli jsme se s ním poprat," řekl potom suše. „Nakonec jsem byl nucen jej dvěma zásahy zranit. Kdyby chtěl tomuto ranči ještě někdy působit škodu, bude to příště pro něj ještě horší. Buck Fisher nám dal příkaz

poslat McRaea ke všem čertům, a to jsme udělali. A teď jsme tady, připraveni zastat se práv Bucka Fishera. Tak si to on přál. Jakoby tušil, že zemře, tak jako tak. Rozhodnutí, zda si nás přejete, je teď na vás, lady. Ale i kdybyste si nepřála nás ponechat, zůstali bychom nablízku, protože tak jsme to slíbili vašemu otci. Naši otcové a Buck Fisher byli za války dobrými přáteli. Zavolal nás, abychom bojovali proti nepřátelům tohoto ranče a abychom pro jeho dceru zachránili dědictví. To je všechno! Co o tom soudíte vy, slečno?“

Nejen Milton Stuart, ale i dívka se v úžasu dívala na toho malého jezdce, a i když je Vicky jen mladé děvče, rozeznala ocelovou tvrdost v zelených očích rudovlasého Ira.

Milton Stuart se zorientoval rychleji. Výsměšně a pohrdavě se zasmál a zvolal:

„Já vás mám za tuláky, kteří si hledají nějakou dobře placenou práci! Co jste tady povídali, to vypadá na výmysl! A vy jste asi ti...“

„Držte hubu, mister!“ řekl klidně Dave Spencer. Varováním pro Miltona Stuarta přitom nebyl jeho hlas, ale záblesk v jeho očích.

Vicky udělala rychlý pohyb rukou. „Kde je Blue Rock?“ zeptala se.

„Ten nás vedl k táboru, kde byl se stádem McRaea, a vracel se s námi zase na ranč. Cestou jsme potkali vůz s rakví a uslyšeli o smrti Bucka Fishera. Prominete mi, prosím, že pořád mluvím o smrti vašeho otce? A tak tedy tam se od nás Blue Rock oddělil, protože chce pátrat po stopách vraha na místě vraždy. Vrátí se za pár hodin.“

Dave to vyslovil měkkým hlasem. Dívka si na chvíli zastřela oči svou malou, ale velice pevnou a tenkou rukou.

Potom prohlásila s odstínem nepoddajnosti:

„Zatím se, pánové, nemohu rozhodnout. Nejprve chci mluvit s Blue Rockem. Ten je věrný, a podá mi pravdivou zprávu! Ach, vím dobře, že jestli si chci tento ranč udržet, tak musím mít silné mužstvo a předáka, který mi bude věrný! Můj otec měl mnoho nepřátel, kteří se teď vrhnou na naše pastviny. Zloději .budou decimovat naše stáda, a McRae ještě žije. Ten bude z nich nejhorší, zvláště pro mě. Ale nemám ráda prolévání krve. Stále ještě nevím, jestli mi na tomto obrovském majetku a na těch početných stádech záleží tolik, abych za ně posílala muže do boje. Musím si to ještě rozmyslet. Možná nebudu vaši pomoc potřebovat, pánové. Zůstaňte zde, prosím, jako moji hosté, až se budu…“

„V pořádku, slečno,“ řekl Dave.

Než si nasadil klobouk a otočil se, pohlédl na Miltona Stuarta. Oba muži si vyměnili pohled, který říkal vše – jakoby si už teď byli jisti, že jsou nepřátelé.

Dave sešel se schodů ke svému koni. Přátelé ho následovali. Když pak odsedlali a obstarali koně, na chvíli se dali dohromady, aby vše vážně přezkoumali.

„K čertu“, zaskřípal Ringo, „nijak se nederu o to, abych bojoval za tento ranč. Chci jen dostat to zlato. A jestli se to děvče chce vzdát boje už předem, tak to jenom uvítám. Jak mně se to jeví, tak ona tomu krásně vypadajícímu doktorovi už napolo patří. Já chci jen to zlato. Tím tady končím a odjíždím zase k jihu. Ale jak se dostaneme k tomu pokladu, za který museli zemřít naši otcové?“

„To bych taky rád věděl“, přikývl Tom Drake. „Věc je pro nás přece docela jednoduchá! Ten Milton Stuart se o ni uchází. Ona o svůj majetek vůbec bojovat nechce. A proto ani nepotřebuje naši pomoc. Jsme tady hotoví,

jakmile dostaneme to zlato. Ale jak je jen získáme!“

„Ve vašich hlavách vrtá červ, a tento červ se jmenuje zlato,“ mručel Dave Spencer. Podíval se významně na Ringa a na Toma. „Jen počkejte, zakrátko bude mnohé jinak vypadat. Ringo je rozčilený jen proto, že ten doktor ji chce zřejmě dostat pro sebe. Ale my jsme Bucku Fisherovi slíbili, že mu dceru ochráníme. A i když Buck Fisher vůči našim otcům svůj slib porušil, tak to ještě zdaleka neznamená, že se tak můžeme zachovat i my. A vzpomeňte si na McRaea. Ne, zůstaneme a budeme čekat na to, že ona některého dne přece jen bude naši pomoc potřebovat. Buck Fisher si za pomoci zlata vytvořil tuto obrovskou říši. My chceme to zlato použít k dobrému cíli, aby naši otcové došli smyslu své smrti. Ale i tento ranč musí dělat víc než jen se starat sám o sebe. Musí být ku prospěchu tomuto okresu, když už je v něm takovým střediskem moci. A my se musíme postarat o to, aby zůstal nejmocnějším ze zdejších rančů. Vicky by mohlo jednoho dne milovat a vážit si jí mnoho malých lidí, kterým ona dá příležitost. Já zůstanu a budu bojovat za dobrou věc. A až se tady rozpoutá peklo... Já zůstanu!“

Ke konci se Dave Spencer ve své řeči rozohňoval stále více. Teď na své společníky pohlédl se zábleskem v očích, a ti si znovu uvědomili kolik divoké energie vězí v tomto pihovatém Irovi s křivýma nohama a červenými vlasy.

Tom Drake se kousal do spodního rtu a neříkal nic.

Ringo Lumate hleděl na stavení ranče, a jeho úsměv byl ostrý a tvrdý. „Ten doktor to děvče nabulíkuje,“ bručel, „a ona sama je z těch lidí, u jakých jsem dosud nikdy neměl naději. Je krásná, caramba, a až mě bude prosit o pomoc, tak budu za ni bojovat. Ale mně je tento ranč celkem lhostejný. Chci mít to zlato!“

„A co s ním pak budeš dělat?“ zeptal se jakoby na okraj

Larry Stonebay.

Ringo trhl hlavou. V jeho černých očích to krátce zablýsklo. Pak se rozesmál. „Myslím, že mně to zlato už straší v hlavě. Tolik jsem ho ještě nikdy neviděl. Co bych s ním chtěl dělat? Tak tedy, malou část bych použil pro sebe, to říkám už teď zcela upřímně. Jsem pistolník, hraji karty na výdělek a jsem tulák v koňském sedle. Nedělám nic co by nepřinášelo výdělek. Malou část z toho tedy pro sebe chci. Za to si koupím v Tombstone prvotřídní saloon. A zaměstnám v něm ta nejkrásnější děvčata. Budu pít a hrát. A budu mít hodně přítelkyň!“

Zašklebil se ještě víc a podíval se na Larry Stonebaye. „To se ti nelíbí?“

Larryho tvář zůstala bez pohybu, jen způsob, jakým mluví, teď vypadá ještě ledabylejší a rozvláčnější. ...Ano, je to pravý Texasan. Řekl na to:

„Slyšel jsem o tobě spoustu historek, Ringo. Vím tedy s kým mluvím.

Při pohledu na spoustu zlata se už zbláznil nejeden ostrý chlapík. Mně se to nestane. Jestli se někdo z vás chce tím zlatem obohatit k vlastnímu prospěchu, tak začnu střílet. Podstupujeme to tady na památku a zcela ve smyslu počínání našich otců. A já se o to postarám, abychom byli dobrými syny!“

„Žádné hádky, napřed musíme to zlato mít,“ zabručel Tom Drake, vzal si vak svých věcí a přešel dlouhými kroky do noclehárny.

Několik mužů mu stálo v cestě. Tom se zastavil a pár vteřin se díval na ostré obličeje kovbojů. Dave, Larry a Ringo přišli taky a zastavili se vedle Toma.

„Vy jste tady asi noví, ne? Měli byste ale napřed požádat o dovolení McRaea, než se sem nastěhujete,“ prohlásil jeden zvýšený hlas.

Ringo se rozesmál. „Dávejte pozor, bratříčkové," řekl potom, a v jeho hlase bylo cítit sotva potlačované veselí. „Dávejte pozor, co vám teď strýček Ringo bude vyprávět. Dali jsme všemocnému McRaeovi ochutnat trochu olova vyhnali jsme ho. Ten už sem nepřijde! A jestli nám teď neuvolníte cestu ke dveřím, tak vám sedmi šprýmařům pěkně ukážeme jak umíme být drsní. McRae už nemá na tomto ranči žádné slovo. Ode dneška je zde pánem vždy jeden z nás čtyř. Pro tento týden je jím náš malý Dave. Jestli vám nevyhovujeme, tak táhněte k čertu nebo za McRaem. A teď hezky z cesty!"

Dal se do pohybu, jeho tři přátelé za ním. A zmatení kovbojové ustoupili stranou, i když to byli odolní hoši, kteří lépe než s dobytkem zacházejí s revolverem. Neměli v této situaci prostě o nějaký spor zájem.

Ano, jsou to všechno věrní nohsledové Patricka McRaea, protože ten za poslední rok vyhnal každého zaměstnance, který zůstal věrný Bucku Fisherovi, a většinou jej předtím ještě pořádně ztloukl. McRae zaměstnával jen takové, co ho poslouchali na slovo a na nařízení a příkazy Bucka Fishera nijak nedbali.

Jenže teď tu McRae není. Sedm mužů neví co má vlastně dělat. Na chvíli vytvořili skupinku nespokojenců a pak náhle odešli k ohradám.

Zatím se Dave, Larry, Ringo a Tom zařídili v noclehárně. Bezohledně zabrali nejlepší postele a všechno, co jim stálo v cestě, naházeli do jednoho kouta.

Jakmile s tím byli hotovi, vešlo těch sedm mužů dovnitř. Hned začali divoce klít, když našli své věci tak naházené na jednu hromadu.

„Tak co, bratříčkové, budete tasit kolty?" zeptal se Ringo posměšně. „Chcete asi všichni velmi rychle k tomu starému poctivci, velice hodnému pánu McRaeovi. Tak si

jej najděte! A až jej budete mít, tak si jej taky pěkně prohlédněte!“

Domluvil, a pokračoval ve svém ostrém smíchu, blýskavém a nebezpečném. Dave Spencer pozvedl prst á dodal:

„Jistě, a až ho budete vidět, tak hned pomyslete na to, co se jednomu může stát, kdyby chtěl prodávat dobytek z tohoto ranče na vlastní účet. Ven!“

Rychle si složili své věci a zmizeli i s vaky. Byli nejistí jako zlí psi, když ztratí přehled – zmatení a bez vůdce.

Jeden z nich zaskučel u dveří: „Jste moc velkohubí, a proto vám nevěříme, že jste vyřídili McRaea. Však my si už zjistíme jak to s ním je. Možná přijdeme brzy zpět s ním a s ostatními boys. Potom něco zažijete.“

Nakonec odešel i poslední. Měli na dvoře stát své koně, už osedlané. Přivázali si každý vak za sedlo, nasedli a odjeli.

Ringo na to prohlásil se smíchem: „Teď jsme novým mužstvem ranče Vozové kolo my sami, ať už to ta dívka chce nebo ne.“

„Měli jsme McRaea raději zastřelit“, zamručel Tom Drake, „protože s takovou jednoho dne přijde zpět s celou smečkou takových revolverových hrdinů.“

Dave Spencer se podíval k obytnému stavení ranče. Na verandě se tam znovu objevila Vicky a Milton Stuart. Ohlíželi se za odcházejícími zaměstnanci.

Dave Spencer náhle přešel napříč dvůr, a dosud nikdy v životě se nezlobil na své značně křivé nohy tolik jako teď. Kožené nohavice na ochranu kalhot jej na každém kroku plácaly do lýtek a ostruhy mu zvonily.

Dave je rudý v obličeji, a protože jej z verandy pozoruje Vicky, přeje si, aby vypadal tak krásný a elegantní jako

Milton Stuart.

Když se zastavil u dveří verandy, zvedl obličej a zadíval se vážně do tázavých očí dívky.

„Jeli pryč, protože už tady není předákem McRae," řekl poněkud podrážděně.

„V tom případě jsem bez Udí a zbývá mi už jen člověk v konírně, kuchař a černoch ve stáji," prohlásila vážně.

„Blue Rock, já a tři moji společníci jsme ještě tady," odpověděl pevným hlasem. „A my jsme vašemu otci slíbili..."

Dave zmlkl, protože právě vjížděl do dvora vůz s rakví. V kuchyňských dveřích se objevil holohlavý kuchař ranče se svou lesklou lebkou a v dálce bylo vidět otevřenými vraty ještě další vozy a jezdce.

Spolu s rakví přijížděli teď i první smuteční hosté.

„Aspoň na dnešek potřebuji vaši pomoc, Dave Spencere," řekla dívka.

*

Bucka Fishera pohřbili na jedné horské terase vedle jeho manželky. Je tam i několik dalších hrobů. Patří jezdcům, kteří za ty roky zemřeli ve službách Bucka Fishera.

Teď je už noc. „Esa"Bucka Fishera se po jídle brzy stáhla do své noclehárny. Teď sedí ve tmě na lavičce před svou novou ubytovnou.

Čekají na příchod Blue Rocka. Hned jej pak obklopili.

„Našel jsi něco?" zeptal se Dave Spencer.

„Ne, nic, co by nás mohlo přivést na stopu vraha."

Hlas Blue Rocka je ještě hlubší než jindy. „Našel jsem to místo i stopu vrahova koně. Buck Fisher zastavil a se svým

vrahem mluvil, to jsem ze stop poznal. Jel jsem pak po té stopě napříč pastvinou a přes kopce, ale krátce před městem jsem ji ztratil – zmizela totiž v mnoha otiscích kopyt na ulici. Byl to normální kůň s normální stopou. Není o co se opřít. Víme jen to, že vrah jel do Limitu."

Domluvil a měl zlost. Larry Stonebay na to zamručel: „Měli bychom asi pouvažovat o příčině."

„Ano," řekl Tom Drake pomalu, „teprve až víte proč byl někdo zavražděn najdete většinou vraha. Patrick McRae to být nemohl. Třeba si nějakého střelce najali Morgani!"

„Ne!" řekl Blue Rock, „Morgani jsou hrdí! Jsou to pyšní piráti pastvin, poloviční banditi a zloději dobytka! Přesto jsou ale hrdí. Ti žádné vrahy nenajímají. To mohl udělat jeden z Morganů sám, nebo někdo jiný, kdo sleduje jisté cíle a komu stál Buck v cestě."

Při posledních slovech se Indián zadíval na stavení ranče. Objevila se tam právě vysoká mužská postava na verandě. Nedopalek doutníku letěl vysokým obloukem přes dvůr a s jiskřením dopadl na zem.

Jeden kůň se vyplašil. Pět mužů vzhlédlo k verandě.

„To je Milton Stuart," zamumlal Ringo, „hej, Blue Rocku, co za člověka je ten doktor? Co je mezi ním a tím děvčetem?"

„Ona je teď mojí paní. A tento muž ji chce za ženu. Ona ho však nemiluje. Snad se teď cítí tak moc sama a osamělá, že se přesto stane jeho ženou. Zachránil mému pánovi život. Noha Bucka Fishera byla rozdrcena a plná hnisu. Tento muž mu jí odřízl. Mně se on ale nelíbí. Když mu pohlédnu do očí, tak něco ve mně mne varuje."

Naproti na verandě se teď objevili i další lidé. Jsou to smuteční hosté, kteří se loučí – starosta, městský policejní velitel, bankéř a několik dalších obchodníků z Limitu. Je

zde ještě několik jiných, mezi nimi i pět nebo šest žen. Nepřišli Morganovi a malí rančeři a usedlíci žijící na okraji území, které je královstvím Bucka Fishera.

Na širokém dvoře je teď živo, brzy ale první z nich odjíždějí. Jeden vůz za druhým se dávají do pohybu.

Brzy zůstane na verandě už jen Vicky Fisherová. Blue Rock přešel na druhou stranu a zůstal stát ve světle otevřených dveří. Čtyři muži u noclehárny pozorují, jak podává dívce zprávu. Potom se za nimi vrátily

„Řekl jsem jí všechno co vím. A ona teď pevně věří, že to bylo Buckovým přáním, aby s vaší pomocí za tento ranč bojovala. Potřebuje nějakou dobu než se rozhodne. Asi pošle Miltona Stuarta pryč. Jestli jej nepošle pryč, tak vyhrál on nad ní... Já budu v noci jako první na hlídce“.

*

Slunce bylo již docela vysoko na obloze, když vycházela Vicky z domu. Dave Spencer, který seděl na lavičce, se zvedl. Klobouk měl zavěšený na šíji, a usmál se na Vicky jako velký chlapec.

„Dlouhý spánek vždycky prospěje,“ řekl klidně. Vicky opětovala otevřený pohled šlachovitého Ira, a byla si při tom vědoma toho, že v očích Dava Spencera se zračí dobrota. Když do nich tak přímo hledí, má náhle dobrý pocit. Jemným instinktem ženy cítí, že má před sebou dobrého člověka, jednoho z těch, na kterého se dívka v jakékoliv situaci může zcela spolehnout. Vicky Fisherová je dost stará na to, aby už věděla, že u muže nemá nikdy hledět na jeho zevnějšek.

„Čekal jste na mě, Dave?“ zeptala se srdečně.

„Ano,“ odpověděl jí vážně, a jeho otevřený pohled

pevně zachytil její spočinutí očí. „Moji společníci i Blue Rock už odjeli. Chtějí zjistit, jestli se neděje něco na pastvině. Tento ranč má teď velmi málo početné osazenstvo a…“

„…a vy jste zůstal na ranči, Dave?“ přerušila jej.

„Ano, protože kuchař, muž u koní a černoch ve stáji nejsou dostatečnou ochranou. Jestli Buck Fisher nepřeháněl, když nás seznamoval se situací, je tento ranč, a jste i vy, slečno Vicky, v nebezpečí.“

„A přesto chcete, abych bojovala, Dave?“

Váhal s odpovědí asi tak dlouho než by se člověk nadechl. Potom rozhodně prohlásil: „S tímto rančem jste převzala i povinnosti, slečno Vicky. Jestli nebudete bojovat, vrhnou se na vaše louky bezohlední piráti, a zloději vám ukradnou větší část vašich stád. Zchudnete, jestli nebudete bojovat. A navíc by se vždycky měl v kraji o práva a pořádek starat nějaký velký ranč. Jestli tento ranč spolknou Morganovi, tak nebudou spokojeni ani s tím. Vyženou pak i všechny osadníky a drobné dobytkáře s pár kravkami. Blue Rock nám toho hodně vyprávěl o zdejších poměrech. Morganovi odtud vyženou všechny drobné lidičky, z celého tohoto kraje, jestli se jim právě od tohoto ranče nedostane důrazného poučení. Kdo je silný, ten musí poskytovat slabému ochranu. Tak je to! Jak jste se rozhodla, slečno Vicky?“

Děvče se náhle už nemohlo dívat do očí šlachovitého jezdce. Něco jí říkalo, že Dave Spencer má pravdu. Ale současně pomyslela se strachem a s mrazením na válku o pastviny, která hrozila kdykoliv vypuknout. Měla náhle obavy z toho boje. Veliký ranč jí připadal jako obrovská zátěž, na kterou je ona sama příliš slabá.

A současně poznala, že jí chybí síly, a protože jí její

rozhodnutí připadala skoro jako dezerce, zrada vlastní vlajky, dostala zlost. Podupla nohou a zvolala:

„Tak to nejde, pane Spencer! Chcete mne vehnat do boje. Já nechci převzít odpovědnost za tu spoustu krve, která pak poteče. To nechci! Rozhodla jsem se tento ranč prodat! Chci z této divoké země pryč! Odjedu do Kalifornie. Na tomto ranči bych se za pár let stala vnitřně zatvrzelou…“

„Vy jej chcete prodat?“

„Ano!“

„Morganům? Ach, ti vám za ranč i v nejlepším případě dají jen almužnu!“

„Nebudu prodávat Morganovým! Pověřím pana Stuarta, aby tento ranč spolu se stády prodal nějakému velkému trustu. A já sama teď chci zajet do Limitu. Řekněte, prosím, v konírně, aby mi byl osedlán kůň. A jestli vy chcete v každém případě za tento ranč bojovat, tak bych si mohla vymínit, aby ti, kdo jej koupí…“

„Děkuji,“ přerušil ji, „děkuji. Moji společníci a já nehledáme práci. Jenom jsme vašemu otci slíbili, že budeme bojovat za vaše práva, slečno Fisherová.“

Vystoupil na schodiště a chtěl přejít na dvůr. Když při tom pohlédl k bráně, uviděl přijíždět několik jezdců: Byli to tři vysocí a hodně vážící mužové, z nichž ten uprostřed měl hnědý plnovous, který se mu za jízdy rozdělil a vlál mu teď vpravo a vlevo přes ramena.

Dave se rychle obrátil k dívce. „Kdo je to?“ zeptal se.

„To jsou Morganové,“ řekla, a její pohled prozrazoval náhlou obavu a starost. Uprostřed jede Daniel. Vpravo od něho je Jorge, a vlevo jede Brad. Je to Daniel Morgan se svými syny.“ Její slova zněla hořce.

Mezitím vjeli jezdci branou do dvora. Až těsně před

verandou zarazili své koně.

Přiběhl sem od ohrad muž, který měl na starosti koně, a Charly, kuchař na ranči, se objevil ve dveřích kuchyně. Černoch ze stájí se neukázal.

Dave Spencer ale pohlédl na stařešinu rodu Morganových, a uviděl stokilového, kostnatého muže s tlustou kůží. Poznal hned, že je Daniel Morgan tvrdý, divoký a bezohledný.

Tento host má za sebou jistě život plný násilností, a množství podstoupených bojů na něm zanechalo svá znamení.

Oba synové po jeho stranách jsou mladší vydání svého otce, jen hladce vyholení. A Dave jasně vnímal jejich zlovolné, tvrdé a vyzývavé úsměšky. Jejich obličeje – to jsou samé ostré řezané brady, rozbité nosy a oči tvrdého pohledu, malé a překryté hustě zarostlým obočím.

Dave Spencer tento druh lidí zná. Ví, že jsou to divocí bizoni, kteří přišli na svět se zpožděním sta let a pro které právo a zákon ani neexistují. Takoví tvrdí hoši budou stále dělat jen to, co se jim hodí, a jsou už přitom takoví, že se budou pořád a stále bezohledněji pokoušet rozdupat všechno, co jim stojí v cestě.

To s Buckem Fisherem udělat nemohli, protože i když Patrick McRae svého šéfa podváděl, proti Morganům by byl bojoval, kdyby vystavili ranč Vozové kolo příliš velkému útlaku.

Teď je však Buck Fisher mrtev. A včera smuteční hosté slyšeli, že byl McRae od nových jezdců ranče poražen a tvrdě potrestán za krádež dobytka. Proto přijel Daniel Morgan se svými syny právě teď.

Na Dava Spencera se podíval jen krátce a potom upřel svůj ostrý pohled na děvče. Zatím jeho ruce, veliké, tmavé

a jakoby potažené jizvami posetou vydělanou kůží, neustále hnětou sedlovou hrušku.

„Holčičko," řekl hrubě, „holčičko, rád bych s tebou opravdu nejednal drsně, protože truchlíš po tom starém psím synu, který tu byl králem už příliš dlouho. Buck Fisher mě jednou ztloukl před očima všech mých lidí, před celou rodinou. A já jsem mu pak při setkaní v Limitu mezi čtyřma očima přísahal, že jej tady jednou vystřídám. Tak, a teď je mrtev, a já jsem přijel, abych ti to usnadnil, děvče."

Přerušil svá slova a pohnul se mocně v sedle. Znovu vrhl krátký pohled na Dava, asi jako lev, který si nemůže pomoct a musí věnovat pozornost i psu. Potom znovu upřel svůj pevný a tvrdý pohled na dívku.

„Tento velký ranč neudržíš, dítě! Zloději ti budou krást ze stád a střílet po tvých kovbojích. Patrick McRae by to byl dokázal se nám Morganovým postavit v rovnocenném boji. Ale ty jsi se zbavila McRaea dost tvrdě a dala jsi mu poznat čím je ve skutečnosti. Já jsem před pár hodinami slyšel, že McRae padl do rukou čtyřem tvrdým hochům a ti že jej vyřídili dvěma kulkami."

Znovu udělal Daniel Morgan přestávku. Teď se dlouze zadíval na Dava Spencera. „To jste střílel vy, rudá hlavo?"

Dave Spencer na to nic neřekl. Přitlačil rty na své pevné zuby a beze slov se na tlustého muže šklebil.

Morganovi synové se hned začali vztekle vzpínat, ale jejich otec dal ledabyle znamení nesouhlasu.

„Jen to nech, to má ještě čas." A znovu se obrátil na dívku.

„Buck Fisher mně jednou řekl, že by dokázal vytáhnout z rukávu čtyři esa, kdybych tento ranč napadl. Myslím, že ta čtyři esa jsou ti čtyři noví jezdci. Ty asi měl Buck Fisher na mysli. Ale se čtyřmi pistolníky tento obrovský ranč

neudržíš, děvče. Udělám ti poctivý návrh. Když to tady všechno dostanu bez boje, tak ti budu deset let platit měsíční rentu tisíc dolarů. To je celkem sto dvacet tisíc dolarů! A ty ti zaplatím jen proto, že těch deset let času mám. Pojedeme do Limitu a sestavíme tam smlouvu. Převezmu ranč Vozové kolo s povinností výplaty renty. Ty můžeš...“

„Neprodám ranč vám, Morgane,“ přerušila jej Vicky. „Vy jste pirát, a bylo by zlé pro celý kraj, kdybyste se převzetím tohoto ranče dostal k moci a vlivu. Nebudu se snažit proti vám bojovat, pane, ne! Ale postarám se o to, abyste vy louku v Limit Valley nedostal. Prodám všechno jednomu velkému trustu na chov dobytka. Můžete se potom pokusit o totéž proti jeho lidem. Já jsem tady skončila. Odjíždím z tohoto kraje. Ale vy tady nástupcem Bucka Fishera nebudete. To je vše, pane Morgan! A teď prosím z tohoto ranče odjeďte!“

Daniel Morgan se dlouho nehýbal. Potom ze sebe vydal temný mručivý zvuk. A nakonec pronesl těžce a se skřípěním zubů, každé slovo jakoby žvýkal:

„Dobytkářský trust? Ach, to mi ještě chybělo! Tak ty mně tedy chceš provést pěkný kousek, než odtud odjedeš! Však já, děvče, už budu vědět jak zabránit, aby se to všechno tady stalo pro nějaký trust zajímavým! Než se ti lidé sem vůbec přijedou podívat, nebude tady jediné krávy se značkou ranče Vozové kolo. Vezmu si teď, co se mi nepodařilo dostat mírovou cestou. Dávej pozor, jak budu...“

„Nechtě člověče toho vyhrožování! Zmizte! Slyšel jste, že slečna Fisherová nechce prodávat vám. Vezměte to na vědomí. A jestli se někdo odváží na naše stáda, tak ten zažije pěknej výbuch! Táhněte! Zmizte!“

Tato slova Dave Spencer ze sebe nechrlil, naopak,

pronášel je úplně klidně, ale s tím odhodlaným důrazem, jakého je schopen jen muž, který nepodvádí.

Daniel Morgan znovu vydal ze sebe ten zvuk. „Malý muži," řekl po tom s důrazem, „pokud jde o tebe, tak jsi prohrál dřív, než jsi vůbec začal. Pro mě je to docela snadné. Ani tento veliký ranč nevlastní víc než jen velmi málo akrů země. Buck Fisher má vlastnické právo jen na tři nebo čtyři místa pro vybudování osady. Všechna ostatní země je státní pastvina! Jistě, státní pastvina patří tomu, jehož dobytek na ní stojí! Buck Fisher byl až do své smrti dost mocný na to, aby byl schopen udržovat svůj dobytek na všech pastvinách! ...Ale já už zítra začnu s tím, že budu dobytek tohoto ranče odhánět do hor. A uvolněnou pastvinu obsadím svým stádem. A v tom mi nikdo nezabrání!"

„Ale ano, Morgane! Budeme střílet na každého, kdo bude chtít odhánět náš dobytek," pronesl Dave Spencer chladně. Pokročil při tom ještě půl kroku dopředu, a stál tam před Morganovými malý, šlachovitý a opatrný.

Vicky zase bezděčně uhnula o půl kroku stranou a ustoupila tím až ke zdi domu. I když vyrostla v tomto divokém kraji, pocítila v sobě veliký strach. Zná divoké způsoby Morganů příliš dobře na to, aby ji jejich slova neděsila. Zná také jména mužů, kteří od nich byli zabiti nebo zničeni.

A teď pozoruje, jak ten malý Dave to divoké plemeno dráždí. Slyší, jak povídá:

„Morgane, ty prokletý zloději pozemků! Nemůžete prostě jen tak přijít a beztrestně tady ohrožovat dívku! Vy zatracená štěnice, myslíte si, že si teď budete moct strčit do kapsy celý okres? Morgane, přišel jste sem vyhrožovat! Teď vám ukážu já, jak jste vlastně veliký a jak málo se vás

tady bojíme. Sestupte s koně! A ti dva bučící bizoni po vašem boku ať sestoupí taky. A potom poběžíte domů všichni tři pěšky. Koně vám zavezeme zítra do Limitu! Tam si je můžete vyzvednout! A až budete odtud pryč, tak cestou myslete při každém kroku na to, jak jste maličtí! Ach, slečno Vicky! Běžte prosím dovnitř! Běžte do domu! Protože já si opravdu myslím, že tito tři hoši sáhnou po zbrani ještě dřív, než sestoupí s koní! Ale já je dolů dostanu! Tak do toho Morgani! Je vás přece víc! Tak něco dělejte! A vy do domu, Vicky!“

Hlas Dava Spencera nezněl silněji, ale stále řinčivěji, při stejné ostrosti a odhodlání. Malému Irovi bylo vidět na očích, jak je už rozčilený.

A dívka si uvědomila něco, o čem teď nemají pochyby ani tři Morganové: Dave Spencer je nenechá odjet, aby pak se svou smečkou zahájili divoký zápas. Chce si to s nimi rozdat hned tady, aby zůstalo jen při tomto boji a nenastala žádná velká válka o pastviny.

A pak je tu ještě něco, o čem Vicky nemá pochyby: Ani bude-li mít Dave Spencer tak velké štěstí a bude tasit zbraň tak rychle a střílet tak dobře jako dosud nikdy v životě, není přece možné, aby se vypořádal s těmito třemi nebezpečnými muži a zůstal přitom naživu. Jestli budou Morganovi bojovat, tak Dave jistě dostane toho starého a snad i ještě jednoho ze synů. Ale třetí jej zabije.

Toto poznání zasáhlo Vicky jako rána kladivem. Teprve teď pochopila věrnost a odhodlanost tohoto malého bojovníka. I když Dave Spencer teď ví, že ona chce majetek prodat, stojí na straně ranče a zasazuje se za její vlastní práva.

„Ne, Dave! Oni nebudou bojovat!“ zvolala. Rychlým pohledem přehlédla dvůr. Viděla, jak muž od koní a kuchař stojí na místě jako vrostlí do země a ani se nehnou.

Pochopila náhle, že tito dva pomáhat nebudou.

Mezitím se Daniel Morgan znovu těžce pohnul v sedle, celou svou masivní postavou. Začal se náhle divoce a zlovolně smát. Oba synové mu v tom přizvukovali. Přitom upřeně hleděli na Dava.

Divoký smích ustal tak náhle, jako by toto vystoupení měli Morganové nacvičeno. A potom starý pronesl skoro přívětivě:

„To je tedy opravdu bojechtivý kohout! Rudá hlavo, z toho nebude nic! Hej, Time, Jesse!“

Obě jména ostře prořízla ticho nastalé na dvoře. A tu dostal odpověď z obou stran, lépe řečeno z obou předních rohů stavení ranče.

Dave pohlédl nalevo a napravo. Uviděl oba muže, pohlédl do hlavní jejich pušek a pochopil, že prohrál.

„K čertu, Vicky, proč jste nezašla už dovnitř?“

„To byste teď bojoval, Dave... a zemřel. Nechtěla bych, abyste kvůli mně...“

„K čertu, bojuji za to, aby tento velký ranč nepadl do rukou tohoto piráta. A to, co ti chlapíci teď se mnou dělají, je pro mne horší než smrt. Udělejte mně tu laskavost, Vicky, a běžte dovnitř!“

„Zůstanu. Nechci, abyste bojoval.“

Tato výměna slov mezi Davem a dívkou proběhla rychle, a zatímco Dave mluvil, dobře si prohlédl oba tak náhle se objevivší muže.

„Měl jsem vědět, že nevjedete do dvora ranče jen tak jednoduše, když tady pak chcete tvrdě vyhrožovat. Poslal jste oba ty chlapíky za ranč už předem, aby se tam dostali podél lesních svahů, a...“

„Přesně tak,“ odpověděl David Morgan skoro přátelsky. „A taky dobře víme, že tvoji společníci jsou teď od ranče dost daleko... A teď už je toho dost! Už jsme si vyprávěli

dost dlouho! Hej, Time, dávej dobře pozor!“

„Mám jej dobře na mušce, strýčku,“ řekl ten velký chlapík u rohu domu a hleděl dopředu podél hlavně namířené pušky.

Dave začal zlořečit své neprozřetelnosti, a nebral při tom žádný ohled na uši děvčete.

Vicky předstoupila, když Daniel Morgan řekl jednomu ze svých synů:

„Slez, Jorge, a vezmi mu ten kanón. A ty, Brade, přiveď ji k rozumu, kdyby chtěla…“

„Svůj teror nebudete uskutečňovat na mém ranči!“ zvolala mezitím Vicky a postavila se před Dava.

Ten už ale toho měl dost. Popadl dívku v pase, obrátil ji, a mocným vzmachem ji hodil otevřenými dveřmi dovnitř do domu. Potom vytáhl kolt a otočil si jej. Jenže to už bylo pozdě.

Muž vpravo od něho – dlouhý chlapík, taková sušenka – rychle začal. Vyrazil proti Davovi, když tento se k nim otáčel a chtěl proti nim zvednout svůj kolt. Tvrdě do něj strčil a přirazil mu šikmo shora dolů dlouhou hlaveň koltu napříč přes čelo.

Přesto Dave kolt stiskl, ne proti dlouhánovi, který jej ještě stále tísnil a který jej znovu udeřil hlavní koltu. Dave se v té tísni pokusil o rychlý výstřel přes rameno dlouhého chlapíka, který měl platit Danielu Morganovi.

Zahlédl ještě jak sebou Morgan bezděčně na koni trhnul, protože mu kulka prolétla těsně kolem tváře. Potom jej zasáhl druhý úder dloubána do spánku a na ucho, a pak se na něho vrhli i divocí Morganovi synové.

Dav se mezi oběma zdivočelými těžkými váhami stal bezmocným uzlíkem, zvláště když jej dva dlouhánovy údery přivedly napolo do bezvědomí.

Když se zase probral a s divokým skučením zvedl hlavu, uviděl těsně před sebou tančící přední kopyta koně. Vztyčil se a hned pochopil, že jej Morganovi synové shodili z verandy před koně svého otce, asi tak, jako když někdo předhazuje ubohého psa k sežrání lvovi.

Dave Spencer byl vždy hrdý člověk. Na celém těle se chvěl hanbou a vztekem. Postavil se a podíval se na Daniela Morgana, který seděl v sedle spokojeně se šklebící a rychle uklidnil svého znervózněléhо koně.

„Tak, malej," řekl mu Morgan spokojeně a současně zlověstně, „teď bychom tu věc měli dovést správně do konce. Držte ho pevně!"

Rozkaz platil pro oba syny. Dave si teprve teď všiml, že je má každého z jedné strany. Dave se hned pustil do boje, ale proti dvěma silným mužům dva metráky celkové váhy prostě neměl žádnou naději. Zkroutili mu paže a drželi jej takto vzpřímeného.

Dave zůstal tiše a bez pohybu. Díval se přes dvůr. Tam stáli kuchař a ten muž od koní. Za nimi se o stěnu kůlny opíral jeden z Morganových pistolníků.

Morgan přikázal ze hřbetu koně: „Time, pojď sem!"

„Ano, strýčku," ozval se ten obr z verandy a sešel dolů. Dave otočil hlavu a viděl přes rameno. Pozoroval, jak ten muž přichází, a potom zahledl Vicky u zábradlí verandy. Obličej měla pod opálenou kůží zsinalý a bez krve. Dlouhý pistolník, který byl u Dava první, stál za dívkou.

Morgan řekl z koně těm dole: „Tak, a teď začíná představení. Pustíme se do toho! Dávej děvče dobrý pozor! To tady je jeden z těch hochů, kteří chtějí za tebe bojovat o tento ranč. Buck Fisher dokázal ta čtyři esa sem dotáhnout ještě než zemřel. Sám čert ví, proč byli ochotni se s ním do toho pekla pouštět! Tak to tady je jeden z těch

hrdých durdivých kohoutků. Dávej pozor, děvče, co s ním teď uděláme, a to uděláme s každým, který by pro tebe chtěl něco podnikat. Až s ním budeme hotoví, tak dobře přemýšlej o tom, jestli jsi vůbec schopna udržet tento ranč dost dlouho na to, abys na něj našla nějakého kupce. Začni, Time!“

Poslední slova platila vysokému chlapíkovi, jehož schopnost přemýšlet se nezdála být příliš velká. „Provedu, strýčku Danieli,“ řekl obr poslušně, obešel Dava i oba Morgany a mocně si plivl do dlaní.

„Ne, abys ho zabil, Time, ale dej si pěkně záležet,“ volal na něho Morgan.

Dave začal znovu divoce zápasit, a slyšel, jak Vicky na verandě za ním volá:

„Vy darebáci! Vy lumpové! Počkej, Morgane, to tě ještě přivede na šibenici! Pusťte Dava! Morgane, třeba přistoupím na váš návrh, když Dava pustíte!“

I Tim, který se právě chystal k prvnímu úderu Davovi do břicha, uslyšel tato slova. Zarazil se a otočil svou hlavu s tázavým výrazem k Morganovi. Ten ale jen hřímal:

„Děvče, ty na můj návrh určitě přistoupíš, o tom nepochybuji! To ale tohoto hocha, kterému moc narostl hřebínek, nezachrání od toho, jak jej teď zpracujeme! Připadá mi hrdý a drzý až příliš. My Morganové musíme stále dbát na svou prestiž, a až budeme s tím bojovným kohoutkem hotovi, tak tady zůstane i varování pro jeho tři společníky. Do toho, Time! Zpracuj ho!“

„Provedu, strýčku Dane!“ zvolal obr, který je asi jedním z Morganových synovců. A hned se pustil do práce.

Brzy už o sobě Dave nevěděl, nic necítil. Všechno v něm bylo duté a prázdné, bez bolesti a bez citu. Zcela nakonec ještě zaslechl křik Vicky. Už nestačil uvidět, jak dívka

bojuje s dlouhánem, protože chtěla dovnitř do domu pro brokovnici. Dlouhán jí to samozřejmě nedovolil.

A potom Tim nechal Dava na pokoji. Oba bratři malého Ira pustili. Dave spadl tváří dolů. Vicky se musela přidržet nahoře na verandě zábradlí. A tak poprvé v životě pochopila co je nenávist, divoká nenávist.

Hlas se jí chvěl, ale ne jako chvějící se hlas zlomeného srdce. Naopak, přímo chřestil odporem a pevným odhodláním k boji!

„Morgane," řekla, a její malé ruce, ležící na zábradlí, byly bílé, a všechny kůstky z nich vystoupily, „Morgane, to jste mi neměli předvádět. Teprve teď je mi jasné, co tomuto kraji hrozí, jestli se tady stanete ještě mocnější! Teprve teď se mi otevřely oči. Možná dostanete můj ranč, a možná ještě hodně mužů zlomíte tímto způsobem, nebo i zabijete. Ale já vám přísahám, Morgane, že se budu ze všech sil snažit o to, aby..."

Náhle vzadu mezi stájemi padl výstřel. Vicky se tam rychle podívala, a viděla, jak muž, který hlídal zaměstnance od koní a kuchaře, nechává padnout svou zbraň na zem a pomalu sklouzává se stěny stáje.

Mezi budovami vzadu se objevil Blue Rock s puškou. Morganové chtěli sáhnout po zbraních, ale z rohu stavení zazněl neúprosný hlas Larry Stonebaye: „Podívejte se sem!" A u druhého rohu domu se vynořil Tom Drake.

Tom a Larry mají teď tutéž pozici, ve které ještě před pár minutami byli Tim a vysušený dlouhán Jesse.

„Do domu, děvče!" zvolal mocně tom Drake, protože mu Vicky poněkud překážela ve výhledu.

Tentokrát dívka vyhověla. Chtěla uhnout z palební linie. Ale dlouhán Jesse Green, který u ní stále ještě stál, ji chtěl uchopit.

To se mu však nepodařilo. Tom Drake vystřelil. Muž těžce zasténal a klesl na zem.

Vicky spatřila, jak překvapeně Morganové zírají, protože Larry Stonebay je z boku drží v šachu oběma svými kolty a rovněž Tom Drake na ně znovu míří těmi svými. Přes dvůr přibíhá zezadu Blue Rock s puškou. Kuchař a ošetřovatel koní běží za ním.

Situace se prudce změnila.

„Hej, odhoďte kolty! Potom si to s vámi rozdáme jako rovný s rovným!“ ryčel Daniel Morgan a zíral přitom na Larryho Stonebaye.

„To až někdy později,“ prohlásil tento chladně. „Později, pane! Tady leží jeden z nás. Škaredě jste ho ztloukli. Ale to měl Dave jen takovou smůlu. Morgane, Blue Rock náhodou narazil u potoka na vaši čerstvou stopu. Už předtím jsme si domluvili kouřové signály, kdyby někdo z nás něco zahlédl. Bohužel nám to chvíli trvalo, než jsme se dostali nepozorováni za ranč. Nemohli jsme Dava od toho uchránit. Ale teď, Morgane, ukážeme my vám, jak ostří umíme být zase my, když nás v tom někdo předejde. Nedáváme vám žádnou šanci! Vůbec žádnou! Jestli sáhnete po zbrani, tak vás všechny postřílíme. Nezapomínejte, že můžeme teď pálit okamžitě, ale vy byste museli napřed tasit.“

Larry Stonebay se obrátil na kuchaře.

„Seber jim kolty, Charly!“

„Ach, jak rád to udělám! Ten chlapík tam vzadu nás zaskočil! Nemohli jsme skutečně vůbec nic dělat, než se jen dívat! Ach, myslím si, že Dava utloukli!“ Kuchař vykřikoval svá slova divokým hlasem.

Potom muže odzbrojil, i starého, který stále ještě seděl na koni.

„Morgane, vy můžete zůstat v sedle. Sedíte tam nahoře jaksi na čestném místě," prohlásil Larry.

Pak se obrátil na Tima: „Kdopak jsi ty?"

„To je Velký Tim, Big Tim Steele, Morganův synovec a předák," zavolal kuchař.

Larry přikývl a chvíli toho muže buldočího vzrůstu bedlivě pozoroval. „Proč je tento bizon předákem?" zeptal se kuchaře, aniž přestal pohlížet na Big Tima.

„Tim je tupý a tvrdohlavý jako osel, ale trochu rozumí dobytku a každý rozkaz do poslední podrobnosti přesně provede," vysvětloval Charly. „Toto jsou Morganovi synové, a nejsou ničím jiným než rváči a pistolníky. Jako dobytkáři nestojí ani z poloviny za tolik jako Big Tim, i když nejsou tak tupí jako on."

Larry znovu přikývl, protože považoval Charlyho vysvětlení za dostatečné. Pohlédl na Daniela Morgana.

„Takže Big Tim j e j en vaším nástrojem. Když mu teď dáme totéž, co udělal našemu Davovi, tak tím nepostihneme tebe, Morgane. Napřed se pustíme do tvých synů! Právě to vám připadalo tak zábavné, když jste mohli rozehrát svou divokost. Ale každý špás se jednou otočí v pravý opak! Běž stranou, Time! Blue Rocku, ty hlídej Tima a toho starého!"

„To udělám velmi dobře!" vykřikl Indián a hned vběhl do postavení za Timem a jezdcem. Morgan seděl bez hnutí. Jeho ruce stále hnětly hrušku sedla a pod vousem se mu pohybovaly jeho neuvěřitelně červené rty. Neustále pronášel tiché kletby.

Larry se podíval na Jorga a Brada Morganovy. Stáli těsně u sebe, mírně schoulení, s hranatými lebkami vysunutými dopředu a se sevřenými pěstmi.

Larry si je pozorně prohlédl. Dobře poznal, že jsou to zlí

rváči a pistolníci, šklebili se na něj nepřátelsky, vzdorovitě a potměšile. V očích našel záblesky nenávisti. Byli bez sebe vztekem z toho, že se tak nechali zaskočit a už je pozdě na to, aby mohli bojovat zbraněmi.

Larry znovu přikývl. Jeho pohled padl na Dava a potom řekl:

„Odneste jej do domu! O toho se postará slečna Vicki!“ Byl to příkaz Charlymu a muži od koní.

„Ano, přineste jej rychle sem!“ volala dívka z verandy naléhavě.

Dave bolestně zasténal, když jej oba muži zvedli. Nesli jej přes verandu a museli při tom překročit Jesse Greena.

Larry se tvrdě zasmál. Pohlédl nahoru k Tomu Drakovi. Ten se opíral o předprseň verandy, hrál si s kolty, a jeho šedé indiánské oči byly tmavé od chladného vzteku. „Co ty, Tome?“ zeptal se Larry.

„Ale jistě! Ukažme jim jednou, co je to takový správný souboj mezi muži. Vypadají tvrdí a divocí, ale nemyslím, že takoví ve skutečnosti jsou. Pojďme to teď vyzkoušet!“

Tom Drake odložil revolver a přeskočil pak zábradlí. I Larry odnesl své kolty na verandu. Položil je na nejvyšší schod.

„Dej dobrý pozor na Tima a na toho starého!“ zavolal ještě jednou na Blue Rocka. Potom se postavil vedle Toma, který již čekal před oběma Morgany.

„Kterého z nich chceš, Tome?“

„Jsem o dvacet liber těžší než ty, Larry, tak si vyberu taky toho těžšího. Pojď sem, hochu! Pojďme trochu stranou, aby nám nic nebránilo v pohybu!“

Tom při těch slovech kývl na Jorga Morgana, který je trochu těžší než jeho bratr Brad. Jorge uposlechl a s kletbami ustoupil trochu stranou a potom se sehnutý vrhl dopředu. Chtěl zabořit svou hlavu Tomovi do břicha, ale

Tom plnou silou zvedl své koleno. Zasáhl muže správným způsobem. A dál to už bude pro syny starého Morgana moc zlé a bolestivé. Budou dostávat svůj životní výprask.

Daniel Morgan vzdychal v sedle a bylo mu, jako by cítil každý úder, který jeho synové dostali.

První toho nechal Larry Stonebay.

Už se mu nechtělo dál. Pustil Brada Morgana, a ten spadl na zem jako pytel s obilím. Larry se sklonil, popadl muže za nohy a pak jej vlekl přes dvůr až k Morganovi před koně. Potom se na starého podíval.

„Tak to bychom měli! Až se uvidíme, začnete asi hned střílet. A v tom případě bude velmi rychle po vás. Cokoliv zlého nám uděláte, se obrátí proti vám jako ještě horší."

Odplivl si, a měl krvavou slinu.

Morgan seděl v sedle zhroucený do sebe. Jeho kůň stál klidně a stříhal ušima. Lupič už nepůsobil takovým mohutným dojmem tělesné síly. Tížila jej porážka.

Přišel i Tom Drake. I ten těžce a slyšitelně oddechoval.

„Morgane," řekl těžkým hlasem, „teď slezte z koně! A potom si dejte oba syny i ty dva zraněné napříč přes koně. Tak dolů! Zmizte z tohoto dvora. Mám vás sundat já?"

Daniel Morgan si těžce oddechl.

„Dejte mi kolt! Dejte mi kolt!" řekl. „Chci jeden kolt! A pak se budeme bít na revolvery!"

„Ne," řekl Larry. „Dave Spencer jistě od vás chtěl taky výhodu rovného souboje na revolvery. Dave je aspoň tak hrdý jako vy, Morgane. Vy jste mu to potěšení nedopřáli. Sestupte, Morgane, než vás sundáme z koně sami!"

Silák Morgan se zatřásl na celém těle. Jeho velká ruka se zachvěla, když sahala po plnovousu. Ještě pár okamžiků váhal. Potom ale poslechl. Neřekl už ani slovo a dal se do práce. Napřed obvázal oba zraněné a pevně je

přivázal napříč přes sedla. Potom se chopil svých synů. Jorge jednou zasténal, a Brad nejevil známek života. Zíral na jejich rozbité obličeje a něco si mručel.

„Teď mu můžeš pomoct," řekl Larry Timovi.

O pár minut později byli hotovi. Daniel Morgan odjížděl jako slepý. Za ním šel pěšky Tim.

Larry, Tom a Blue se postavili ve vratech a chvíli se za odcházejícími dívali a mlčeli. Tim a oba pistolníci někde nechali koně, když se plížili k ranči.

Tom Drake si konečně oddychl a ohmatal si plošné zranění na tváři. „To bych tedy rád věděl, kdo nás první odpadne," řekl. „Patrick McRae z nás chce stáhnout kůži, a tento starý pirát už taky nebude nikdy klidně spát, dokud bude vědět, že jsme na živu. Kdo nás dostane první, Larry? McRaeova smečka nebo drsní hoši Daniela Morgana?"

Larry si prohlížel svoje ruce, u nich vystupovaly klouby prstů. „Něco se mi nelíbí. Proč na ranč nepřišel Ringo? Jel na zvědy jižním směrem, a musel vidět kouřový signál Blue Rocka stejně, tak dobře jako my! .. .Ach, jestli si Ringo zajel do města, aby se tam trochu pobavil, tak potom..."

„Jen ho nech, dokázali jsme to přece i bez něho," poznamenal Tom. „Snad bychom si i my měli dopřát lacinou zábavu v saloonu, než tady vypukne to pravé peklo!"

*

Už když se Ringo Lumate oddělоval od Larryho, Toma a Blue Rocka, aby objel určitý úsek širé pastviny ranče Vozové kolo, odjížděl s pevným úmyslem navštívit město

Limit.

Ringo je muž, který se chce stále těšit několika primitivními radostmi, i kdyby jimi měly být jen sklenička whisky, partička pokeru nebo společnost dívky. Ringo rád pobývá v saloonech.

Nezná sice cestu do Limitu dobře, ale je mu známo, kde přibližně musí ležet to malé dobytkářské město mezi pahorky údolí Limit Valley. Jede podél okraje lesa a dostal se k prvním drobným pahorkům.

Na okraji jedné sníženiny objel půlkruhem jezero ležící níže než jeho cesta. A tehdy uviděl koně, jak se pase mezi bílými kmeny bříz. Hned se ohlédl po jezdci, a náhle si uvědomil, jak kůň znervózněl, a potom uslyšel výkřik dívky. Není to volání o pomoc, ale výkřik hněvu.

„Ty zatracené zvíře! Slezeš z mých věcí!“

Ringo hned sjel po svahu dolů, přijel k nervóznímu koni a sklouzl se sedla.

Znovu uslyšel nadávající hlas, a už teď by se dalo sázet na to, že ta, které patří, je velice hezká a temperamentní. Rychle se prodral hustým křovím pastviny a došel na malou louku, končící u vody.

Uprostřed této malé mýtiny mezi křovím a vodou ležely součásti oděvu dívky. Ta stála až po pás ve vodě.

Je nahá, a Ringo bezděčně zatajil dech a sehnul se za jeden keř. Dívka stále vytahovala kamínky ze dna jezera a házela jimi po chřestýšovi, který se uvelebil na složených šatech pěkně na sluníčku. Had již byl velice podrážděn. Vztyčil se, s hlavou pevně pozdviženou ve vzduchu kousek nad křivkami svého těla. Zrohovatělý konec ocasu vydával ono drnčivé klepání.

Ringo věnoval hadovi pozornost jen jedním rychlým pohledem. Potom se znovu podíval na dívku a zalil jej horký pocit. Zmocnil se jej téměř uctivý úžas. A tehdy jej

uviděla!

Ihned vydala hněvivý výkřik a snesla tělo níže do vody, rychle, takže jí hladina probíhala až pod krkem. Její mokré havraní vlasy jí divoce splývaly do obličeje. Prskala při tom jako divoká kočka.

„Ach, vy šklebící se tuláku! Proč tam postáváte a koukáte tak na mě? Buďte tak laskav a dejte pryč toho hada! A až s tím budete hotov, tak táhněte k čertu!“

Ringo se zasmál svým jiskřivým smíchem. Když se pohnul, podobal se panterovi. Odkudsi z kapsy vykouzlil nůž. Pomalu natahoval ruku k hadovi.

„K čertu, proč si raději nevezmete jeden z vašich koltů?“ volalo děvče.

„Kdybych toho hada zabil ranou do hlavy, tak by vám znečistil šaty, lady,“ usmál se Ringo, ale nespouštěl z očí hada, který se teď přitočil k němu. „Jen si o mne nedělejte žádné starosti, vodní vílo! Tuto hru s hadem jsem u nás doma rád hrával už jako malý chlapec!“

Přistrčil ruku ještě blíže k hadovi. Když jedovatý plaz se sykotem zaútočil, vymrštil ruku do výše. Současně níže zasvištěla jeho druhá ruka s nožem. Oddělila hlavu hladce a čistě.

„Pořád jsem ještě hodně rychlý,“ mohl o sobě konstatovat.

Dívka ve vodě delší chvíli nic neříkala, jen na něho hleděla.

Ringo si otřel nůž o trávu, zase jej někam zasunul, vztyčil se a smekl klobouk. Ano, je to krásný muž s obratnými levhartími pohyby, jiskřivým smíchem, hezký a oslňující.

„Jmenuji se Ringo Lumate a jsem z Arizony. A dnešek je pro mne šťastný den. Já…“

„Tak konečně zmizte, pane Ringo Lumate!“

Byl to hlas chtěně pronikavý, ve kterém bylo ale přesto možno vycítit hodně starostí a strachu. Je tady obnažená! A jeto osamělé místo! Přitom tady vedle stojí muž.

Jistě se zoufale ptala sama sebe, jestli tento šikovný a tak hezky se usmívající cizinec je gentleman. A vůbec se neodvažuje pomyslet na to, že by se mohlo ukázat, jaký je to případně darebák.

Ringo na ni pár okamžiků mlčky pohlížel ze břehu. I on zvážněl. Potom zvedl ruku pro její uklidnění.

„Dovedu naše koně. Nespěchejte, nymfo, protože já se vrátím až za deset minut. A kdyby se zatím připlazil ještě další had, tak prosím zavolejte."

Potom se znovu usmál, pomalu se odvrátil a zmizel v houští. Dívka chvíli váhala, a potom si vděčně oddechla. „Oh, je to poctivý člověk." A pak vylezla z vody.

Ringo přišel skutečně až po deseti minutách a hlásil se zavoláním. Přiváděl koně, nechal je stát na okraji houští a pomalu se přiblížil k dívce.

V očích měl údiv, ano, skutečný údiv, jaký nikdy není tomu, na koho je takový pohled obrácený nijak na obtíž.

Dívka teď má na sobě jezdeckou sukni, modrou košilovou blůzu, červený šátek kolem krku a na hlavě stetson s plochou korunou. Mokré vlasy má schovány pod kloboukem. Obličej má hnědý, úzký, výrazně krásný, s obočím klenoucím se vysokým obloukem, s modrýma očima a plnými rty, které jsou červené a svěží... Je štíhlá, má dlouhé nohy, a její jezdecký oděv není stavu zakrýt křivky její postavy.

Ringo se na dívku pozorně dívá a neujde mu, že je jistě velmi vitální a plná radosti ze života. Pomalu k ní přistoupil, a její modré oči, které neuhýbají před jeho pohledem, se stávají stále tmavšími.

Až těsně před ní se zastavil, prohlížel si ji, vyšší než ona, a uvědomil si, že je starší, než si myslel, a že jistě už má za sebou nejednu hořkou zkušenost. Není to už jen děvče, které se ještě nevyzná – ne, je to snad už žena.

Náhle pocítil v sobě mocnou obavu. „K čertu," řekl si tiše, „dost dlouho jsem jezdil světem, pokoušel jsem se o všechno možné, a vždycky jsem pak jel zase dál. A teď i vím proč. Děvče, asi jsem stále jen hledal obrázek svých snů. A to jsi ty! Když jsem tě viděl, vílo, ve vodě, cítil jsem to!"

Vzal ji náhle za paže' a ona, která mu stále jen hleděla do očí, dovolila, aby se to stalo. Neví, proč to dovolila, prostě to dělá, a náhle se jí to zalíbilo.

Když ji políbil, zůstala na chvíli ztuhlá a všechny pocity se z ní vytratily. Potom však ovinula své paže kolem jeho šíje.

Když se od sebe oddělili, oba mocně oddychovali, a vůbec se nedivili tomu, že mezi nimi náhle přeskočila jiskra. Připadalo jí to náhle zcela přirozené, že se tu tak sešli a že se vše udalo takto.

„Kdo jsi?", zeptal se naléhavě. „Kdo jsi? Snad je to všechno jen sen, ale já si chci ten sen ponechat."

Znovu ji políbil. Chvíli přijímala polibek a také jej opětovala, potom se však jemně vymanila.

„To stačí," oddychovala. „Mluvme rozumně. Nevím, jak se to tu mohlo stát, ale..."

„Toužila jsi po muži a měla jsi o něm představu. Tímto mužem jsem já. Jeli tomu tak, tak teď nebuď zbabělá! Buď k sobě upřímná a přiznej to, že jsi nevědomky na to čekala, jak mne jednoho dne potkáš, i když jsi vůbec nevěděla, že existuji. Ach, kdo vlastně jsi?"

Obrátila se k němu náhle zády, sestoupila k vodě a

pohlížela přes jezero.

„Jsem Suzanne Morganová, patřím k velkému rodu Morganových. Jednou si budu muset vzít svého bratrance Tima. Vyrostla jsem uprostřed samých drsných mužů a pohrdám jimi. Ty ne si prvním, který mne políbil, ale jsi první, kterého jsem pak políbila já. Nevím, proč jsem to udělala, ale vím jen tolik, že se nemůžeme znovu sejít. Můj otec je vůdcem Morganová rodu, a již o mně rozhodl. Chce, aby jeho rod byl velký a mocný, a provdává dívky z tohoto rodu jen za muže, kteří jej poslouchají jako psi. To ty bys, Ringo, nedělal, jak jsem hned poznala – ty jsi tvrdý a hrdý. Ty totiž nejsi tím mužem, který je hotový zemřít pro plány mého otce. Ty bys mě vzal s sebou a táhl bys mne sebou po svých cestách. A to zase by náš rod ochudilo o jednoho muže, později i o pár vnuků. Tak je to!

Až se Daniel Morgan dozví o tomto setkání, dá tě zabít. Ó, Ringo, to by bylo krásné! Ženy a dívky z našeho rodu znají jen poslušnost, tupou poslušnost. Ty jsi mi dal pocítit, jaké by to mohlo být, kdyby člověk patřil druhému člověku, kterého od prvního pohledu miluje. Jak vidíš, jsem upřímná. Ale teď už mě nech jet. Musím do města, mám tam nějaké nákupy. Byla jsem tady už příliš dlouho.“

Rychle se obrátila a chtěla projít kolem Ringa ke svému koni. Ale on jí klidně zahradil cestu.

„K čertu s tvým otcem a s celým tím rodem! Každý člověk má právo na své vlastní štěstí. Nejsi žádná otrokyně, kterou je možno někam zastrčit, aby se neukazovala. Máš srdce a duši. A ty smíš darovat, komu jen sama chceš. Suzanne, já se jen tak toulám na koňském hřbetě světem, ale brzy budu velmi bohatý. Dobrá, pojedeme do Limitu! Zajedeme za prvním páterem a vezmeme se! Nezbláznil jsem se! Vím jen to, že už při

narození jsme si byli souzeni, určeni jeden pro druhého. To vím tak jistě, jako cítím, že existuje nebe, slunce a země. Jestli mě miluješ, tak musíš být statečná! Já tě osvobodím od tvého rodu velice rychle. Teprve až budeš mojí ženou, nebude už nikdo mít nad tebou moc, jen já! Já tě chci! Jsem Ringo Lumate, a brzy nebudu už pouhým tulákem, protože jsem našel tebe. ... Jsi dost statečná, nejmilejší? Nebo jsi příliš zbabělá na to, aby sis své štěstí sama vybojovala?“

Když domluvil, dívala se na něj a nevěděla, co mu má říct: Vyzývavý, do tmavá opálený, svižného těla, s lesknoucími se zuby a jiskřícíma očima, tak tu před ní stál. A ona naráz poznala, že náleží tomuto muži.

Najednou ví, že udělá všechno, co od ní bude kdy žádat. Je k němu už připoutána, neviditelnými řetězy a jakousi zvláštní mocí.

„Podíval ses na. mě a pak jsi mě políbil. Promluvil jsi na mne, a teď máš moc nade mnou,“ šeptala. „Ringo, nic o tobě nevím, ale budu tě následovat.“

„Já nejsem ,dobrý člověk, jsem špatný. Ale vždycky jsem byl muž, jaký si mohl sám sebe vážit. Miluji tě, protože jsem nevědomky tebe hledal celá léta. Přísahám ti^že...“

„Nepřísahej, Ringo! Třeba vezme tento neskutečný sen rychlý konec. Já jej ale chci vychutnat.“

„Vezmeme se v Limitu! Pojď, Suzanne! Jedeme!“

Přivedl ji ke koni. Než jí pomohl do sedla, objal ji ještě jednou kolem paží.

*

Larry Stonebay, Tom Drake, Blue Rock a kuchař vyšli

na dvůr. Viděli, jak se u ohrad Cliff šplhá do sedla a odjíždí. Poslali strážce koní, aby se rozjel po kraji a najal pro ranč pár lidí jako kovboje. Když pak pohlíželi branou ranče k západu, uviděli přijíždět Ringa Lumateho. Uprostřed dvora zastavil Ringo svého nádherného vraníka, jedním švihnutím seskočil se sedla a svižně se přiblížil k čekajícím mužům.

„Nechtě mne se Stonebayem a Drakem samotného," řekl Blue Rockovi a kuchařovi. Ti se hned vzdálili směrem k ohradám.

„Kde je Dave, s tím bych taky rád mluvil," řekl Ringo netrpělivě.

„Dave leží v posteli Bucka Fishera," pronesl těžce Tom Drake. „A kdyby sis nebyl jel dát whisky, byl bys třeba viděl kouřové signály Blue Rocka. Byli tady totiž Morganovi. Dava utloukli skoro k smrti. Tak je to! Jaké mají v Limitu whisky? Jaká jsou tam děvčata? Dal sis pár partiček pokeru, nebo jsi pokoušel štěstí v kasinu?"

Ringo sebou trhl. Díval se na dům.

„Říkáš Morgani? Oni Dava... Óha, to je mi líto, ale změnilo se pár věcí. Musím s vámi mluvit úplně v klidu. Pojďme s tím do kovárny."

Tom a Larry šli za ním a Larry bručel:

„Co se stalo, Ringo? Dal ses od Morganových..."

„Uslyšíte," řekl Ringo. A vešel s nimi do kovárny, která byla otevřená do dvora. Larry se posadil na kovadlinu. Tom Drake si vzal do ruky jako hračku perlík a houpal jej v ruce, zatímco si Ringo nervózně kroutil cigaretu. Než oblízl papírek, podíval se živě na oba muže a prohlásil:

„Já od naší úmluvy odstupuji! Nebudu bojovat proti Morganům, a takto jsem se pevně rozhodl už dnes v poledne. Byla to tedy pro mne skončená věc ještě dřív, než

jsem se dozvěděl, co udělali s Davem. Musel jsem být tak dlouho na cestě jen proto, abych vám to mohl říct.“

„Ach,“ bylo jedinou odpovědí Toma Draka, který si teď Ringa pozorně prohlížel.

Lany Stonebay se ale zeptal klidným hlasem: „Řekni nám to, Ringo, přesně, úplně přesně, jestli smím prosit.“

„Potkal jsem dívku. Milujeme se a budeme se brát. Odjedeme z této země. Ona je Morganová. Nemohu bojovat proti rodině mé budoucí ženy. Škoda, že Morganovi začali dříve, než jsem jim mohl oznámit své rozhodnutí. Přijel jsem sem, abych rozvázal své povinnosti. Nemůžete už tedy se mnou počítat. Já jsem skončil.“

Tom Drake se díval na Ringa s úžasem. „Potkal dívku, a teď ji miluje tolik, že už není schopen rozumně uvažovat. Ach, Ringo, nedala ti snad spolykat nějaké pilulky?“

„To vy nikdy nepochopíte. Vy jste nikdy nesnili celé roky o jedné dívce ani ji potom náhle neuviděli! Jestli se teď budete smát, tak vytáhnu kolty a budu střílet!“

„My se nesmějeme,“ řekl Larry Stonebay. „Slyšeli jsme tě, Ringo. Můžeš jet! Hodně štěstí s dívkou tvých snů. A nedělej si starosti, obejdeme se i bez tebe. Jde ještě o něco?“

Nejen on, ale i Tom teď zkoumavě hleděli na Ringa.

Ten váhal. Potom ale řekl vzdorovitě:

„Chci něco z toho zlata. Můj otec za ně zemřel. Mám na ně právo. Než s tou dívkou odjedu z této země, chci část toho zlata. K čertu, už jsme teď na ranči dost dlouho! Kdy si vyhrabeme to zlato? Já...“

Hlas Larryho Stonebaye, když přerušil Ringová slova, zněl ostře:

„To není naše zlato. Nepatřilo ani Buckovi Fisherovi,

ani našim otcům. Je to zašantročená válečná kořist, a jestli ji nechceme vrátit, tak máme aspoň tu povinnost použít ji na dobré věci. Mohli bychom tím zlatem dát příležitost mnoha lidem, kteří si z války odnesli tělesné postižení. Atak se i stane!“

Ringo na něj zíral užaslý.

„Když mi zemřel otec, následovala pak brzy i moje matka, a já jsem byl ještě dítě. Mně nepomohl nikdo. Jednou jsem drhnul plivátka, abych si vydělal na pár starých jezdeckých bot – byla právě zima. Mně nikdy nikdo neudělal nic dobrého. Chci svůj podíl zlata. Můžeš ten svůj třeba rozdat, Larry. Ale já budu s tím, co mi patří, disponovat podle vlastního uvážení!“

„To si ale svoje právo na ně musíš také zasloužit, jak jsi to slíbil Bucku Fisherovi,“ řekl Tom Drake a nechal kladivo spadnout na zem.

Ringo se začal vykračovat: „Ale dívka sama přece nechce bojovat.“

„Ale ano, teď už chce, protože viděla, jak jsou Morgani divocí, a protože ji Dave zahanbil, když úplně sám proti Morganům…“

„Zastav,“ zvolal Ringo, „tady je ta chyba! To děvče se domnívá, že za ni a za tento ranč bojujete ze šlechetných pohnutek! Jenže vy to děláte přece jen kvůli tomu zlatu!“

Obrátil se a hleděl na stavení ranče. „Budu jí asi o tom muset říct. Tím se dozví, že jsme přijeli v klidu vyhrabat to zlato ze země. A tím se i přestane cítit zahanbena od Dava. Vždyť ten se postavil tak statečně proti Morganům jen kvůli tomu pokladu. Vždyť až jí to správně objasním, tak to tady vzdá. My pak nebudeme muset dodržet svůj slib Bucku Fisherovi a budeme moci…“

„Ty ses zbláznil, Ringo,“ přerušil jej Tom Drake, přistoupil k němu a jedním rázem jím otočil dokola.

„Poslechni, Ringo!“ Mně osobně ještě není jasné, jestli svůj podíl zlata rozdám nebo si jej ponechám. Rozhodnu se teprve až to zlato budeme mít. V jedné věci ale mám zcela jasno: pomůžeme Vicky Fisherové, ať už bude dělat cokoliv. Přísahali jsme Bucku Fisherovi, že budeme bojovat za jeho dcera a za tento ranč. Až tento boj vybojujeme, až Morganovi už nebudou nebezpeční, a až bude Patrick McRae už jen naříkat a skuhrat, ano, tak potom budeme moci říct, že jsme si to zlato zasloužili. Dříve ne! Uvažuj o tom přece, Ringo! Buck Fisher by nám nebyl nikdy ten úkryt prozradil, kdybychom mu nebyli napřed přísahali. Tak je to! Můžeš odjet s Morganovou dívkou a být s ní šťastný. Jestli ale chceš mít pro sebe to zlato, tak tady musíš zůstat a splnit svou přísahu. Rozhodni se!“

Když domluvil, přiváděli právě naproti Blue Rock a Charley čtyři kovboje, kteří se toulají krajem za prací. Přišli s nimi před verandu. Vicky vyšla ven. Ringo vše viděl.

Tom a Larry se vydal před verandu za Vicky.

Ringo ale má myšlenky u Suzanne, a také u toho zlata, které je údajně uloženo čtyři metry pod zemí. Je vyloučeno, že by je v několika hodinách mohl vyhrabat a odjet s ním. Navíc by musel i bojovat se svými společníky.

Zavzdychal, a hned také odvrhl myšlenku najmout pár mužů, aby se toho zlata zmocnili násilím.

„Bueno,“ bručel si „dobrá, musím počkat čtyři dny, protože páter přijde až tehdy, aby mne oddal se Suzanne. Chci si ji odvést jako manželku a ne jako milenku. Mám čtyři dny čas. Budu vidět. Třeba za čtyři dny už nebude ranč Vozové kolo ani existovat. A možná budete i vy už tou dobou po smrti. To pak budu o zlatě pod domem vědět jenom já a ...“

„Ringo, z tebe se ještě stane pěkná štěnice. Vidím, že to tak dopadne," řekl na to Larry a s křesáním ostruhami odešel.

Tom Drake ještě váhal. Pozorně Ringa pozoroval a pomalu prohlásil:

„Naši otcové bojovali společně. Společně pak i zemřeli. Nikdo z nich nebyl zrádce. Přemýšlej o tom, Ringo! Nebyl bys se zlatem a se svou dívkou šťastný. Já se tedy sázím, že brzy zase přijdeš k rozumu. Jeden muž nemůže mít všechno. Tak je to! Přemýšlej, Ringo! Pojedeme s Vicky do Limitu!"

Odešel a zanechal Ringa v polotmě kovárny. Je pozdě odpoledne, a nasedá na koně. Vicky se dívá na černého koně a potom pohlédne směrem ke kovárně.

„Je to Ringo?"

„Ano," řekl Tom Drake, „není úplně v pořádku, ale to se ještě poddá."

Vicky hleděla mírně ustaraně. Potom se ale rozjela. Tři muži vyjeli za ní. Také Indiánovy oči ostře vzhlížely k Ringovi, který teď vystoupil z kovárny a kouřil cigaretu. Charly jej pozoroval z verandy. Konečně zamířil Ringo k němu sám.

„Chci se podívat na Dava," řekl úsečně.

*

Už je dávno tma, a všude v tom malém městě hoří světla, když Vicky se svým doprovodem zastavila před hotelem.

„Kolem půlnoci pojedeme domů," řekla. Potom rychlými kroky přešla ulici a brzy zmizela za rohem.

Muži uvázali koně ke klandrům. Nějaký malý, hranatý

mužík přistoupil po schodišti blíže a zůstal stát u zábradlí.

„Neděláte dobře," řekl. „Jsem městský šerif a nechtěl bych, aby v tomto městě vypukla rvačka. Poznal jsem vás, protože jste přijeli s Vicky Fisherovou. I jiní vidí tak dobře. Odpoledne přijeli do města dva osadníci, které potkal Daniel Morgan se svými zbitými syny, Timem Steelem a dvěma raněnými. Morgan přijížděl od vašeho ranče. Celé město tedy dobře ví, že jste Morgany zpráskali. Jestli zůstanete ve městě déle než dvě hodiny, přijede sem se všemi svými lidmi. A potom se rozpoutá peklo! Nechci mít v Limitu žádné střílení!"

Larry Stonebay šerifovi odpověděl:

„Doprovázíme slečnu Fisherovou a pokusíme se najmout v saloonech nové jezdce pro ranč Vozové kolo. Nechceme žádné pozdvižení, a z města odjedeme hned, jak tady budeme hotoví a jak se slečně Fisherová bude chtít se vrátit, ani o minutu ^dřív!"

Šerif na chodníku se nehýbal, ale nespokojeně supěl. Potom suše prohlásil!

„Dobrá, já jsem vám to řekl. Samozřejmě se pokusím zastavit Morgana. Ale ten bude divoký jako vlk, kterému ukousli ocas. Třeba se bude při této příležitosti hned chtít i zmocnit velení v tomto městě. Uvidíme. Jedno vám ale musí být jasné: Jistě je teď už na cestě jezdec, který podá Morganovi zprávu, že jste přijeli do města." Po těchto slovech si malý hranatý mužík šel zase po svých.

Larry a Tom seskočili s koní. Blue Rock ale napřed vytáhl z přihrádky u sedla pušku brokovnici.

„O mne se nestarejte," řekl hlubokým hlasem. „Já jsem někde ve tmě, a tuto brokovnici uslyšíte, až tady Morgani zahájí boj. Já už budu hlídat. „Přešel rychle silnici a zmizel v uličce naproti.

Larry a Tom pozorně prohlíželi hlavní ulici po její délce. Viděli nepravidelné girlandy lamp a svítilen po obou stranách. Tu a tam byli koně uvázaní u klandrů. Několik vozů stálo u nájemné stáje. Na chodnících se pohybovalo jen málo lidí.

Je to malé město. Dnes je středa, a to je slabý provoz. Od jihu sem s rachocením přijede dostavník a se skřípotem brzd zastaví před poštovní stanicí. Několik cestujících vystoupí z vozu a rozejde se.

„Tak si to město prohlédněme, abychom věděli, kde stojí který dům a jak jsou rozloženy ulice. Dovedu si představit, že dobrá znalost tohoto místa pro nás může být ještě velice důležitá."

Tato slova si bručel Tom Drake, přitom ale s napětím pozoroval dva saloony, které stály naproti sobě sto yardů od něj vzdálené.

„Jistě," přikývl Larry. „Pojďme! Ale nápad Vicky sem zajet nebyl dobrý. Toto město je dnes docela prázdné. Sotva se nám tu podaří najmout nějaké jezdce. A já se ptám jak tady bude vládnout doktor Milton Stuart, když mu teď Vicky dá na srozuměnou, že chce bojovat a potřebuje jeho pomoc."

Pomalu kráčeli dál. Oči měli na stopkách a pozornost byla zjitřena. Pečlivě si město prohlíželi a opatrně se vyhýbali svazkům paprsků, táhnoucím se daleko od lamp.

Tom Drake se zeptal zamyšleně Larryho: „Už jsi někdy přemýšlel o tom, kdo asi je vrahem Bucka Fishera?"

„Zavraždili ho po tom, co mluvil s námi a co nás navedl proti Patrickovi McRaeovi. Ten ale o našem příchodu nic nevěděl. Nemyslím si ani, že tu vraždu spáchali Morganovi, něco ve mně mi to tak říká."

Larry Stonebay se náhle zastavil. „Buck Fisher byl zavražděn kvůli zlatu. Kromě nás o tom zlatu tedy ještě

někdo ví. A teď ten vrah čeká na to, až zabijí i nás. Jistě na toho chlapíka narazíme, pokud jen se budeme umět udržet při životě dost dlouho. Byli bychom na tom lépe, kdyby s námi byli Ringo a Dave.“

*

Zatím se jeden jezdec štval temnou nocí. Svého koně poháněl bezohledně, a za necelou hodinu vpadnul do dvora Morganova ranče, kde seskočil chvatně se sedlal

Ten ranč se skládá z velkého hlavního domu, sedmi nebo osmi srubů, dlouhé noclehárny pro najaté jezdce a z mnoha jiných staveb a ohrad. Tady sídlí rod Morganů, který i bez najatých jezdců sestává ze sedmnácti členů.

Noční jezdec chce vyjít po schodech na verandu, když se právě tam objevil obrovský stín. „Tim Steele?“ , zeptal se muž, a ještě stále těžce dýchá z té divoké jízdy.

„Jo,“ zaskučel temně Tim Steele, a po hlasu muže poznává. Je to Jube Utah, kterého Buck Fisher jednou před lety přistihl při krádeži dobytka a hrozně zpráskal.

„Co chceš, Jube?“, zaskučel znovu Tim Steele.

„Musím za Danielem Morganem, Time!“

„Proč, Jube?“

„Uslyšíš, jak to budu povídat Morganovi. A za každou vteřinu, o kterou mě tu zdržíš, ti pak dá jeden kopanec,“ prskal Jube Utah nedočkavě.

Tim Steele váhal. V posledních hodinách s ním Daniel Morgan zacházel dost špatně. Tim pociťuje tupý vztek, který by rád v něco propukl. Protože je ale svému strýci oddán psí věrností, je možno si od toho napětí ulevit jen směrem dolů. A takový Jube Utah je pro něj právě vhodnou obětí.

Potom to ale přesto v pomalém mozku Tima Steelese zajiskří, a on si uvědomil, že tak drze by se Jube přece nechoval bez vážné příčiny.

„Tak dobrá, jdi dovnitř za Danielem! Ale jestli jej obtěžuješ nějakou bezvýznamnou hloupostí, tak mně řekne, abych tě seřezal, a to já pak s velkým potěšením…“

„Ach drž hubu,“ zasyčel Jube, prošel kolem Tima Steela a otevřel dveře. Daniel Morgan tam stojí rozkročený. Oba jeho synové sedí potlučení v hlubokých a pohodlných kožených křeslech. Tváře mají naběhlé a převázané.

V rohu sedí stará žena, matka Daniela Morgana. Je vyzáblá a jako vysušená. Má nos a oči sokola.

Daniel Morgan pohlédl na Juba Utaha a ten se bezděčně sklonil a měl pocit myši při spatření silného vlka.

„Nuže?“ , zarachotila Morganova otázka.

„Rád si zjednávám přátele a příznivce,“ řekl Jube, který pomalu zase nabýval své drzosti. „A proto jsem si zničil koně, abych mohl předat důležitou zprávu. Slyšel jsem, že jste jel dnes v poledne se dvěma zraněnými a se dvěma zvalchovanými syny domů od ranče Vozové kolo. V celém Limitu se o tom mluví. Dva osadníci viděli, jak odjíždíte poražení a pořádně dobití. A když už je tomu tak, pomyslel j sem si…“

„Jube, dám s tebe sedřít kůži, jestli nezačneš hned mluvit k věci,“ hartusil Morgan, a Jube si teprve teď všiml toho divokého vzteku v očích rančera lupiče.

„Vicky Fisherová přijela se třemi jezdci do Limitu! Jsou to Blue Rock a dva dlouhonozí cizinci!“

Jube Utah to ze sebe dostal rychle a hlasem, který se zařezává. Naráz dostal velký strach, jak bude zpráva přijata.

„Ach," odvětil Daniel Morgan, „ve městě se tedy vysmívají nám, Morganům, protože se oba moji nejstarší synové nechali seřezat? Za hodinu proto vyjedeme a napadneme ten ranč. Poslal jsem posly, kteří shánějí dohromady celé moje mužstvo. Pojedeme do Limitu! Dobrá, Jube. Tvoje zpráva byla dobrá. A teď táhni k ďasu!"

„Zničil jsem si svého výborného koně," namítal Jube zklamaně.

„Time, dej mu nějaké jiné zvíře, ale potom ať už zmizí."

„Jo, strýčku, ale já bych jej raději seřezal. Vzal mně při pokeru hodně peněz. Opravdu bych mu rád natloukl."

„Dej mu koně a potom ať už jsou všichni v sedlech! Na zbytek chlapů už nebudeme čekat!"

Hlas Daniela Morgana je divoký a nesnáší odpor. Tim Steele a Jube Utah vyšli ven. Venku zahřměl Tim na celý dvůr:

„Jede se, do sedel! Připravte se! Šéf chce jet s vámi!"

Naproti u noclehárny a u kuchyně se hned dalo do pohybu několik postav. V nočním korralu, ve kterém se neustále udržují čerství koně, je teď živo.

„Najdi si sám koně, Jube," zakřičel na něj Tim Steele. Jube se zachichtal, a jeho stará a škodolibá drzost je zase tu.

„Time, mám ještě jednu zvláštní zprávu pro tebe," začal zase Jube a opatrně se dostal z dosahu předákových dlouhých rukou. „Dnes v poledne přijela Suzanne v doprovodu jednoho hezkého chlapíka do města. Na deset mil bylo vidět, jak jsou do sebe zamilovaní. Od doktora Stuarta, který stejně jako já pozoroval tu dvojici ze saloonu, jsem pak slyšel, že se ten hezký chlapec jmenuje Ringo Lumate a že také jezdí pro ranč Vozové kolo. Time,

vždyť jsem slyšel, že Suzanne si má vzít tebe. Nebo to není pravda? Hej, proč tu holku necháváš se projíždět s tak krásným mladíkem? To není dobře, Time!“

Jube Utah se pln radosti zazubil, běžel za svým vyčerpaným koněm a rychle se s ním stáhl k ohradám.

Tim Steele tady stál jako opařený. „Ringo Lumate,“ bručel si pod vousy. „Ach, ti noví lidi z Vozového kola spráskají strýčku Danielovi kluky a projíždějí se pak s jeho dcerou. Ale Suzanne patří mně, jenom mně! Strýček Daniel mi ji přislíbil. Až potkám Ringa Lumateho, tak jej zabiju.“

Začal divoce a zlostně klít. A potom si pospíšil přes dvůr, aby ty lidi dostal rychle do sedel.

Mezitím hleděl Daniel Morgan na své syny. „Slyšeli jste to, vy dva ubožáci? V Limitu si z nás už utahují! Jak si tady můžu zřídit království, když se nám lidé smějí? Buckovi Fisherovi se nesmáli nikdy! Toho se báli a vážili si ho! Měl přátele i nepřátele, ale nikdy se mu nikdo nesmál! Ach...“

„Třeba byl jako muž o celou třídu lepší než ty, Danieli,“ řekla zcela nečekaně stará žena v rohu místnosti. Hlas jí vrzal jako staré dveře. Daniel Morgan dostal vztek. „Buď potichu, matko! Toto nestrpím ani od tebe!“ A obrátil se znovu ke svým synům.

„Vstaňte! ...Pojedeme do Limitu! ...A tam budete bojovat na kolty!“

Jorge a Brad se zvedli dost s obtížemi. Vypadali jako dva zpráskaní psi, kteří poslouchají jen neochotně a jsou celí ustaraní, protože mají napadnout pár tygrů.

„Vy dva hoši, budete bojovat! A dobře bojovat! Nechci mít syny, kterým se lidé smějí! Jedem, do sedel! Začneme v Limitu a skončíme na ranči Vozové kolo!“ Hlas Daniela

Morgana byl stále silnější.

Nahoře na schodech se teď ukázalo několik mladých žen a dětí v nočních košilích. Jorge a Brad Morganovi mrzutě vstali a odcházeli.

Starý vzal z háku svůj pás s revolvery a nasadil si jej. Potom si vzal pušku ze skříně, která byla plná zbraní, a do kapes si nacpal patrony.

Jakmile si nasadil klobouk a zamířil ke dveřím, řekla stará žena v koutě:

„Měla jsem čtyři syny a jednoho muže. Zbyl jsi z nich už jen ty, Danieli, a ty jsi jako tvůj otec a tví bratři, kteří si stále chtěli něco vydobýt násilím. Zkusili to v Texasu, v Nebrasce a v Coloradu, a pokaždé jeden zemřel. Vždycky nás porazili, a tak jsme se museli pokoušet začít od začátku vždy na nějakém novém místě. A už pár let jsme tady. Teď to zkoušíš ty! Ale děláte to všichni špatně. Chcete dobývat násilím! To nemůžete! S takovou přece nemáte na své straně právo! Dokázat musí člověk něco tvrdou prací, pílí, ne krádeží a dobýváním! Danieli, já jsem tvoje matka, a ty jsi byl můj nejmladší a nejmilejší syn. Ale teď mi připadá, že náš rod se dočká klidu a míru, teprve až i ty…“

„Už tě nebudu poslouchat, matko!“, vzkypěl Daniel Morgan a vyšel z místnosti toporným krokem.

Na dvoře jej čekali jeho lidé. Bylo jich skoro dva tucty. Tim Steele předvedl před svého strýce jeho koně. Jorge a Brad se právě s kletbami vyšvihli do sedel naproti u žlabů pro koně.

Daniel Morgan všechno přehlédl rychlým pohledem. Ví, že ještě nejsou v plném počtu. Mohl by povolat mužů do sedla víc než tři tucty. Teď ale už nechce čekat, až sem dojedou i poslední jezdci z nejvzdálenějších pastvin.

Vyšvihl se do sedla, posadil se vzpřímeně a hleděl na

své muže, osvětlen paprskem světla, které v pruzích vycházelo ze všech oken a dveří. Má tu Jorga, Brada a Tima. Má tu ještě dva jiné synovce, syny svých bratrů, kteří kdesi zemřeli, protože se tento rod stále znovu snažil stát se mocnějším a bohatším pomocí boje. Byli tu s ním i mužové obou jeho nejstarších dcer. Ti nemají žádnou zvláštní hodnotu. Jezdí jako kovbojové a mají skromná místa u velkého rodinného stolu.

Daniel Morgan prohlíží i najaté jezdce. Jsou mezi nimi zlí chlapíci, kteří tady našli útulek. Jsou to toulaví jezdci, hledající práci, zruční pistolníci a bývalí bandité – právě ta správná tlupa pro muže, který si teď chce násilím vydobýt pastvinářské a dobytkářské království a odvažuje se proto konečně ven z dosavadního postavem, kde byl jen na číhané.

Ti budou bojovat, pomyslí si Daniel Morgan.

„Hóóój!... Jedeme!“, nastalo radostné očekávání boje.

*

Když Vicky držela v rukou klepadlo na dveřích domu Miltona Stuarta a dala znamení, otevřel doktor po několika vteřinách.

„Ach, Vicky! Pojď dál! ...Ty jsi přece přišla! Tohoto rozhodnutí nebudeš nikdy...“

„Chci s tebou mluvit, Miltone,“ přerušila jej a prošla kolem něho dovnitř. Cesta vedla přes malou čekárnu, přes jeho ordinaci a nakonec do obývacího pokoje.

Než byl schopen něco říct, začala sama mluvit, a vyprávěla mu, co se stalo přímo před jejíma očima s Davem Spencerem. Vyprávěla mu o Morganech a zakončila svoje slova takto:

„Proto jsem se rozhodla, že budu bojovat proti krádeži a hrůzovládě. Někdo se musí tomu postavit, a ranč Vozové kolo k tomu má nezbytné prostředky. O tento ranč si musí vylámat zuby stařešina rodu Daniel Morgan. To je tento velký ranč kraji dlužen.“ Přikývl, přešel ke stolu, zapálil si cigaretu a už po prvním zatáhnutí ji zase vztekle hodil na zem. „Tak já ti mám asi pomáhat proti Morganům, ne?“

„Chceš mě za ženu, Miltone!“

„Tak si mě vezmi hned!“

„Já neobchoduji, abych se dočkala pomoci z tvé strany a abych ti mohla sdělit své rozhodnutí. To jsem právě udělala. Neprosím tě o nic, Miltone Stuarte, ale vlastním ranč, který bude bojovat. A ty jsi tvrdil, že mě miluješ. Jestli je to pravda, tak…“

„K čertu! Když prodáš nějaké velké dobytkářské společnosti, tak bude Daniel Morgan velice rychle odkázán do patřičných mezí a zmenší se do „své skutečné velikosti!“

„Ne! Morgan před mýma očima dal zmlátit muže, který se proti němu zastal mě a mých práv. Je to stejné, jako by byl ztloukl mě. Já neprodám. Pustím se do boje sama. Morgan bude totiž stále znovu podobným způsobem používat teror. Teď vedu ranč já. A budu bojovat!“

Po těchto slovech odešla, ale už u dveří do čekárny ji Milton Stuart dohonil. „Dost dlouho jsem ti nadbíhal, a tys mě stále vodila za nos! Teď už to nepůjde tak snadno jít prostě od toho! K čertu! Teď budeš muset jednou konečně splatit všechnu tu námahu, kterou jsem si s tebou dával!“

Byl jako beze smyslů. V očích měl zlobu a chtivost. A vůbec už nevypadal jako hezký mužský. Nebyl v tomto okamžiku ničím jiným než podvodníkem a darebákem, který si sprostým způsobem chce ponechat jako

odškodnění to, čeho by se mu nepodařilo získat nikdy, přes všechnu vynaloženou snahu. Teď je konečně všechno jasné. Teprve teď se jí ukazuje v pravém světle. Maska z něho spadla.

Uchopil ji a chtěl ji odvléct do svého pokoje. Vicky bojovala zoufale, ale proti takovému vysokému a silnému muži byla bezmocná. Potom však ve svém zoufalství uviděla, jak se za Miltonem Stuartem otevírají dveře do čekárny. Vklouzl dovnitř Blue Rock.

Zabodl brokovnici Stuartovi do zad, a udělal to dost bezohledně, beze slov a s chmurným odhodláním.

Milton Stuart užasl. Pustil dívku a pohlédl dozadu přes rameno. Chvíli pohlížel do očí Indiánovi a pocítil smrtelný strach.

Indián se jí zeptal temně: „Mám jej zabít, slečno?“

Vicky se právě opírala o dveře do obývacího pokoje. Rychle si upravila vlasy a utáhla kabátek.

„Nech ho žít, Blue, je to jen malý zbabělý lotr. Jsem mu jistým způsobem vděčná za to, že se teď konečně ukázal bez masky. Nech ho naživu, Blue.“ Vyšla rychle ven a Indián ustupoval ke dveřím.

„Pane,“ řekl temně, „když jste včera odjížděl z ranče, neodpověděl jste mi na jednu otázku. Dokonce jste se velice rozzlobil. Teď se vás na to ptám znovu: kdy jste viděl pana Buckly Fishera naposled živého?“

„Táhni k čertu, ty rudá opice,“ rozzuřil se Milton Stuart, „tvému pánovi jsem tehdy zachránil život. A ty mi za to takovým způsobem prokazuješ vděčnost!“'

„To je právě to. Vy jste jej zachránil, a proto jsem na pochybách. Ale brzy to budu vědět, brzy!“

Blue Rock vycouval ze dveří. Vypadalo to, jako by Milton Stuart se na něho chystal vrhnout, a už i sahal do

vnitřní kapsy svého kabátu, kde nosil malý revolver značky Derringer.

Potom to ale nechal být. Naslouchal, jak se domovní dveře zavírají. Potom se vrátil do pokoje a posadil se. Věděl dobře, že musí něco hned podniknout. Napřed si to ale musí důkladně promyslet. A myslí při tom i na dva muže, s jejichž pomocí může počítat.

*

Zatím Vicky rychle přešla ulici. Došla k přivázaným koním, ale její muži zde nebyli. Za ní se vynořil Blue Rock. „Chcete se vrátit na ranč, slečno?“

„Ano! Sežeň Larryho a Toma! Chtěla bych jet!“

„Může to chvíli trvat, než je najdu. Možná dokonce i zašli do hospody. Ještě jste nic nejedla, slečno.“

„Ano, Blue. Ach, jak ty jsi dobrý a věrný!“

Odešla. Blue Rock ji sledoval očima a čekal, až se mu objeví v proudu světla vycházejícího z hotelu a zmizí pak v restauraci.

Indián se vydal hledat Larryho a Toma. Za chvíli už nahlížel do saloonu Maverick, ale tam stáli u nálevního pultu jen tři cizí kovbojové, a barman byl v koutě a sledoval jednu partii pokeru. Ty hráče Blue Rock zná, a jinak v saloonu nikdo nebyl.

Když znovu vystoupil na chodník a začal pozorovat ulici, přijížděl právě ke klandru jeden jezdec. Byl to Ringo Lumate. Sesedl, vystoupil nahoru a poznal Blue Rocka. Jen lehce zaváhal, neřekl ani slovo a potom svižným krokem prošel kolem Indiána do saloonu.

Blue jen pokrčil rameny. Potom rychle přešel k saloonu Paradise. Tam konečně uviděl Larryho a Toma, jak stojí u

pultu a baví se se třemi kovboji ostrého pohledu. Napřed Blue znovu ještě ustoupil na chodník a podíval se na čekající koně u klandru. Na třech koních jsou za sedlem upevněny vaky, zabalené do naolejované kůže. Blue hned ví, že patří těm třem kovbojům ostrého pohledu, co jsou právě v saloonu – ti tudy zrovna projíždějí a jistě si hledají práci. Jinak by neměli za sedly ty vaky.

Blue na to přikývl a vešel dovnitř. Brokovnici držel s hlavněmi obrácenými dolů, a to těsně u pasu. Přiblížil se k výčepnímu pultu, a Larry a Tom, kteří jej mohli pozorovat v zrcadle, se k němu obrátili.

„Slečna Fisherová by ráda jela zase domů," řekl Blue klidným hlasem. Jeho ostrý pohled přeletěl k těm cizím mužům, a tito tři dost otrhaní chlapíci se mu zalíbili.

„Ne, Blue," řekl Larry klidně, „nemůžeme jet domů. Přemýšleli jsme o tom. Když chce Daniel Morgan mít svůj boj, tak mu jej umožníme tady. Jestli nás nezastihne zde, napadne ranč. Dave Spencer tam leží v posteli nemocný, a Charly už je starý. Tak jako tak k tomu boji dojít musí, tak proč ne tu? My zůstaneme!"

Blue přikývl. Jeho pohled zamířil znovu ke třem cizím kovbojům. „Oni budou jezdit pro nás?"

Tom a Larry neodpověděli, ale nejvyšší ze tří kovbojů se podíval na Blue upřeným pohledem.

„Rudý muži," řekl, „právě jsme přijeli. Ještě nevíme, co se to tady hraje. Napřed bychom se jen rádi chvíli dívali. Potřebujeme poznat v jakém stylu se tady pracuje. Umíme zacházet docela dobře s koltem, ale nejsme pistolníci. Pracujeme raději jako skuteční jezdci u stáda. Ne, dosud jsme se nerozhodli, jestli vůbec v tomto horkém kraji zůstaneme. Podle nás to zatím vypadá tak, jako by tento ranč potřeboval teď celou smečku prodejných pistolníků..."

„Dobrá," přikývl Blue, „já vám rozumím. A je to v pořádku!"

Do řeči se vmísil Tom Drake:

„Blue, musíme na Morgana počkat tady. Dokud budeme jezdit pro ranč Vozové kolo, bude se on stále znovu snažit si na nás někde počkat. Můžeme dělat jen dvě věci: postavit se mu hned tady a teď, nebo z tohoto kraje a od Vicky Fisherové odejít. A protože Larry a já jsme dosud nikdy v žádné ošemetné situaci neutekli, zůstáváme tady a provedeme to zde." Potom se Tom zase obrátil k pultu, vzal sklenici a vyprázdnil ji. Také Larry se napil.

Tři kovbojové odešli do rohu místnosti a sedli si tam ke kulatému stolu. Barman s hadrem neklidně utíral stolní desku.

Létací dveře saloonu se otevřely. Dovnitř vstoupil Ringo Lumate. Zůstal stát, pohlédl k pultu a zase vyšel, jakmile se na něj podívali Tom a Larry.

„Počkám venku," řekl Blue Rock a vyšel ven. Po několika krocích narazil na Ringa, který se opíral o zeď a kouřil cigaretu.

Indián zůstal stát. „Mister Lumate," oslovil Ringa zdvořile, „nevím, k čemu tak náhle došlo mezi vámi a vašimi společníky. Jedno ale vím. Jestli budete přihlížet, jak je Morgani odpraví, když tady budete jen postávat a dívat se, tak pak budete sám sebou celý život pohrdat."

Pak šel klidně dál, a Ringo za ním filozofoval: „Co ty víš o tom, rudochu, když muž musí volit mezi věrností a láskou? Ztratím štěstí svého života, jestli budu věrný svým partnerům."

Tato slova Indián ještě slyšel, ale už ne to, co pak Ringo dodal:

„Když budu bojovat proti Morganovým, a jednoho z nich zastřelím, tak je Suzanne pro mne ztracená. Nemůže se přece stát ženou toho, kdo jí zabil otce nebo jednoho z bratrů. To přece nemůže! Proklatě, raději bych se dokonce vzdal toho zlata, kdybych se teď nemusel rozhodovat mezi věrností k mým společníkům a láskou k Suzanne.“

*

Vicky Fisherová zatím popíjela v jídelně šálek kávy a pociťovala jak vzrušení u ní zase opadává. Myslela na Miltona Stuarta a uvědomila si, že po této scéně mu už nemá za co být vděčná, ani ne za to, jak tehdy zachránil jejího nemocného nevlastního otce. Nepociťovala v sobě ale ani lítost nad tím, že se všechno stalo právě tak, protože by s ním možná přece jen byla odešla do Kalifornie a zjistila teprve později jaký je to darebák.

Potom dívka začala náhle myslet na Dava Spencera, který je malý, křivonohý a ošklivý. A když si tak oba muže srovnávala, tu si uvědomila jak mnoho záleží u muže jen na jeho nitru, na jeho zásadách a čestnosti. Dave Spencer je mužem, jakým musí každá žena pohrdat dokud jej správně nepozná.

Zatím ubíhá čas. Náhle se jí zmocnily obavy. Znovu je nervózní a neklidná. Blue Rock přece musel už dávno najít Larryho a Toma.

Pohlédla rychle ke dveřím, když se ty otevřely a vešel městský šerif. Přistoupil k jejímu stolu. Výraz jeho tváře je vážný a zahořklý.

„K čertu, Vicky,“ řekl, „proč teď se svými jezdci neodjedete z města? Sám Morganovy nezadržím. Zemře mnoho mužů. Já sám jsem bez pomoci. K čertu, Vicky,

bojujte si někde jinde!“

Dívka naráz pochopila, že Larry, Tom a Blue nepřijdou. Marně tady čeká na to, že její jezdci s ní odjedou z města. V této chvíli si mnohé uvědomila.

Zvedla se a pohlédla na šerifa. „Tage Reeci, my nikoho nenapadáme, jenom se bráníme. A když musí už moji lidé bojovat s Morganovými, aby si uchovali život, tak ať toto město klidně přihlíží. Potom bude lidem z Limit jasné aspoň to, co jim hrozí, když se jednoho dne postaví hrozbě teroru od Daniela Morgana. Já si obstarám pušku a budu pomáhat mým jezdcům. Vždyť můžete pozorovat, šerife, jak se moje malé mužstvo chystá k boji. A ještě jedno byste měl vědět. My nebojujeme za sebe, ale za právo a proti teroru. Tento úkol náš ranč tady plnil vždycky. A dělá to i teď.“

Rychle prošla kolem šerifa, vyběhla ven ke svému koni a vytáhla tam pušku z pouzdra u sedla.

*

Tage Reece kráčel vstříc vjíždějící smečce jezdců a zůstal stát v proudu světla poštovního úřadu těsně vedle výjezdu z města. Tak tam čekal, nepříliš vysoký muž, avšak nebojácný a teď velice odhodlaný. Čeká bez vzrušení a neustupuje stranou, když se blíží smečka a dusot koňských kopyt přehlušuje každý jiný zvuk. Pak uslyšel krátké zvolání Daniela Morgana.

Smečka se zastavila. Koně hrabou nohama, pofrkávají a ržou. Sedla skřípou. Jezdci volají jeden přes druhého. Pak nastalo ticho.

Daniel Morgan předjel až těsně před šerifa, sklonil se v sedle a řekl rozhořčeně: „Co to má, Tage, znamenat?“

„Když s touto smečkou vjedeš do města rozpoutat tam boj, tak ti v tom budu bránit, Danieli!“

„Na ranči Vozové kolo byli dva z mých lidí těžce zraněni a moji synové zbiti. Uvolni cestu, Tage!“

„Zůstaň si se svým terorem mimo město Danieli. A jestli jste byli na tom ranči takto zřízeni neprávem, tak s tím běž před soud. Tady se bojovat nebude!“

Tage Reece se lehce předklonil. Ruku měl na šerifské hvězdě, hned vedle hlavně koltu, který měl v pouzdře na prsou.

„Dobrá,“ řekl Daniel Morgan, a potom prudce nasadil koni ostruhy. Jeho veliký kůň vyrazil dopředu. Šerif sice stačil vytáhnout kolt, když ale chtěl stisknout spoušť, zvíře jej srazilo. Upadl na silnici. Jezdci přes něj vjížděli hustým proudem do města, a nebylo jejich zásluhou, ale vrozeným instinktem koní, kteří projeví v takové chvíli plachost vůči ležícímu člověku, že nebyl ušlapán pádícími kopyty.

Šerif se snažil odkutálet se v prachu silnice z míst největšího nakupení koní, kteří se mu sami vyhýbali. Ale jeden z posledních jezdců se sehnul se sedla a udeřil jej koltem. Tage Reece, který se právě vrávoravě zvedal, zase s povzdechnutím upadl.

Na nějakou dobu teď toto město už nemá šerifa.

*

I Larry a Tom uslyšeli dusot kopyt. Hospodský řekl rychle: „Jděte ven! Nechci to zažít tady v mém saloonu! Co z toho budete mít, když tady z toho všeho bude hromada trosek?“

Larry se podíval na tři kovboje v rohu. „Raději běžte,“ řekl jim. Venku byla slyšet koňská kopyta stále silněji, až

nakonec tlupa jezdců zastavila před saloonem. Zazněl hlas Daniela Morgana.

„Tak do toho, chlapi! Podívejte se po nich! A chci je vidět ležet mrtvé tady na silnici přede mnou! Postřílejte je a vytáhněte je ven, ať jsou kdekoliv!“

Larry a Tom se na sebe podívali, a Tom prohlásil: „Nechce tedy žádný čestný souboj. Hned na nás štve celou svoji smečku. Tak pojď, společníku!“

Spěchal k zadním dveřím, Larry za ním. Jakmile se za nimi zavřely dveře, vešlo několik mužů zepředu. V rukou drželi kolty připravené k ráně. Dívali se po kovbojích sedících v rohu: Hospodský zvolal:

„Nezačínejte s tím boys! To jsou cizí kovbojové, co tudy projíždí. Ti, co je Morgan hledá, právě zmizeli zadními dveřmi!“

Pět pistolníků z Morganova mužstva se zarazilo. Pak se ale jeden rozesmál zlým smíchem: „Hej, Bille Dále, nebudeš nás přece vodit za nos! To jsou jistě oni! Hej, kde máte Blue Rocka? Vstaňte a pojďte ven! Morgan vás chce!“

„My to nejsme, vy pitomci,“ řekl jeden z těch tří. „Tak si zase jděte a nás z té rvačky vynechte.“

Ale těch pět, co vpadlo dovnitř, tomu nevěřilo. Rozestavili se mezitím a zaujali výhodná místa k přestřelce. Hospodský náhle zmizel za pultem.

„K čertu, nás neoklamete!,“ zaryčel jeden hlas. „Vy jste ti noví jezdci od Vozového kola…“ A potom padl první výstřel, po kterém v další vteřině následovaly ještě další.

Barman vystrčil nad pult svou brokovnici, vztekle zaklel a stiskl obě pilované hlavně. Tři kovbojové v rohu, krytí převráceným stolem, měli v ruce kolty také připravené k výstřelu.

A pak bylo po všem. Pět z Morganových lidí už nebude bojovat.

Dva z cizích kovbojů se zvedli. Všichni tři se při prvním výstřelu vrhli dolů s židlí a sami vystřelili. Rozhodnutí ale přinesla brokovnice.

„Ke všem čertům, nenechám si tady rozestřílet hospodu!," řval její majitel. Vytáhl dva kolty pod stolem a vystřelil z nich do lítacích dveří, kterými se snažili dostat dovnitř další.

Dva z cizích kovbojů, kteří ještě byli schopni boje, ale rozestříleli lampy toho lokálu a mezi řadami stolů se hnali k oknům. Oni i barman kleli jako o závod. A za nimi se neslo místností sténání raněných.

Daniel Morgan však již ztratil pět svých lidí. I když nejsou mrtví, už za něj teď bojovat nebudou.

Larry a Tom se zadními dveřmi dostali na dvůr a z něj do jedné uličky. Když došli na hlavní ulici, uviděli Daniela Morgana uprostřed několika jezdců na silnici mezi oběma salóny. Naproti vybíhalo několik lidí ze saloonu Maverick, a vpravo od nich, v saloonu Paradise, se rozpoutala vřava. Několik jezdců sesedlo a snažilo se vzít útokem i tento druhý saloon.

Daniel Morgan se svou nepočetnou tělesnou stráží uhnul doleva, sesedl a hřímal: „Hój! Tak jsou v saloonu Paradise! ...Do nich, lidi! ...Chlapi, na ně! ...Obkličte ten dům! Vpadněte tam na ně! A potom je odtud dostaneme! „

Chtěl běžet se svou skupinou lidí na verandu saloonu, aby posílili muže, kteří tam bojovali ve vchodu. Druhá skupina, která pronikla do saloonu Maverick, přiběhla právě taky.

Teď se ale do toho vložili Larry s Tomem.

„Morgane! Tady jsme!," zakřičel Tom Drake z ústí

uličky. Současně se u ústí hlavně obou jeho koltů zablesklo. Vedle něho střílel Larry Stonebay. A jejich olovo pročesalo Morganovu skupinu.

Bylo postřeleno několik koní. I ostatní zvířata během několika vteřin, stržena svými raněnými druhy, propukla panice. Ulice se proměnila v kotel, ve kterém bylo všechno promícháno a současně ve varu. Všude byl zvířen prach. Muži řvali vztekem a stříleli. Koně odtud utíkali. Odnaproti sem zaléhal divoký křik Indiána. Potom jedna brokovnice zarachotila dvakrát krátce za sebou.

A i z temného okna jídelny se svými záblesky pilně činila jedna puška.

Daniel Morgan to vše prožíval s divokým vztekem muže, který přijel se silným mužstvem a byl si výsledkem už předem zcela jistý. Teď ale poznával, že se tady dostal do opravdové léčky, a mezi samými kletbami se sám sebe ptal kde vzali ti z ranče Vozové kolo najednou tolik pomocníků. Viděl, že polovina jeho lidí je už pro něj ztracena, ale ještě se nevzdával.

Jakoby zázrakem zůstával stále nezraněn. Když se připlazil pod vystouplé horní patro na dřevěný chodník, kde měl možnost se krýt, narazil tam na několik mužů, kteří se sem do bezpečí dostali již před ním. Poznal i hlasy svých synů. Ujmul se tady okamžitě velení.

„Hej, napřed půjdeme na ty dva v uličce. Jorge! Bradě! Oběhněte saloon a vpadněte do té uličky zezadu! My ostatní zaútočíme zepředu! Jdeme na to, chlapi!“

Hned se odplazil, krytý asi dvě stopy vysokým dřevěným chodníkem, dopředu na roh domu. Ostatní se tam plížili za ním.

Když ale Daniel Morgan začal pálit na místo, kde se objevovaly záblesky střílející zbraně, vybuchl náhle ohňostroj v jeho vlastní hlavě. Byl na místě mrtev. Deset

vteřin nato začal tuto zprávu volat jeden z jeho .lidí hlasitě na celou ulici.

„Morgan je mrtev! Daniel Morgan je mrtev! Šéf je mrtvý!“

Výstřely hned ustaly. Od vjezdu do města se sem blížila klátící se postava šerifa. Každým dalším krokem se ale pohybovala s větší jistotou. I k němu dolehlo to volání. Když už byl dost blízko, zvolal hlasitě na celou ulici:

„Tak dobrá! Už je po něm! Co tady ještě chcete? Vy proklatí šílenci, jestli budete čekat ještě deset vteřin, tak tady na vás začnou pálit ze všech oken!“

Chvíli bylo ticho. Potom zvolal jeden hlas: „Šéf nás sem nevedl dobře! Teď je po něm! Už toho mám dost!“

„Táhněte z města! O zraněné se už postaráme!,“ zvolal Tage Reece.

Mezitím Jorge a Brad Morgan oběhli saloon a chystali se právě vniknout zezadu do uličky, když uslyšeli volání. Zarazili se a rychle pochopili, že na hlavní ulici je právě vyhlašována smrt jejich otce.

„Je mrtvý. Je po všem. A já jsem věděl, že se to Morganům zase nepodaří,“ oddychoval Jorge těžce;

Ale náhle se vedle nich vynořila vysoká postava. Uslyšeli hlas Tima Steelese. „Ano, je po něm, ale jeho vrazi jsou tady ukrytí. Proklatě! Ty dva z této uličky dostaneme hezky ven. To musíme ještě vyřídit, než toho tady necháme! Pojďte se mnou!“

Mladí Morganové chvíli váhali a potom se k němu přidali.

Po třech krocích uslyšeli ostrý hlas vedle sebe. Mluvil na ně z místa, kde se jeho majitel ukrýval za hromadou naštípaného dřeva.

„Nechtě toho! Raději zmizte! Už se vám to nepodaří! Já to nedovolím!“

Všichni tři už při prvním slově strnuli. Tim Steele se užasle zeptal tím směrem: „Kdo jsi? Proč na nás nestřílíš?“

„Jsem Ringo Lumate! Vaše sestra Suzanne mě miluje! Ale já nedovolím, abyste napadli moje přátele zezadu! Běžte od toho pryč! Nechci střílet na bratry mé nevěsty!“

„Na mě ale střílet musíš! Suzanne je mou nevěstou! Ach, ty psí synu, tebe jsem hledal!“

A Tim Steele se vrhl dopředu jako bizon. Když vedle kupy dříví rozeznal pohybující se stín, rychle vystřelil. A pak už jen hleděl na záblesk ohně v ústí Ringový zbraně. Bylo to tím posledním, co v životě vzal na vědomí.

Z uličky se ozvali Larry a Tom. Ringo jim odpověděl, a viděl, jak se tiše ztratily postavy Jorga a Brada Morganových. Potom se objevili Larry s Tomem.

„Hej, jsi to ty, Ringo?“

„Je. Musel jsem je zadržet. Už jsem se nemohl jen dívat.“

*

Za raního šera odjížděla Vicky Fisherová se svými jezdci z města. Jeli pomalu, a nikdo z nich neměl pocit triumfu nebo dokonce radosti. Tento boj byl něčím, na co nelze pomyslet bez hořkosti.

Vicky jela v čele. Už to není děvče, ale odhodlaná rančerka na velké dobytkářské usedlosti. To, co má za sebou, ji zakalilo. Těžce na ní spočívá odpovědnost.

Za ní jedou Larry Stonebay, Tom Drake a Ringo Lumate. Potom následují tři cizí kovbojové, kteří zprvu nechtěli s tím vším mít nic společného, pak ale byli Morganovými lidmi považováni za nové jezdce Fisherova

ranče a napadeni. Jeden z nich nemá klobouk, a jeho hlava je obvázaná. Teď jsou členy mužstva Vicky Fisherové. Nechali se zapsat na její výplatní listinu. Úplně jako poslední jel Blue Rock.

Je to tedy sedm mužů. Daniel Morgan je mrtev. Polovina jeho drsných střelců je více nebo méně zraněna. Mrtev je i Tom Steele.

Občané Limitu, pod vedením svého šerifa, se starají o oběti a zraněné z boje. Lékař Milton Stuart, kterého bylo teď tak naléhavě potřeba, ale nebyl nikde k nalezení. Jako by se ve městě pod ním propadla zem.

Druhá polovina Morganových lidí už odtáhla. Morganovi synové se už vůbec neukázali.

Je jisté, že Vicky Fisherová a celý okres se už nemají ze strany Morganových čeho bát. Už nebudou tuto zemi ohrožovat.

Jé zde však dosud Patrick McRae! Na to myslí nejen Vicky, ale i Larry, Tom a Ringo. Tito tři ale myslí i na zlato. Vědí, že teď už brzy nastane ta chvíle, kdy se po něm budou muset poohlédnout. Co to ale znamená pro budoucnost?

A jak to zlato dostanou z hlubokého úkrytu aniž by se o tom dozvěděli ostatní muži a především sama Vicky? Asi ji do toho budou muset zasvětit. Bude jim však věřit?

A nebude se pak muset domnívat, že tito čtyři muži bojovali za ranč Vozové kolo jen kvůli tomuto pokladu? Nepomyslí si pak, že tito čtyři muži se jí zastali ne z pohnutek svědomí, ale pro svou chtivost? Jeli tomu tak, potom už i Dave Spencer nechtěl zemřít za práva Vicky. A tím se to všechno mění.

Tři muži jedoucí za dívkou stále myslí na tyto věci, a jejich obličeje jsou tvrdé a bez radosti. Ani až budou to

zlato konečně mít, nebude ještě všemu konec.

Jak to všechno dopadne?

*

V poledne objížděli výběžek lesa a uviděli kouřící trosky ranče Vozové kolo v hlubokém terénním zářezu. Zastavili.

Muži se neovládli a ulevili si divokým zaklením. Dívka řekla drsně:

„To byl Patrick McRae! Ten mně vypálil ranč!“ A potom náhle zvolala v tísni, protože teprve teď si všechno jasně uvědomila:

„Ale co je s Davem a Charlym? K čertu s celým rančem, jen když se nic nestalo Davovi, Charlymu a Cliffovi!“

Všichni se prudce rozjeli a urazili zbylé dvě míle v divokém cvalu. Ukázalo se, že je dívka výborným jezdcem, když nijak za muži nezaostávala, ale to zatím nikdo nevnímal.

Když projížděli kolem ohrad, viděli mrtvé chovné kobyly a hřebce, ležící kolem.

Velké stavení ranče vyhořelo, stejně jako dlouhá noclehárna pro najaté síly i několik kolen a stáje. Jen několik budov bylo ohněm ušetřeno.

U studně seděl Dave Spencer. Namáhavě se zvedl a držel se pevně jejího okraje. Byl bosý, na sobě měl jen košili a kalhoty. Je špinavý a na různých místech popálený od ohně. Náplasti a obvazy se mu zčásti uvolnily. Levicí si stlačoval bok.

Tak vzhlížel k jezdcům, a v zelených očích měl studenou zlobu a vztek z bezmocnosti.

Dívka a muži seskočili s koně a obklopili ho. Když nastalo ticho a skoro všechny oči byly tázavě upřeny na

něj, řekl Dave hořce:

„Nedokázal jsem vám pomoct. Nepodařilo se mi to. Nemohl jsem, byl jsem moc slabý. Nedokázal jsem tomu zabránit. Charlyho a Cliffa McRae zastřelil. Udělal to on."

Sténal vztekem z vlastní bezmoci, a když zvedal ruku, aby si jí přetřel oči, tak se mu chvěla.

Tvrdost se na tváři Vicky náhle rozplynula, a to bylo dobře. Dívka jako ona musí umět i plakat. Poodešla stranou, otočila se k ostatním zády, a její postava se chvěla a prudce trhala.

Lany Stonebay řekl: „Dave, povyprávíš tu historii ještě jednou lépe a začneš hezky od začátku."

„Tak jo," zabručel Dave Spencer a sejmul svou chvějící se ruku s očí. „Bylo to tak," začal vyprávět živě:

„Vzbudil mě Charly a odnesl mě s postele. Pomohl mně si aspoň natáhnout kalhoty. A při tom mně vyprávěl, že Cliff, který byl na cestě do Green Springs, aby tam najal několik mužů, se už zase vrátil. Z jednoho kopce cestou uviděl, jak se Patrick McRae se svou bandou blíží k ranči. Hned jej napadlo, že McRae chce se svými lidmi ranč napadnout. Otočil se proto a získal proti té smečce velký náskok. Charly a Cliff přece věděli, že jsem McRaea zle ztrestal. Odnesli mě do jedné skalní pukliny za rančem. Proklínal jsem je, a snažně jsem je prosil, aby mně dali kolt a posadili mě do okna. Neposlouchali mě. Zanesli mě do úkrytu a před něj přivalili velký kámen. A já jsem byl moc slabý na to, abych ten kámen odvalil! Potřeboval jsem si napřed odpočinout. O půl hodiny později jsem pak uslyšel výstřely. Z toho jsem poznal, že se Charly a Cliff zabarikádovali v domě a ranč brání. Boj trval dvě hodiny. ...Za tu dobu jsem se několikrát pokusil kámen odvalit. Podařilo se mi to nakonec aspoň natolik, abych se mohl odtud dostat. Ale to už bylo pozdě..."

„Nemohl j si Dave boj ovát... ani teď bys ještě nemohl. Potřebuješ si ještě několik dní odpočinout," přerušil jej Tom Drake.

„Ano, potřebuji si odpočinout," zavrčel tvrdě Dave Spencer. „Ale za pár dní budu zase moct na koně. A potom vyrazím a to už dostanu McRaea před svou hlaveň! To udělám! Ach, kdybychom jej byli už tenkrát zabili! Ten bastard teď asi ukradne velké stádo! Však já si jej už najdu!"

„Ty ne, Dave," řekl Larry Stonebay, a jeho slova jsou tak rozvláčná a chladná, že prozrazují celou nebezpečnost tohoto Texasana. „Ty Dave ne! Protože teď hned vyrazíme my a uděláme pořádek i v této věci. Morgani jsou vyřízení a nejsou už nebezpeční. Teď si najdeme McRaea! Tak se to musí udělat! S pomocí Blue Rocka brzy najdeme tábor darebáka McRaea. Ty, Dave, zůstaneš se slečnou Vicky na ranči."

Larry Stonebay se obrátil na Ringa. „Pojedeš taky?"

Ringo pohlédl na trosky stavení ranče. Jistě v této chvíli myslí jen na zlatý poklad, který má být uložen čtyři metry pod domem.

Potom se podíval na Dava Spencera a živě se zasmál: „Jistě, pojedu taky. To je potřeba ještě dokončit, než..." Odmlčel se a přistoupil k Vicky, která se otočila, aby se na něj mohla pozorně podívat. Dívčiny oči se vlhce lesknou.

„Lady," řekl jí Ringo, „za tři dny přijede do Limitu Suzanne Morganová a pak se vezmeme. Kdybych se zpozdil, zajela byste za ní a řekla jí, aby ještě chvíli čekala?"

„Sejdu se se Suzanne a vezmu ji sem na ranč, aby mohla počkat tady, Ringo. Vím, že se mi nepodaří vás všechny odradit od toho, abyste pronásledovali McRaea do hor."

„Ne, to se vám nepodaří, slečno.“

Ringo se obrátil na muže. Pozorně si prohlédl tři nové jezdce a podíval se pak na Larryho a Toma.

„Jeden musí být šéfem! ...Týden sice ještě neskončil, ale Dave s námi zatím nemůže!“ S těmi slovy vytáhl karty a zručně z nich oddělil čtyři esa.

„Křížové eso dáme pryč,“ usmál se a položil je na okraj studny. Tři ostatní esa dal Blue Rockovi. „Promíchej je za zády a polož je potom tady na studnu, Blue!“

Indián tak učinil a Ringo jej hned vyzval: „A teď odkryj!“

Karty jsou tedy už jen tři. První, kterou Indián odkryl, bylo srdcové eso.

„To je moje eso,“ zašklebil se Ringo. „Já budu mít na té jízdě velení! Do sedel!.Odjíždíme!“

Muži mlčky uposlechli, i ti tři noví, kteří teď patří k mužstvu. Když už seděli na koních, zavolala za nimi Vicky Fisherová:

„Zase se vraťte! Vraťte se zase všichni zdraví! Kdybych mohla, tak bych vám tuto jízdu zakázala!“

„Kdybychom Patricka McRaea nepohnali k odpovědnosti, jednoho dne by se zase vrátil a řádil by ještě hůř,“ prohlásil odhodlaně Larry Stonebay. Naklonil se na bok, otevřel sedlovou brašnu a hledal v ní. Vytáhl z ní pak malý balíček. Je to kolt, zabalený v naolejované látce. „Tady máš, Dave,“ řekl. „Je nabitý!“

Dave Spencer se těžce dobelhal a vzal si od něj zbraň.

Potom se k oddílu přidal i Larry Stonebay a vyjel branou ze dvora ranče.

*

Vicky a Dave se na sebe podívali, a Dave pocítil zahanbení muže, který se navenek i vnitřně cítí velice uboze. Byl ztlučen před očima té dívky, a to vědomí hryzalo na jeho hrdosti. Navíc nemohl za tento ranč bojovat jako Charly a Cliff, a to v něm vyvolává hořkost a ubírá radosti ze života.

Bosý, ztlučený, nemocný, v roztrhaných a ožehnutých šatech, ve kterých vypadá hůř než nějaký tulák, stojí zde před dívkou.

Náhle k němu sama přistoupila. A potom ho rychle políbila doprostřed úst.

Trhl sebou a zaúpěl. „Co... co... co jeto?“, zeptal se.

Vážně se usmála, a v očích měla něhu. „Dave,“ řekla. „Cítíte se být ve velmi žalostném stavu. Máte pocit, jako byste byl ochromený sokol s poraněnými křídly oškubaný a poražený. Nu a já jsem vás nepolíbila ze soucitu! Chtěla jsem vám jen dokázat, jak velice si vás vážím jako pravého muže, a jak moc takovým mužem v mých očích jste. Nemusíte se stydět! Snad vám můj polibek vrátí něco z vaší staré hrdosti!“

Díval se na ni udiven. Potom si prsty přejel po naběhlých rtech, které rozbily pěsti Tima Steelese a které teď políbila tato červená, plná a měkká ústa.

„Ach, Vicky,“ zašeptal, „to už nesmíte nikdy dělat! Nedívejte se prosím tak na mne! To už nikdy nedělejte! Je to zlé pro tak škaredého mužského jako já, když ho políbí krásná dívka, velice zlé!“

V odpověď se na něho usmála.

„Hezký muž je Milton Stuart,“ řekla trpce. „Dobře vypadá a dovede zapůsobit. Skoro bych se do něj byla zamilovala. Ale rozpoznala jsem včas, čím je ve skutečnosti: darebák! Poznala jsem, že se dívka nemá u muže nikdy dívat na jeho vzhled.“

Naznačila rukou, že o tom řekla vše, a obrátila pohled k malým domkům na druhém konci ranče, které zůstaly ušetřeny požáru.

„To byly kdysi první stavby ranče. Buck Fisher je postavil, ještě když tady byl předákem. ... Myslím, že ty baráky postavím znova, a ty, co stojí, začnu zatím zase používat, jako první budovy nového ranče. Získáme tak možnost ubytovat nové lidi a i já budu mít kde bydlet. Později musíme zavolat tesaře z Limitu, aby všechno znovu postavili."

„Já vám pomůžu, Vicky," řekl Dave.

„Vy teď ne! Zůstanete sedět na sluníčku a odpočívat. Napřed tady naproti uklidím a udělám pořádek. Potřebujete klid! A jako první udělám nějakou snídani! Slepice ještě máme, a nějaké nádobí někde najdeme."

Přistoupila ke svému koni, odsedlala jej a přinesla Davoví sedlo a přikrývku. Zřídila mu u studny ležení, a on se tam musel usadit. Viděl ještě, jak jde do vzdáleného kurníku, a potom vyčerpáním usnul. Necítil bolest, která v jeho ztlučeném těle stále ještě byla. Jen občas zasténal ze spánku, a jeho ruka se zatoulala k nalomeným žebrům nebo k břichu. Vedle sebe měl stále ještě nevybalený kolt, který dostal od Stonebaye.

Nespal však dlouho. Probudil jej rozhněvaný hlas Vicky. Zvedl se a opřen o okraj studny se postavil na nohy.

Vedle něj stál muž s koltem. Ušklíbl se na něj a řekl mu:

„Nemá to smysl, musel bych ti natlouct pořádně lebku. A co bys z toho měl, červená hlavo?"

Dave nevěnoval pozornost tomu muži, ale pozoroval zadní domky ranče. Spatřil tam Vicky vedle Miltona Stuarta. Dívka právě křičela:

„Takže vy jste teď i bandita, pane Stuarte! Ale tvrdit, že

pod domem ranče je zahrabán zlatý poklad, je prostě směšné! Vy jste blázen!“

Mister Stuart jí na to ale neodpověděl. Kývl na muže, který hlídal Dava. „Přiveď ho sem, Utahu!“

Jube Utah se hned obořil na Dava. „Jdeme, červená hlavo!“

Dave se napřed podíval na Vicky a spatřil v jejích očích obavy. Současně začal usilovně přemýšlet. Přemýšlel o slovech, která právě slyšel. Vyplývalo z nich, že sem Milton Stuart přišel proto, aby si vyzvedl zlatý poklad.

Ale odkud ten lump ví o tom pokladu?, ptal se Dave sám sebe. V dalším okamžiku si uvědomil, že tento lékař jistě bděl mnoho nocí u lůžka nemocného Bucka Fishera. Muž, kterému je třeba amputovat nohu, protože by mu zánět jinak způsobil smrt, se jistě zmítal v divokých a zmatečných horečných snech. Jakmile si toto uvědomil, věděl Dave Spencer hned i to, odkud doktor ví o pokladu.

A dále jakoby Davovi spadly klapky z očí. Náhle to všechno prohlédl.

Pohlédl odhodlaně na Miltona Stuarta, který jeho pohled s úšklebkem opětoval, a řekl mu: „Stuarte, vy prokletý pse, to vy jste zabil Bucka Fishera! Ten vrah jste vy! Sledoval jste nás, jak se s námi Fisher sešel. A on...“

„Ano, věděl jsem o zlatu,“ přerušil jej Stuart. „Věděl jsem o něm, a udělal jsem všechno pro^o, abych ten ranč dostal. Zabil jsem Bucka Fishera, aby byla Vicky sama. Doufal jsem, že bude potom moji pomoc natolik potřebovat, aby se stala mojí ženou. Ale vy jste se vypořádali s McRaem a dokonce i s Morgany. Vicky pak náhle změnila rozhodnutí a rozhodla se pro boj. ...Well, pozorujeme to tady už pár hodin. Víme, že jsou Morgani poraženi. Ale viděli jsme i to, jak vaši lidé odjeli do hor,

aby vyřídili McRaea. Myslím, že se jich moc nevrátí. Sázím se, že McRae se svou bandou s nimi skoncuje. A tak konečně přijdu k tomu zlatu!“

„K čertu, tak začněme!“, hartusil Jube Utah.

Milton Stuart vrhl na svého společníka divoký pohled, ale ovládl se a řekl: „Well, začni vrtat. Já zatím tady ty dva pohlídám.“

Po těchto slovech šel Milton Stuart ke svému koni, který stál s ostatními zvířaty u žlabu. U sedla koně má připevněný balíček. Jsou to výbušné náboje.

Dave se podíval na děvče. Potom řekl tiše:

„Teď ještě nemáme šanci. ... Tam stojí sice koně, ale ti hošíky stříleli bez váhání. Uniknout odtud nemůžeme. Ale vedle mého ležení u studny leží náhradní kolt od Larryho. Ještě je zabalený do naolejované látky. Tenhle Utah jej neviděl. Jestli v příštích hodinách dostanu ten kolt do ruky, tak se, Vicky, prostě vrhněte na zem. To pak budou lítat kulky, děvče.“

„Je tu skutečně to zlato?“

„Buck Fisher to řekl.“

„To jste tedy přišli kvůli tomu zlatu a jen proto bojovali za mne a za tento ranč? Je to tedy tak, že komu to tady patří, ten si může vyzvednout i poklad!“

„Vicky, já to zlato nechci pro sebe, a za vás bych bojoval vždycky. Můj život patří vám, Vicky! Třeba mi nevěříte, ale já mluvím pravdu. Nevyměnil bych zlato celého světa za vaše uznání. To, že si mě vážíte, má pro mne větší cenu, mnohem větší!“

„Já vám to věřím, Dave,“ řekla prostě.,

Pak za nimi přišel Milton Stuart a tvářil se velmi zle.

„Do práce! Odkliďte ty trosky a popel. Pusťte se do práce!“

Dave a dívka se brzy nato lopotili s ohořelým trámem, a Vicky viděla, jak je to pro Dava Spencera namáhavé pracovat v takovém stavu. Myslela na to, jak těžká práce je čeká, a jak zle s nimi bude Milton Stuart, ten darebák, teď zacházet.

Kolem půlnoci bylo připraveno několik děr pro výbušninu. Stuart do nich vložil nálože a položil k nim doutnák.

„Ten třesk bude slyšet deset mil daleko," řekl a těžce oddychoval, celý zpocený. „Ale nepřijde sem nikdo, vůbec nikdo, protože Limit je odtud příliš daleko, Morgani bydlí ještě dál, a mužstvo tohoto ranče vězí kdesi hluboko v horách. Můžeme se toho tedy odvážit, a ušetří nám to celé hodiny práce. Jen bych rád věděl, jestli to celé zazdíval Buck Fisher sám."

Pohlédl tázavě na Vicky, ale ta se opovržlivě dívala jinam a nedopřála mu čest odpovědi.

Stuart nevraživě zaklel. Potom řekl Utahovi:

„Kousek s nimi odejdi a kryjte se. Já to tady zapálím!"

Tři minuty nato následoval výbuch. A potom všichni odnášeli sutiny. Davy Spencer se pohyboval jen s největší námahou. Vicky se při práci držela těsně vedle něho a pomáhala mu, jak byla schopna. I ona se už sotva hýbala. Ruce měla rozedrané, nehty odlámané a bolely ji klouby. Pracovala jako nějaká otrokyně.

Milton Stuart a jeho kumpán teď už sotva dbali o své zajatce. Výbuch byl pro ně velmi úspěšný. Po odklízení kamenné tříště se ukázalo, že pronikli asi jeden yard tlustou vrstvou kamene, která představovala zeď. Tvořila jako jakási mocná pancéřová plošina základ někdejšího domu.

Muži se znovu chopili kopáčského nářadí. Teď už Davovi a dívce nedovolili se k jámě ani přiblížit. Jejich

chtivost zlata byla příliš velká. Pracovali jako šílení a zarývali se do země stále hlouběji. Dave a Vicky museli odnášet stranou v několika koších hlínu a kamení.

Díra nepravidelného tvaru byla brzy hluboká tři metry, a světlo obou ohňů přirozeně nestačilo dosáhnout až na dno.

Nikdo z mužů v šachtě si nevšiml, jak Dave poodešel, přinesl si kolt a vybalil jej. Uchopil zbraň a už natahoval palcem kohoutek a kladl ukazováček kolem spouště.

Jube Utah, který právě vylézal nahoru ze šachty, se podíval a všechno pochopil. „Proklatě!“, za vřeštěl a bleskově sáhl po zbrani, kterou měl u pasu. Dostal první kulku od Dava Spencera do prsou a spadl do jámy.

Dave skočil před dívku, která se za ním vrhla na zem. Vystřelil a v témže okamžiku zahlédl záblesk u ústí hlavně Stuartovy pistole, která vypálila proti němu od okraje šachty.

Jenže Stuart vystřelil příliš ukvapeně. Kulka Dava pálí na břiše jako rána bičem. Strhla s sebou kousek kůže.

Dave vystřelil podruhé. Stiskli kohoutek oba současně.

Na levém rameni to Dava hodilo mocnou silou zpět. Zavrávoral dozadu, přepadl přes Vicky, ale ještě jednou vystřelil na vysokou Stuartovu postavu.

Potom se zády dotknul země. Namáhavě se svezl stranou a ještě jednou zavrávoral. Nedostávalo se mu vzduchu. Z nalomených žeber vycházela hrozná bolest. Na rameni jej pekelně pálilo, a věděl, že hned upadne do bezvědomí. Přesto se ale vzepjal a téměř bez dechu zvolal:

„Zůstaň na zemi, Vicky!“

Ta však na jeho slova nedbala. Oba šli k Miltonovi Stuartovi, který se i zřítil do šachty. Byl mrtev.

Vicky musela kymácejícího se Dava podepřít. Zavedla

jej do ležení u studny a stále rozčileně opakovala:

„Ach Dave! Ach Dave! Teď už toho je pro mě příliš! Už jsem viděla téct příliš mnoho krve. Dál to nesnesu. Už nikdy v životě nebudu moct být veselá. Je toho na mě příliš! Jsou snad muži v této zemi jen na to, aby se navzájem zabíjeli?“

„To je to proklaté zlato a ta chtivost moci a bohatství,“ namáhavě na to odpovídal Dave. „Kdyby byli to zlato našli, nebyli by nás tady nechali naživu.“

Opatrně si klekl a potom se natáhl ve svém ležení. Ihned upadl do bezvědomí a už necítil, jak mu Vicky zavazovala ránu. Nebylo to zlé zranění. Kulka prolétla ramenem ještě nad klíčovou kostí.

Dave také už nevěděl, že Vicky pak seděla vedle něho, držela ho za ruku, pozorovala pomalu se zjasňující oblohu a čekala na příchod dne.

Za prvních denních paprsků pak pozorovala vyčerpaný a surovým zacházením postižený obličej muže. Když se mu jednou zachvěla víčka, protože v podvědomí pocítil bolest, tu se k němu sklonila a jemně mu políbila oči.

„Dave,“ šeptala, „Dave, ty dobrý, věrný, statečný Dave, nevěřím, že se někdy ještě rozloučíme. Jsi malý, málo hezký muž... ale já tě miluji. Měla jsem šílenou úzkost, ale tobě důvěřuji jako pravá společnice na cestě, která je nám oběma společná. Dave, miluji tě.“

Neslyšel to.

Nastal den, a třicet yardů od studny leželi u jámy dva mrtví muži.

Vicky čekala v úzkostech a starostech na to, až se její mužstvo vrátí. Dave spal hlubokým spánkem vyčerpaného, kterého nedokáže nic vzbudit.

*

Když se Dave probudil, bylo slunce již hluboko na západě. Slyšel hlasy mnoha mužů a otevřel oči. Klečela vedle něj Vicky.

„Vicky," zašeptal, „zdálo se mně, že jsi mě políbila."

„To nebyl sen, Dave, a řekla jsem ti také, že tě miluji. Ale ty jsi mi neodpověděl."

Dave sebou trhnul. Teprve teď byl skutečně vzhůru.

„Ach, tímto způsobem byste se mnou neměla žertovat, Vicky!"

„To je pravda, Dave," řekla mu vážně, sehnula se a políbila jej.

„Srdečné blahopřání," ozval se náhle jeden pomalý hlas. Vzhlédli k němu. Larry Stonebay, vysoký, světlé pleti a hubený, tu stál a shlížel na ně dolů.

„Vy už jste tady?", zasténal Dave.

Larry Stonebay mu hned vyprávěl: „Patrick McRae nám v horách nachystal léčku a vybral si dobré místo, ale Blue Rock ucítil pečeni. Bez toho skvělého Indiána by nás byl McRae zničil. A tak jsme to nebezpečné místo v noci obešli, a jeden z nás pak zahnal naše koně do kaňonu. Ta banda začala střílet, ale my jsme mezitím zaujali dobré postavení. Hezky jsme jim to dali. Možná by se nám to ale přesto nebylo podařilo, protože jich bylo víc. Ale tu skočil Blue Rock z jedné skály přímo na Patricka McRaea. Zabil jej nožem, a ten mu svými posledními silami zlomil vaz. Potom ale zemřel i on. Tím bylo po boji."

Larry Stonebay domluvil. Jeho hubený obličej byl bez výrazu. Kývl na Ringa a požádal ho: „Další zprávu podej ty, Ringo!"

Ten přikývl a usmál se. „Vrátili jsme se před třemi

hodinami, Dave. Hned jsme hledali v jámě dál to zlato a za chvíli našli železnou skříňku. Otevřeli jsme ji a našli v ní toto!“

Ringo si sundal klobouk a vzal z něj čtyři hrací karty a kus pergamenu, který vypadal jako nějaká úřední listina. Ringo k tomu vytáhl ještě i dopis, který byl uložen v tlustém koženém obalu.

Rozložil dopis, podíval se krátce na Dava a předčítal:

„Synům mých přátel!“

Ano, vaši otcové byli mými přáteli, a když si vytáhli ta čtyři esa, aby nám, jiným mužům, dopřáli naději, věděli, že to pro ně znamená zemřít. Ti ostatní muži, kteří ještě byli u mě, si chtěli ponechat zlato pro sebe.

Listina, kterou přikládám k tomuto dopisu, dokazuje, že jsem hned po válce založil společnost, která se pomocí tohoto zlata zabývala jen zmírňováním nouze mnoha mrzáků a zanechaných rodinných příslušníků a dopomáháním takovým lidem k samostatné existenci.

Už jsem tedy sám udělal to, co vy, synové mých přátel, teprve udělat chcete a můžete, jakmile se dostanete k vlastnictví zlata.

Žádné zlato tady už není! Bylo všechno spotřebováno!

Mnou založená společnost ale vedla přesné účetnictví. Všechno bylo použito poctivě a čistě k dobrým cílům, a to takovou měrou, v jaké by se to nikdy nedalo přičiněním vlády.

Tento ranč jsem si zbudoval ne za pomoci ukořistěného zlata, ale ze svých vlastních peněz, protože pocházím v bohaté rodiny.

V posledních letech mi ale bylo jasné, že se moje rozsáhlé bohatství dostane do nebezpečí, když už nejsem tím velkým Buckley Fisherem. Musel jsem počítat s tím,

že se Morganové vrhnou na Vicky jako vlci.

A věděl jsem také, že Patrick McRae mi zůstane věrný jen tak dlouho, dokud se mě bude muset bát. Byl jsem jediným mužem na této zemi, ze kterého měl McRae strach.

Ve svých obavách o osud tohoto ranče a o Vicky, kterou jsem miloval jako vlastní dceru, jsem přišel na myšlenku najít si spolehlivé bojovníky a dát jim silnou pohnutku.

Potřeboval jsem čtyři esa, a když jsem po vás pátral, vsadil jsem jen na naději, že jste úplně po svých otcích. A tomu by tak mělo být, protože jsem se o vás přesně informoval.

Vždy jsem věděl, že mě jednoho dne potká náhlá smrt. Promiňte mi, že jste bojovali bez odměny, ale oklamáni nejste. Vaši otcové totiž nezemřeli zbytečně pro zlato – to jsem já použil k dobrým cílům. Můžete se o tom přesvědčit. Tato listina vám dává právo k nahlédnutí do knih.

Zazdil jsem tuto železnou skříňku za pomoci Blue Rocka, protože vím, že až vaší zásluhou zůstane tento ranč zachován pro Vicky, budete to vy, kdo ji otevře. To je všechno! Přiložená esa si vaši otcové vytáhli před tím, než za to zlato zemřeli.

Buckley Fisher."

Ringo zmlkl a podíval se na Dava. Potom ta čtyři esa rozdělil, a každý si vzal eso svého otce. Dave náhle řekl:

„Mám velikou radost, protože kdo ví, jestli bychom byli tak poctiví jako Buck Fisher, kdybychom to zlato dostali. Možná by **se** nám **z** něj zatočila hlava a kdo ví, co bychom **s** ním dělali."

„Možná," řekl Ringo a pomalu se zvedal. Opatrně vkládal srdcové eso do své náprsní tašky.

„Tak se rozlučme jako přátelé," pokračoval Ringo, „protože já si teď jedu pro Suzanne. Odejdu s ní do Arizony. Tam vím o jednom velkém rančerovi bez rodiny, který by mě měl rád za předáka, aby sám mohl bydlet ve městě. Budu spokojený, když budu mít takovou práci a Suzanne k tomu. Žijte si tu blaze, přátelé! Slečno Vicky, přeji vám všechno štěstí tohoto světa!"

Nasedl a odjel. Měl namířeno do města Limit.

Chvíli se za ním všichni mlčky dívali. Potom si Tom Drake odkašlal:

„Znám na severu jedno město, ve kterém by mě měli rádi za šerifa. Nechtěl bych ty lidi nechávat dlouho čekat, protože je to dobře placené místo. Mějte se dobře, přátelé! Lady, budu dlouho muset hledat, než najdu dívku podobnou vám!"

Ťukl se do klobouku, vážně se usmál, otočil se a odešel ke svému koni.

Dave a Vicky obrátili oči na Larryho Stonebaye. Ten na oba zamrkal.

„Zvykl jsem si tolik na Chisholmskou stezku," řekl pak klidným hlasem, že „ještě převedu několik stád ze San Antonia do Dodge City a do Abilene. Tím si brzy našetřím peníze na to, abych si sám mohl postavit ranč. Žijte si tu dobře! Hodně štěstí!"

„Hodně štěstí na všech cestách!", zavolala Vicky.

„Měj se dobře, kovboji," řekl Dave Spencer. Polkl, podíval se na Vicky a zeptal se: „Víš, proč odjíždějí Tom a Larry?"

„Ne."

„Protože tě milují a ty jsi se rozhodla pro mě," řekl smutně. Ale když se pak na ni zase podíval, už mu oči znovu zářily.

„Tak je tomu vždycky! Muž má své přátele, ale jednou se musí vydat svou vlastní cestou.“ Chvíli zaváhal a potom zamyšleně dál mluvil k Vicky: „Za dívkou, kterou chce, protože na této cestě jej nesmí doprovázet ani jeho nejlepší přítel.“ Domluvil a tázavě na ni pohlédl.

Tři nově najatí kovbojové se pomalu přiblížili. Všichni tri byli lehce zraněni a velice unaveni. Jeden se zeptal:

„Co máme dělat teď?“

Vicky ukázala na Dava a řekla odhodlaně:

„Zeptejte se jeho! To je teď nový rančer u Vozového kola!“

G. F. UNGER – vydává jako neperiodickou publikaci MOBA, spol. s r. o.,
Brno, Kotlářská 53, ve spolupráci s Bastei-Verlag
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Podáváni novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, čj. 179/92, ze dne 17.1,1992